

A NÉVTELEN SZELLEM KÖZ- LEMÉNYEI

Eszter Médium útján

I. KÖTET

KIADJA:
Dr LEIDENFROST SÁNDOR

BUDAPEST, 1929

TARTALOMJEGYZÉK

(**)

ELŐSZÓ	6
I. RÉSZ: A SPIRITISZTÁKNAK	8
1. Jó a szellemek beszédét is ellenőrizni.....	8
2. A nagy nevek alatt jelentkező szellemek.....	9
3. Ismeretlen világban szükséges a vezető.....	11
4. Amikor a vak vezet a világtalant.....	11
5. Buzdítás a munkára.....	14
6. Az utolsó óra jólfizetett munkásai.....	16
7. A tanítvány sorsa.....	18
8. Miért jó az óvatosság a keresőkkel szemben.....	20
9. Az érdeklődőknek.....	21
10. Az ülésekről.....	22
11. A spiritizmus nem játék.....	23
12. A lelki ruhán sok a foltozni való.....	24
13. Miért nehéz a megértés a gyülekezetekben?.....	26
14. Szellemlátásaink szeretete.....	28
15. Aki olcsón adja jogát.....	30
16. A névtelen szellem önmagáról.....	33
17. Minden rajta van az egyéniségnek bélyege.....	35
18. Segítsük elő lelkünk fejlődését.....	37
19. A példaadás szükségessége.....	40
20. Ki mennyit ér?.....	41
21. Hogyan kell szolgálni.....	43
22. Az általános ember.....	45
II. RÉSZ: ERKÖLCSBÖLCSELET.....	48
1. Az isteneszme fejlődése az emberben.....	48
2. Építsünk az Úrnak templomot.....	53
3. Mózes és krisztus tana.....	56
4. Mózes mint alapvető szikla.....	60
5. A föld a szeretet iskolája.....	61

6. A tiszta boldogságot ne a földön keressük	62
7. Ami a testnek jó nem jó a léleknek	66
8. A haladáshoz alázatosság kell.....	68
9. A bizalmatlanság káros	70
10. A jó- és a rosszhiszemű tévedésekről	74
11. Az ítélkezésről.....	76
12. A hatnívágyásról	79
13. A lelki növekedésről	83
14. Az ige mint szabadító.....	85
15. Vigasztalás	87
16. Nem vész el semmi	89
17. „Az én igám könnyű.”	90
18. Az igazi szolgálat	92
19. Az úr szolgálói	93
20. Az ige tövében is fészket talál a bűn.....	96
21. Miért szenved többet a jó?	98
22. Az igazság Istennél van!	99
23. Az igazi bölcsesség	102
24. A szeretet is vak bölcsesség nélkül	104
25. A szeretet élet	106
26. A hitről	108
27. A bűnbocsánatról	111
28. Nagypéntek van.....	113
29. Az úrvacsoráról	117
30. Péter apostolról	119
31. Jézus istensége	122
32. Mindenben csalódhatol, de Krisztusban soha	124
33. Ki érti isten szavát?	127
III. RÉSZ: TÚLVILÁGI ÁLLAPOTOK	130
1. A halálról.....	130
2. Közvetlen a halál után.....	132
3. A halál utáni állapotok	134
4. Túlvilági helyzetek. I.	137
5. Túlvilági helyzetek II.	139

6. A lélek különböző természetéről és a földi élet következményeiről.	141
7. Az állapotok a szférákban.	145
8. Emberek és szellemek kölcsönhatása.	147
9. Vigasz a csüggedőnek.	150
10. A szellemi haladás.	152
11. A földön ideiglenesen tartózkodó szellemekről.	153
12. A testi erők feltámadása.	154
13. Isten, a jó kertész.	159
14. Alsóbb és felsőbb természetű emberek.	161
15. A fantomok.	162
IV. RÉSZ: VEGYES KÖZLEMÉNYEK.	165
1. Ádám és éva.	165
2. A teremtés.	167
3. Rokonvonás emberi és állati lelkek között.	171
4. A gazdagság terhe.	174
5. Földi öröm: kárhozatos vég.	177
6. Ha az élet már nem nyújt virágot.	179
7. Közeleg a végső óra.	181
8. Egyforma az áldás.	183
9. A delejezésről.	186
10. Karma.	188
11. Tartsunk rendszert a lelki javulásban és fejlődésben. .	190
12. A szerelem szellemi megvilágításban.	193
13. A földi élet megpróbáltatásairól.	199
14. Népek szenvedésének oka és célja.	201
15. A beismerés értéke.	204
16. Képletek magyarázata.	205
17. A lélek mélységeinek szörnyei.	208
18. A tudománynál többet ér a hit.	212
19. A jelen ésszerű kihasználása.	213
20. A végső állomásról.	214
21. Hogyan tökéletesedhetünk?	216
22. A szenvedés nem Isten akarata.	218

23. Mária Magdolna.....	221
24. Harc a sátán ellen.....	223
25. Szeressétek a természetet.....	225
26. Júdásról.....	227
27. A színekről.....	230
28. Csak jó könyveket olvassunk!.....	232
29. Mese egy királyfiról.....	234
30. Az új világtanító.....	237

ELŐSZÓ. (**)

A „Névtelen szellem” tanításainak újabb gyűjteményével lépünk ezúttal a nyilvánosság, illetőleg a mi kedves és megértő olvasóközönségünk elé. Tesszük pedig ezt azzal a bizalommal, amit az a szeretetteljes fogadtatás ébresztett bennünk, amelyben a „Névtelen szellem” első könyve: a „Mai kor vallása” részesült.

A két könyv között jelentékeny különbség van: a „Mai kor vallása” a nyilvánosság számára íródott, előre megállapított rendszerességgel; ez a könyv pedig nem a nyilvánosság számára leadott tanítások gyűjteménye, hanem ezeket magunk foglaltuk rendszeres csoportokba, amennyire ilyen természetű szellemnyilatkozatok rendszerbe foglalhatók. Mert a manifesztációk legtöbbje az embernek, mint etikai lénynek egész világára kiterjeszkedik, mint ahogy alig lehet erkölcsi táplálékot nyújtani (úgy, hogy az az emberi léleknek csak egy-egy részére szorítkozzék, s így a tárgyköröket nem lehet élesen elhatárolni, mert az egyes fejezetekbe foglalt megnyilatkozások tartalmilag átnyúlnak más eszmekörökbe is.

E nyilatkozatok nagy része ugyanis az Eszter médium, vagy az ő szűkebb környezete lelkében felvetődő problémákra, kérdésekre, nem egyszer aggodalmakra feleletül adott tanítások, egy Krisztus szolgálatának élni kívánó lélek számára adott olyan oktatások, amelyek azonban az első néhány vigasztaló, megnyugtató, erősítő mondat után elhagyják az egyéni kapcsolat szűk medrét, hogy annak partjain túlömölve, mint a Nílus vize Egyiptom földjét, széles, tag mezőket, öntözzenek meg, - hogy termékennyé téve azt a területet, amelyet jótékony hullámai végigsimogattak, „teremjen némely harmincannyit, némely hatvanannyit, némely pedig százannyit”. Az Isten ígéjére szomjúhozó jóakarátú, kereső lelkek képezik ezt a megtermékenyítésre alkalmas területet, amelyen a „Névtelen szellem” szeretettől áthatott, mélyen járó filozófiája bőséges termést fakaszthat.

Az „Égi világosság” már hozta az itt közölt szellemnyilatkozatok jelentékeny részét; ennél fogva annak olvasói tisztában vannak azzal, hogy ezek a szellemnyilatkozatok nem képeznek időtöltésre való könnyű olvasmányt. Éhező és szomjúhozó lelkek megelégitésére szolgáló táplálék ez, olyanok számára, akiket nyugtalanít a saját gyarlóságuk, tökéletlenségük és mindenféle bűnre való hajlandóságuk. *Akik ma jobbak kívánnak lenni, mint tegnap voltak, s holnap jobbak, mint ma;* akik azon az úton haladnak, amelyen feltétlen bizonyossággal elérnek ahhoz a megismeréshez, hogy csak *egyetlen igazi érték van a világon, egyetlen cél, egyetlen boldogság: a Jó elvének, Krisztusnak szolgálata;* minden egyéb csak epizód, csak közbeeső állomás olyan tapasztalatok szerzésére, melyek ennek az egyetlen végcélnek megismerésére vezetnek.

És mert ez így van, és mivel tisztában vagyunk azzal, hogy ilyen ember kevés van, nem is számítunk arra, hogy e gyűjteménynek igen széleskörű olvasó tábora lesz, de a mi célunk nem is az, hogy olyanoknak kínáljunk etikai táplálékot, akik erre a táplálékra még nem éheztek meg. Mert a mi célunk ezzel a könyvvel is Krisztusnak szolgálni, továbbadni a Tőle eredő és az ő hűséges szolgájától kapott szellemi táplálékot az arra megérett, cifraság nélkül való, egyszerű lelkeknek.

Az idők változnak; a fejlődés nem áll meg, hogy megvárja a késedelmeskedőket; a spiritizmus is kinőtt a gyermekcipőkből, s ma már megértette rendeltetését: Krisztus megváltó munkájának folytatását. Az asztaltáncoltatás és a fizikai jelenségek hajhászása idejétmúlt dolog; akik még ezzel foglalkoznak, azok még nem értették meg, hogy a spiritizmus a tisztább szellemek magasztos munkája, akik Krisztus isteni gondolatait törekszenek fokozatunkhoz mérten belesugároztatni a mi gyenge szellemünkbe, hogy megmentsenek bennünket a tovább süllyedéstől, s a Jónak mindig hasznavehetőbb közvetítőivé neveljenek.

Aki ezt megértette, az éppen olyan örömmel fogja fogadni ezt a könyvet, mint amilyen örömmel nyújtjuk mi neki, tudván, hogy ez a könyv is egy téglát fog képezni, tisztulni és erősödni vágyó szellemének most épülő épületéhez.

Mielőtt útnak indítjuk ezt a nekünk annyira kedves gyűjteményt, szeretettel üdvözljük minden olvasónkat, s kérjük az Urat, hogy tegye az ebben levő szellemi táplálékot áldásossá és gyümölcsözővé lelkeikben.

Budapest, 1929. szeptember hó. *Pátkai Pál*

I. RÉSZ: A SPIRITISZTÁKNAK

1. JÓ A SZELLEMEK BESZÉDÉT IS ELLENŐRIZNI. (**)

Mi szellemek az Úr akaratának érvényre jutásáért dolgozunk és hirdetjük az Igazságot e világnak; hogy meghallgatja-e, vagy ajkbiggyesztve, gúnyosan mosolyogva halad el mellettünk, - nekünk az mindegy.

Mindenki azt teszi a maga életével, amit akar. Mi nem változtatjuk meg a sorsát senkinek, és senkit sem vonhatunk az üdvösség felé; de viszont, aki vonzódik hozzánk, nem kergethetjük el, mert nem a mi akaratunk ez, hanem az Úré. Így, ha örvendezésre van okunk, az Úr Jézusban örvendünk, mert övé a dicsőség. Ha szomorúságra van okunk, Őelőtte, Őbenne szomorkodunk, mert a mi örömünk és szomorúságunk az övé. Mindenesetre jobb vigadni, mint szomorkodni, mert látjuk az ő diadalát, de a nagy öröm is könnyen megtéveszti a lelket és önmagunkat vesszük észre a fényben. Az Úrnak mindenkivel szándékai vannak, s mi igyekezzünk ezt az akaratot híven teljesíteni, mert ha ezt mi nem teljesítenők, akkor az Úr annak véghezvitelére más alkalmasabb szolgálókat keresne. Tehát fel a babérért, hogy erőnk és tehetségünk szerint híven szolgáljuk Őt, és mibennünk, mi általunk, a mi munkálkodásunk által az ő neve dicsőíttessék a földön és a mennyben.

A tévelygés elveszi az emberek lelki szeme elől a világosságot, és olyan dolgokon ütköznek meg, amelyeknek örülniük kellene; de ez így van a földön! A sátánnak különös öröme szolgál, ha az együvé valókat szétválaszthatja, mert eme szétválasztással az erő gyengül, és nem fejthet ki ellenállást a lélek, ha a gonosz földi hatalmánál fogva megtámadja ott, ahol a legjobban vértézve hiszi magát. Jó a szellemek beszédét is ellenőrizni, megbírálni, mert az ilyenbe is eshetik egy kis tévedés; hiszen e naprendszerben még nem tökéletesek a szellemek. Azért ti szellemkutatók legyetek résen, mert ez a hely nem körülbástyázott vár, ahonnan támadni lehet és a támadás elől visszahúzódni, elbújni; nyílt mező ez, ahol a lélek a maga erejére van hagyva, s ha nincs fegyvere (a meggyőződés), ereje (hite) és ügyessége (tapasztalata), bizony elbánik vele a sátán. Először egyenként veszi a lelkeket, s végül azoknak összességével bánik el. Azért legyetek résen mind, akik hitetek megerősítését ezen az úton nyertétek. Az összetartó szeretet ne legyen lanyha egyiknél se, mert az öröm könnyen szomorúságra változhat; az idők, amelyekben most éltek, nagyon soknak megpróbáltatását hozzák magukkal. De ha nem kapkodtok, hanem az Úrban bizakodva csendesen várjátok a vihar elmúlását, kikerülhetitek az ellentéttel való összeütközést. Azért mondom: szép csendben erősödjete a hitben, a szeretetben, s akkor majd az Úr Lelke munkálkodik a lelkekben, hogy az ő akaratának érvényt szerezzen.

2. A NAGY NEVEK ALATT JELENTKEZŐ SZELLEMEK.

(**)

Az én tapasztalatom szerint mindenkire azon a nyelven kell szólni, amelyet megért. A dicséretet minden nyelven megértik és elhiszik az emberek, de a fogyatékoságot nem veszi be a természetük egyikönnyen. Azért kell az ostor, azért kell a szenvedés, azért kellene a könnyek, a csalódások, hogy az igazságon felépült tiszta hit alakítsa át az emberek lelkét a jóra, a nemesre, a tisztaságra, és akkor nem kell cifrázni a mennyországot, mert

az szép, mivel az igazság lakik benne. Az a mennyország boldogító, mert megnyugtat és megerősít. Nem jönnek nyugtalanító tökéletlenségek, melyeket csak az elnézés és megbocsátás áldozatán keresztül lehet megtúrní, hanem megépült lélekkel megy be és ki az ember az ilyen lelki otthonból, hogy elvégezhesse a maga feladatát, melye az Úr reá bízott, mint emberre, és mint lélekre. E megépült megerősödött emberi lelkeknek kell a föld sójának lenniük, mely a romlástól megóvjá. Mert ha a vallásos lelkek is megízetlenednek, mivel sózzák meg a vallást, mely a sóban gazdag lelkeket létrehozza? Bizonyosan olvastátok, hogy kivették, hogy ott megtapodják a kívülállók. Tehát ilyen kivett elégtelen igazsággal rendelkező lelkek felkeresik a tudatlan emberek csoportját, és a rejtekházakban megjelennek, mint Krisztusok, mint próféták, mint Mózesek, Keresztelő Jánosok hogy elhitessék azokat, akik nem ismerik az igazságot.

Akiknek lelkében nem él az igazi Krisztus, azok elhiszik mindazokat a hangzatos zagyvaságokat, melyeket a hamis próféta a maga dicsőítésére kitalált. Aki az ilyennek hisz higgyn ezután is. Aki pedig nem hitt és nem hisz, semmi hiányt nem szenved, mert az, aki lélekben és igazságban keresi az ő Krisztusát, meg is találja. De nem a rejtett tudományokban, sem a rejtett házakban, hanem az Igében, melyet Ő a földi embernek adott, az áldozatban, melyet értünk hozott, és abban a Szentlélek által való kapcsolatban, melye ígéréteben itt hagyott, mely így hangzik az övéihez: „Én veletek vagyok e világ végezetéig”.

Mindenki, aki az ő útjára lép és felveszi az ő keresztjét és hordozza azt, türelmesen várva és bízva, megtalálja Őt, mert megvilágosítja, azaz kijelenti neki magát. Erről azonban csak a Benne élő és tevékenykedő lélek vesz tudomást, akiben a megbizonyosodás érzését ébreszti. Kiábrázolódik tehát bennük az igazi Krisztus, a mennynek Királya abban a hatalmas világosságban, mellyel az ő igéjét tisztán meg értjük. Többé már nincs szükségünk gyarló földi szavakra, mert bennünk él és tevékenykedik az Ige. Az érez, az sugall, az értelmez, vezet, bátorít és

segít bennünket, és mi tudjuk, hogy bennünk él a Krisztus, a mi Megváltónk.

3. ISMERETLEN VILÁGBAN SZÜKSÉGES A VEZETŐ.

(**)

Ha az egész világot elsötétíti is a sátán az ő hamisságával, egy kicsiny rést hagy az égboltozaton, mert azt hagynia kell, míg jobb szellemek is ölthetnek testet a földön. Az a kicsiny rés is elég lesz, hogy az igazság leszivárogon azokhoz, akik keresik. A sok hamis és tökéletlen nyilatkozat csak jobban felkelti a vágyat az igazság után. Aki elesik, mert sötét van, vigyen lámpást, ne induljon útnak idegen világba vezető nélkül; ne keressen ott kincseket, ahol a járást sem ismeri, és ne keressen ott igazságot, ahol még a föld pora, pizska befogja a lelkeket. Azt tartsa szem előtt az ember, hogy van síron túli élet, van a létnek folytatása, a jónak jó, a rossznak rossz; és javuljon, ez a feladata. Hogy ez az élet mennyi tarkaságot, mennyi tökéletlenséget tud a földre önteni, azt a józan ítéletű ember is el tudja képzelni, de nem szükséges ezt a tarkaságot mind elfogadni belőle; nevetséges dogmát csinálni, mert akkor a spiritisták messzebb estek az igazságtól, mint a világi felekezetek tagjai.

Nem az a cél, hogy a világ elismerését vívjuk ki magunknak, hanem, hogy Isten útján haladjunk. A ti hitetek alá van támasztva és táplálja a reménység, de ha Isten megáldja a mi fáradságainkat, sok hajótöröttet vehetünk hajónkra. Azután már csak igaznak és jónak kell lenni, s Isten segítségére bízni a többit.

4. AMIKOR A VAK VEZETI A VILÁGTALANT. (**)

Nagy hátrányára van a spiritizmusnak, hogy sok a médium és a sok között kevés a jó, a becsületes, a megbízható. Nagy baj még az is, hogy az embereknek nagy része vakon hisz, és igen sokszor a vakhitből a csalódások útján hitetlenségbe jut. Bár elég gyakran hangzik az intés, az óvás a magasabb szellemek részéről, de az mind elszáll az emberek és a médiumok füle mellett,

mert alázatosság hiányában elhiszik magukról, hogy ők jók és teljesen megütik a mértéket, és így belezuhannak a bajba, a tévelygésbe. A próbák elöl mindenáron menekülni szeretnének, és tévedéseiket a szellemi közlésekkel igyekeznek menteni, amelyek sokszor csak a médium lelkének felelősség nélkül való „én”-jétől, vagy még rosszabb esetben céltudatos félrevezetésből származnak. Azért, ha valakinek szüksége van a megtérésre, akkor elsősorban a médiumoknak van rá szükségük, mert a nélkül a vak vezet a világtalant, és mind a ketten a verembe esnek.

A médium a gyülekezet szeme, füle, szája, orra és tapogató szerve. Ha tehát ezek közül a szervek közül valamelyik hibás, akkor tévelygésekre vezető eszközzé válik. Ilyen esetben mi haszna van a lelkeknek abból, hogy spiritizmussal foglalkoznak? Ezeknek sokkal jobb, ha a régi kereteken belül maradnak, mert így, ha tévednek is, csak emberileg tévednek. S ha nem tudnak valamit, jobb, mint ha rosszul tudják. Ha az írásokat nem is értik tökéletesen, nem olyan nagy baj, mintha rosszul magyarázzák, és rossz tanácsokat osztogatnak, szóval konkolyt hintenek.

Hiszen az életnek annyi szép és nemes igazsága és érzése van a maga természetében is. Inkább ezekhez folyamodnának, és ezeket meg ne fertőztetnék az emberek, mert már ezek az erők maguk is előbbre vinnék őket a fejlődés útján. Sokkal előbbre, mint a babonával teljes hit és az a képzelgő tudás, amivel a legtöbb spiritista rendelkezik, aki hiúságában megközelíthetetlen, önhitt és a megtérésre igen sokszor teljesen alkalmatlan. Ez bizony igen sok médiumra is áll, akik között sajnos, kevés az alázatos munkás. De éppen, mert a spiritisták a nagy aratásnak elhullatott kalászhai, azért nagy elnézésben részesülnek. Azonban ez az elnézés sem végnélküli, mert számukra is csak bizonyos ideig van nyitva ez az út. Tehát nem a testöltések végtelen lehetősége, hanem a megtérés választja ki őket a nagy rostának örökké mozgó, fájdalommal teljes fejlesztő munkájából.

Isten végtelen kegyelméből e késői kor elhullatott kalászhai meggyőződést nyernek arról az igazságról, hogy van élet a

síron túl. De amint mindenért fáradni kell, ennek az igazságnak a megszerzése is fáradsággal jár. Azonban éppen ez a fáradság adja meg mindennek az értékét, mert ha valamihez könnyen jut az ember, az nem is értékes neki. Ebből magyarázható az emberi léleknek az a siralmas állapota, hogy a szellemiek iránt is ily kö-zömbös, és hogy ily értéktelen neki a jövő; s azért értéktelen neki, mert könnyen jutott hozzá, így egész fáradozása és áldo-zatkészsége kimerül abban a kevés ténykedésben, hogy elmegy a templomba vagy az ülésekre, és ott meghallgatja egy vagy két órán át azokat az előadókat, akik éppen, soron vannak. Meghall-gatja, de bele nem mélyed a tárgy szemléletébe, hogy eszmecse-rét folytasson róla, vagy kidomborítsa az életben azt, mert ahogy az az óra elmúlik, haza igyekszik mindenki. Vagy ha meg is be-szélnek valamit, oly szertartásossággal folyik az, hogy szinte fé-lelmetessé válik az egyszerűbb felfogású emberekre nézve. Ál-talában szeretik a szavak összerakásának művészetét gyakorolni a benső érzés és megértés nélkül. És amellet persze bírálgatják egymást. Ezt nevezik munkálkodásnak. Én pedig azt mondom: mindenki annyi fizetést szorongat majd kezében ama nagy na-pon, amikor a szellemi életre virrad, amennyit az isteneszme ér-dekében földi életében munkálkodott. Akkor már mindenki látni fogja, hogy milyen kevés az, amit kezében szorongat. Azt, hogy egy-egy szellemnek némi kis felvilágosítást adtok, csak nem hi-szitek munkának? Ha az életben, a külvilágban nem tudtok va-lakit a ti jóra való igyekezetetekkel a jó és igaz felismerésére bírni, bizony hiába beszéltek a szellemeknek, nem fog rajtuk a behízelt, édeskés beszéd. Nem tudtok hatást gyakorolni rájuk, ha bensőtökből hiányzik a krisztusi lényeg: az érzés és a cselek-vés készsége.

Jó eredményt akkor értek el, ha az életben példás életet éltek.

5. BUZDÍTÁS A MUNKÁRA. (**)

1915. október 22

Üdvözöllek, gyermekem, az Úr Jézus nevében. (A médium panaszkodására kapott felelet.)

Nem azért vagytok a földbe jó magnak elvetve, hogy a vetőmagot se hozzátok meg; hanem azért öntözzük mi a rögs földet, azért szántja az ellentét, azért boronálja a vigasztalás, hogy megteremjétek legalább a vetőmagot.

Szeressétek egymást! Ha az Atyát, akit nem láttok, és szellemtestvéreiteket, kiket szintén nem láttok és nem érzékelhettek, nem is tudjátok olyan bőven megfürösztelni a szeretetben, legalább azokat szeressétek, akiket láttok, akiket éreztek, azoknak segítsetek, akik ezt kérik, akik reátok szorulnak. Ha pedig ezt cselekszitek, amazok hálaimája az Úr lelkének fényes sugarát hozza a ti lelketekhez közel. Így, ha kevésen híveknek bizonyultok, ez az Úr nagy kincseinek őrzőivé avat titeket.

Nem az a nagy, ki magasan van, hanem az, aki magasat épít. Aki felemelkedik, és fenn ül, az a máséból emelt magaslaton van, míg a szerény munkás serényen dolgozik. Amikor munka kész, nem a fennülő után tudakozódnak, hanem az építője után; mert azt úgyis látják, aki fennen hivalkodik, de a megépítőt nem. Azért aki nagy akar lenni, ne a maga helyét keresse, hanem a munkát végezze; mert aki megadja a jutalmat, az igazságos és nem a fennülőnek, hanem az építőnek fizeti azt ki. Az alázatosság és a szeretet építik az Úrnak templomát a szívekben, és a fennülő dicsekvő leromboltatja azt az ellentét gyermekeivel, akik pajkoskodva dobálják meg a hit templomát. Azért legyetek építői e nagy templomnak itt a földön. A nagy templom terve rég készen van az Úrnál, és Ő építi a mennyekben mindazokkal a szenvedésekkel, melyeket az igazság háborújában szenvednek az övéi, akik az ellentét fiai és leányai hazájában - a földön- ennek másolatát, vagyis anyagias formáját egyre tökéletesebben kívánják megépíteni. Ezekből a szenvedésekből épül a nagy erős épület, amely örök védelmet és hazát ad az ő építőinek. Az, aki

ebben a munkában sebet nem kap, aki ebben el nem fárad, nem igaz munkás, csak ámitó, és az igazság napja nem aranyozza meg kezében az építő szerszámot. Nem villog a kő és nem fénylik a csákány, nem hull a verejték, és nem érez szorongatást az ilyen, de nem is jut helye az örök épületben, és legnagyobb csodálatára künn reked, amikor már mindenki a helyén lesz. Most, míg a munkások dolgoznak, lehet bent sétálni, lehet bent a főhelyre ülni a magason; de amikor mindenkinek a saját verejtékével szerzett helyen és épített részen kell megjelennie: nincs helye a hivalkodónak.

Ez mindenkinek szól, gyermekem. Azért mondom néktek, mert köztetek, spiritisták között is vannak hivalkodók, kik nagy hangon keveset végeznek, de a fizetésre igenis ráéheznek. Ezt a tévedést világítottam meg nektek. Éppen erre a szoros ösvényre kívánlak benneteket irányítani, amelyen nem nyílnak ritka szép virágok, nem ébrednek égis érő remények, nem dobogtatja meg a szíveket a kiválasztottság érzése; de csendes, munkálkodó napokat számlál a lélek a földi testben, gyermeki bizalommal tekint a jövőbe, ahonnan az igaz Isten ígéretében bizakodó lélek minden szenvedésére s próbájára megkapja a kiegyenlítődéssel a helyet, melyet betölt az Úr országában. Építkezettek, munkálkodjatok gyermekeim a magatok helyén, ahová állítottak titeket. Töltsétek be hivatásotokat kicsiben, hogy betöltvén, nagy dolgok bizassanak reátok.

A szorgalmas munkást, tudjátok, kedveli a gazda; bizalmasává teszi, és mindeneket reá bíz. Ezeket a kicsiny pontokat szeretem én, akik hangyaszorgalommal építkeznek. Először is a saját lelküket hozzák rendbe, hogy az tiszta legyen és alázatos, azután a másét, ha az illető erre egyedül képtelen. Az a pont pedig, aki már a maga kis gödrét betemette maga után, aki miatt jöhet a vihar, s nem aggódik, jöhet az árvíz, semmijét el nem mossa, mert mindenét az örök hazába takarította el. Ezek lesznek az én kedves barátaim, akikkel egybeforrva, szeretettel

szemléljük az ég titkait, és az igazság napfényre hozása után elgyönyörködünk annak felséges ragyogásában, és közös imában adunk hálát a mi Istenünknek, hogy ezt mind nekünk adta, hogy ezzel mind nekünk kedvezett, és Ő szelíd szeretettel emel bennünket tovább - fel Magához.

6. AZ UTOLSÓ ÓRA JÓLFIZETETT MUNKÁSAI. (**)

Én azt mondom és mondtam mindig: nem lehet vallás a spiritizmus. Nem lehet azzá azért, mert megállítaná vele a fejlődés lehetőségét, és ebben az állóvízben elposhadna az igazság, és minden élősdinek lakóhelyet nyújtana a spiritizmus mint vallás. A spiritizmus nem lehet tenyésztelpe a vakhitűségnek, a tévelygésnek, a dicsőségváagnak, az érvényesülni és hatni vágyásnak, a tespedésnek, az uralkodásnak, a nagyképűsködésnek; egyedül csak a munkának, a szolgálatnak, a szeretetnek, az igazságnak, alázatosságnak összekötő hivatását kell betöltenie az anyagi hitetlenség és a hitben élők csoportjai között. Mert akik hisznek az ő vallásuk szerint és úgy is élnek, ahogyan az azt előírja, lélek szerint járnak. Azoknak nincs szükségük spiritizmusra, mert ők ebben erősek. **De azonnal szükségessé válik a spiritizmus, ha meginognak, és hitükben kételkedni kezdenek. Amikor nagy megpróbáltatásaikban a külső hit, a beljük nevelt vagy velük született egyházi formák már nem elég erősek, hogy a lelket a lefelé eséstől visszatartsák, akkor a bizonyítékok, a meggyőződések súlya fenntartja az esni készült, és feljebb juthat egy lelki megrázkódtatás által, mintha élete végéig bőjtől vagy zárdába temetkezik.** De ez a spiritizmus legyen tiszta és szent fölhevüléstől átítatva, készen a szeretet munkájára, az áldozatra, mert egyrészt a hitetlenséggel, másrészt a vakhittel folytonos harcban kell állnia. Nem szabad tespednie vagy egy végigazságra támaszkodva megállnia, mert csak így fogja betölteni hivatását az emberiség szolgálatában az utolsó időben.

Ha így töltik be a spiritisták hivatásukat, akkor lesznek az utolsó óra jólfizetett munkásaivá, mert éppen annyit kapnak,

mint akik az egész nap terhét hordozták, akik t. i. az igazságot vérrel, könnyel és sok szenvedéssel ültették el e romlott, eldurvult világban. Az első keresztyények s a pogányokat felkereső missziósok mind nehezen dolgoztak. Vajon az utolsó óra munkásai ingyen kapják-e a bért? Nem! Mégis mily kevés az igazi spiritista, aki felszentelt lélekkel adja át magát a mentőmunkának; **aki előbb önmagán végzi el a megtérés munkáját, és csak azután adja tanácsait szenvedő szellemtestvéreinek. Aki először maga uralkodik testi vágyain, szenvedélyein, s csak azután alkot véleményt mások hibáiról.** Mert tudnivaló: előbb az orvos legyen egészséges, azután gyógyítson másokat. Előbb ő álljon meg a lejtőn, így tudja csak feltartóztatni utána szédülő ember- és szellemtestvéreit. *Sajnos, az átlagember spiritizmus nem más, mint a rejtekházakba való húzódas és csodavárás. A könnyelmű, élvezetekbe és csalódásokba beleunt emberek találkozása.*

A spiritizmus tehát még gyermekkorát éli. Teljes munkálkodási ideje akkor jön el, amikor az egyházak - amelyek ezidő szerint még üldözik - ismét ellankadnak. Mert minden akkor omlik össze, amikor a legszilárdabbnak látszik. Most egy kevésbé megtatarozták, felfrissítették a különböző egyházakat. Újjáébredések, vallásos mozgalmak vannak. Míg ez tart, mi lassan készülünk a munkára. Ehhez erős, tanult, meggyőződéses emberi lelkek szükségesek, hogy az igazság mécssei ki ne aludjanak, s az emberek eszeveszetten ne rohanjanak a mélységbe, mert akkor még a csillagok is eltűnnek az égről. Értve ez alatt azokat az igazságokat, amelyek valaha szentek és hozzáférhetetlenek voltak. De a szellemtan felfogja a hulló csillagot, és az emberiség elé állítja, hogy ismerje meg a világosságáról, mennyből való-e vagy emberi csinálmány, s aki az életre van elhíva, az felismeri benne a szentet, az igazat. Aki a kárhozatra van jelölve, az meg sem nézi, mert az utolsó idők fejlett emberi értelme vagy tisztát, vagy semmit sem fog keresni. A spiritizmus mai formájában

nem maradhat meg. Csak e tespedő idők alatt élhetnek a spirítizmusban azok, akik e nyugalmas állapotot véglegesnek hiszik, mert megforgatja őket a forgósél, és egyszerre csak az ajtón kívül találják magukat.

7. A TANÍTVÁNY SORSA. (**)

Gondok és bajok mindig voltak, gyermekeim. A földön nincs pihenés, jólét, kényelmes nyújtózkodás azoknak a lelkeknek szárván, akik a szent vágytól sarkalva veszik magukra az emberuhát, hogy lelkük kincseit szaporítsák és fogyatkozásaikat, tévelygéseiket, bűneiket elhagyhassák. Ezeknek forró a talaj lábaik alatt és sietve, futva kell haladniuk, hogy céljukat elérjék és az utat minél hamarabb megtegyék. Minden tanakodás, minden tétovázás lelkük kárára van, mert amint lelkük asszimilálódik a föld fertőzött lelki hangulatával, ennek arányában nehezedik, erőtelenedik, míg végül a föld vonzóereje lehúzza magához, s a törvény nehéz forgása sodorja, forgatja egyre mélyebbre alá. Azért aki felébredt lélekkel futja az eléje szabott pályát, ne sokat fontolgasson, számítgasson, mielőtt egy lépést tesz előre, hanem teljes erővel törjön a cél felé.

A felébredt lelkek, akik ti is vagytok, kiket felrázott az utolsó órában a vihar előszele, a szellemi kijelentések kora, jól teszitek, ha minél hamarabb hajlékot kerestek lelketeknek, és oda menekültök abba az egyszerű igénytelen kis házba, ahonnan az Úr szava hangzik a szenvedőkhöz, megfáradtakhoz és megterheltekhez, hogy nyugalmat és békét nyerjete. Mert nagy szüksége van erre a földi embernek, mivel ha ez nincs meg, az okatlan kapkodásban kimerültök, s a vihar szele lesodor az útról a mélységbe benneteket. Abba az egyszerű házba meneküljete, ahol a Mester ül és tanítja azokat a felébredt lelkeket, kik levetették földi hiúságtól csillogó köntösüket, melyet a hivalkodó gög és az emberi bölcsesség szálaiból szöttek, és felvették az alázatosság ruháját, hogy elismerjék Jézust Isten fiának és az emberek

megváltójának. Aki nem lakik kézzel csinált templomokban, hanem az egekben és az emberek szívében, s nem tekinti az emberek törvényeit, hanem akinek akar megkegyelmezni, megkegyelmez, és akit meg akar kötni, megkötöz.

Ő a minden emberi agy által elképzelt alaktól és formájától mentes istenség, ki a szíveknek érzéseit vizsgálja és igaz, megkerülhetetlen törvényt tart fenn. Ez a Krisztus mindig velünk van az ő Szentlelke által, és éppen úgy tanít ma is, mint földi életében. Keresi, szólítja azoknak az embereknek lelkét, akik elfáradtak a földi tévelygések útjain. Krisztus az igaz útnak önmagát jelöli meg, az ő eszméjét: az Igét. Ha az ember ezen az úton haladni akar, le kell mondania emberies kívánságairól, gyengeségeiről, apróbb vágyairól, melyek a testnek kedvesek. A szerénység ruhájába öltözve tanítványnak kell lennie. A tanítványnak pedig ismernie kell az ő mesterét, az ő eszméjét, hogy híven követhesse az ő akaratát. Át kell adnia magát egészen; nem félig, negyed-, vagy harmadrésznyire, hanem egészen. Mert megérdemli Ő az egész lelkedet, hogy elveszítsed érte földi énedet és megtalálhassad a mennyeit. Mert aki csak részben adja át magát, azt a sátán megkísérti, és árulójjává válik az eszmének; diadalt nem arathat sem a földön, sem a mennyekben.

Azért, gyermekeim, a tanítvány sorsa itt a földön nem könnyű; de aki végig megáll, az üdvözülni fog, mert elnyeri Krisztustól a tűzkeresztséget, a Szentléleknek azt a különös ajándékát, mellyel könnyen átsiklik a földi megpróbáltatások tengerén. A veszteség, amely éri, nem fáj neki, ha mégoly nagy is, mert Mesterében mindent feltalál. Elhagy mindent, mert tudja, hogy ez mind csalóka káprázat itt a lehetőségek világában, és erősen ragaszkodik az örök változhatatlan jókhoz, mert minden lehull, porrá lesz; a szeretet kihűl, az emlékezés feledésbe megy, ha az csak a földi élet káprázatában született. **Azonban minden él, ha az örök élet tűzében megfürdött. Ha a földi élet bármilyen dicsőséget, bármilyen boldogságot kínáljon néki, a mulandó porhoz és hamuhoz sorozza azt,** mert ezeknél többet ér az

Atyának dorgáló szava: egy keserű óra vagy egy szenvedéssel teljes élet terhének hordozása, mint a múlandó világ bájainak csillogása. Mert az Atya dorgáló szava megerősíti és megtisztítja, a hiú élet pedig romlásba dönti a lelkét. **Aki ezt megérti a szívével-lelkével, az átment a tűzön, és nem fáj neki az élet. Ezt a nehéz tudományt tanítja az Úr, melyet kevesen keresnek, és kevesen értenek, de akik értik, azoknak öröm és boldogság.** Azért ne búsuljatok földi életetek megpróbáltatásai miatt, mert ha vannak is ilyenek, azoknak kell búsulniuk, akik okozzák azt. Ti pedig örüljétek annak, hogy titeket hívott az Úr, hogy őt kövessétek.

8. MIÉRT JÓ AZ ÓVATOSSÁG A KERESŐKKEL SZEMBEN. (**)

Sem ti, sem mi nem tehetünk semmit senki lelkéért, csak ha az Úr azt nekünk adja. Mi nem cselekedhetünk másként, csak amint természetünkben lefektetve van. Ti sem cselekedhettek másként. Tinéktek azt kell cselekednetek és hirdetnetek, ami előttetek jó és igaz. És csak abból adattok, ami a tiétek. De azon se búsuljatok, ha meg nem fogamzik, mert nem mindig a mag a hibás; néha a talaj is. Ha a ti hitetekkel nem tudtok a tiétekhez hasonló hitet embertársaitok lelkében létrehozni, nem ti vagytok az okai. Ha viszont a ti hitetek a másik lélekben nagy és szép eredményt hoz létre, az sem a ti érdemetek, és a mienk sem.

Vajon tehet-e arról a lámpagyújtó, hogy a kis mécs nem vet egyforma fényt a nagy teremben gyújtott lámpával, hiszen ugyanazt cselekedte az egyikkel, amit a másikkal; s mégis, az egyik csak pislog, a másik meg szórja a fényt. Ti szokjátok meg azt a gondolatot, hogy csak eszközök vagytok az Úr kezében. Szolgák vagytok mindannyian, s a jót is, melyet tesztek, ajándéku kapjátok. Tehát egyik sem lehet több a másiknál. Szolgálni becsületesen és őszintén, mindent elvégezni, amit ránk bízott az Úr: ez a mi legnagyobb jutalmunk. Ezen felül ne igyekezzünk, mert az túlzás és félrebillen a lelki egyensúly. **Mi senkinek hitet nem**

adhatunk! Az Úr adhat; mi csak híven teljesítjük kötelességünket. Ha a lélek megérett arra, hogy bizonyosságot nyerjen, majd szorongatni fogja őt belső vágya, és vonzani fogja őt az Úr Szentlelkének ereje, s vagy forrongásba jó és egy magasabb világ emberét szüli meg, vagy elveszti azt is, amivel eddig bírt. Ti tegyétek meg kötelességeketek úgy az emberekkel, mint a szellemekkel szemben és adjatok abból, amitek van, de apró emberi kísértéseknek ne üljetek fel. Legyetek komolyak és határozottak a ti munkátokban. A spiritizmus minden kezdőnek érdekes és az újdonság ingerével hat. Azonban nektek nem lehet célotok az apró emberi tévedéseket kivédeni, hanem mielőtt még erre sor kerülne, komolyan és jól vizsgáljátok meg a lelketeket, hogy az igazságra való törekvés-e, vagy csak a kíváncsiság ingere az, ami őket felétek hajtja. Csak akkor vesztegessétek rá az időt s a szót, ha a fáradságot megéri. Mást nem mondhatok.

Azért van annyi tévelygés, szenvedés és megszálltság a spiritistáknál, mert nem odavaló elemek is betolakodnak a szellemek világába. Ezek persze meg is járják vele. Azt hangoztassátok szüntelen, hogy az emberek ne legyenek felette bátrak és tolokodók, mert a szellemvilág alsóbb fokával ráérnek haláluk után is megismerkedni; hanem javuljanak inkább, mert másként nincs célja a kapcsolódásnak. Ellenkező esetben érezni fogják tolokodásuk visszahatását úgy itt a földön, mint haláluk után is.

9. AZ ÉRDEKLŐDŐKNEK. (**)

A szellembúvárlat nem addig van, mint némelyek gondolják, hogy megváltjuk a jegyet, s ha lefizettük az árát, leszállhatunk az első állomáson is; hanem ezzel köteles az utas oda és addig menni, ahová váltotta. Ha valaki nem akar végig utazni, ha útközben tétovázik vagy kapkod, úgy jár, mint aki két szék között a földre ül; mert a hit Isten ajándéka és a meggyőződés is az. **Ezt az erősítést (t. i. a szellemek tanát = a spiritizmust) legtöbbnyire fáradt és kimerült lelkek kapják, hogy képesek legye-**

nek tovább szenvedni, lemondani vagy a próbák felett győzedelmeskedni. Ezt pedig nem szabad semmi körülmények között sem lekicsinyelni, mert ez nem földi szerencse, hanem mennyei érték; ez nem a magatok szerzeménye, hanem Isten kegyelme. Értsétek meg! Az emberszellem próbák által tanul, erősödik, tapasztalatokat gyűjt, és a lélek a földi létnek minden emlékét megőrzi. Az események sohasem tekinthetők befejezeteknek; újra csak egy pont körül forog jövőjének kérdése, és újra csak abból kap próbát. Azért figyelmeztetlek mindannyitokat, hogy befejezetlen események előtt ne siessetek el a szellemvilágba, mert az élet nem fejeződik be a halállal, hanem ismét minden megújul, azaz feltámad. Bárhogyan is mentegétek magatokat, mentségetek csak a földi részetek előtt látszik elfogadhatónak. A földi „én” alkuszik, a mennyei „én” soha! Mert a földi magát a földi törvényekhez, az égi az égi törvényekhez kívánja alkalmazni. Így meghasonlás áll be a testi és a lelki között, és jaj annak, aki a földinek hódolt! Azért, aki jó és tiszta szándékkal kívánczik spiritista körbe, az nem teszi azt, hogy csak megnyitja az ajtót és elmegy, hanem leül, és ott marad, mert fáradt és szenvedő. De aki csak bekukkan, annak még sokat kell szenvednie. Én a szeretet nevében tanítok, és az igazságot hirdetem; minden embernek azt mondom, térjen meg - s ha már megtért, ne térjen vissza az elhagyott útra, mert a gonosz megtéveszti és elveszíti, s az utolsó tévedés százszor rosszabb az elsónél!

10. AZ ÜLÉSEKRŐL. (**)

Nem az a fontos, hogy jár-e valaki ülésekre; ha javulni akar, azt így is megteheti. Ha szeretitek egymást, mint emberek, ha az eszmében feltaláljátok a boldogságot, jó úton haladtok, mert ez a fő, a többi mind magától jön. Senki se azért járjon valamely ülésre, hogy ott elhalt hozzátartozóival találkozzék. Ez privát ügy, és csak családias összejöveteleken van helye. Fejlettebb spiritistáknál ez nem cél és nem is szabad annak lennie, mert a

földieknek s a szellemeknek nem előhaladásukra, hanem visszaesésükre válik. Különben a szellemeknek a földiekkel való rendszeres érintkezése nincs megengedve, ha nem a kölcsönös javulási vágy a cél, hanem valamely alantas földi érzés. A szellemeket a földhöz vonzani és nem engedni magasabb szférába felemelkedni bűn, ami a szellemekben csak a földi élet után való vágyat ébreszt, és így következik be a megszálltság. A szellem élni akar a földi alakban és kapcsolódik; ez neki jól esik, végül szenvedélyévé válik és kész a baj. Mindig azt mondom, hogy csak az fejlessze ki a médiumitást, aki már nem nagyon világias; és ha már kifejlődött, javuljon. Az a fő, hogy az emberek között az összhang meglegyen, mert ha az megbomlik, semmiféle hatalom sem képes rendes közleményt létrehozni. Az embereknél az a baj, hogy nem tudják egymás hibáit elnézni, és ez a szellemeknek rossz példa; mert tudjátok meg, hogy a körülés iskola, ahova csak az jöjjön, aki javulni és szeretni tud, vagy aki tanulni akar.

11. A SPIRITIZMUS NEM JÁTÉK. (**)

A szellemek sokszor jóakaratból kifolyólag hallgatnak bizonyos dolgokról. Mielőtt rábizom valakire a kulcsokat, amelyekkel a földről a szellemvilágba és viszont onnan a földre lehet jutni, szeretem pontosan ismerni annak az ajtónak a zárját. Senki ne nyitogassa ezt a zárt, míg nem tud megállni a lábán, mert a spiritizmus nem játék! Ez annyira komoly dolog, hogy mind a két élet állapotaira nagyon kiható. De akinek azt mondom: munkálkodjék, az jól teszi, ha munkálkodik; mert érzem benne a lelki erőt, amellyel kiállhat a porondra, hogy megvívja a harcot a saját bensőjében jelentkező szunnyadó hajlamokkal, ha azok a felszínre jutva az egyensúlyt veszélyeztetik. Sohasem a külső világban van a hiba, ha az ember elbukik, hanem saját bensőjében. A külső erők csak mint kisebb-nagyobb szélmozgások, a lelki egyéniség erejét próbálják ki. Ha az ember a túlvilág erős légáramában megáll, az egyéniség levizsgázott, de ha elbukik, sokak bukását okozza. Meghajolni lehet a túlerő hatása alatt, de

letörni nem szabad, mert a lehajlott ág újra felegyenesedik, de az eltört már nem.

Tehát úgy látom jónak, hogy aki lelkileg még nincs megedződve a hitben, az várjon, míg megerősödik, mert még az erők is hajladoznak; a gyengét meg éppen learatja az ellentét. Egy kis szédítés, egy kis ámitás elvégzi a gyenge lelkek letérítését az egyenes útról. Azért, akiben valamely veszedelmes gyengeséget látok, annak nem ajánlom a médiumitás fejlesztését, mert sokszor, ha ki is fejlődik, nem válik javára senkinek. Hogy ki mennyire médium, az mindig az életszalag nyújthatóságától függ. Ha a kezdőnél annyira sem megy, hogy a keze megmozduljon, akkor ez bizony az életszalag szorosságát jelenti, tehát jobb, ha a kísérletezést abbahagyja, mert még ártalmára lehet. A delejezés meg szokta ugyan lazítani az életszalagot, de ez nem vezet mindig jó eredményre, mert a saját szelleme is visszaélhet vele, ha ez a testöltés nincs kedvére. Sokszor valamely betegség elég hozzá, hogy ez a nagy feszesség meglazuljon; más esetben meg éppen az egészség hozza létre. Ez egyéni dolog; erőszakolni nem szabad semmit. Többé-kevésbé minden ember médium, mert az életszalag felvesz és lead saját szférájában felvett dolgokat. Lehet valaki médium írás vagy transzbeszéd nélkül is, különben is a saját szellemének mindenki közvetítője. De hogy valaki munkás médium legyen, aki a saját belvilágával még nincsen egészen tisztában, akinél a jó és a rossz fogalma közötti határ elmosódott, arra semmi szükség nincsen. Az a szellemi környezetét is megronthatja s megszállottság lesz a vége. Az pedig emberekre és szellemekre egyformán veszélyes.

12. A LELKI RUHÁN SOK A FOLTOZNI VALÓ. (**)

A szellem előbbre való, mint a test. Én nektek jót akarok, és szeretném, ha előbbre jutnátok mindnyájan, mert az idő elrepül, és a változás itt van. A halál nem várat magára, az vetköztet a maga idején, és sok foltozni való van ám a lelki ruhán, aminek foltját a fizikai síkon még meg lehet találni, de minálunk már nem fogja

a cérna, hanem leválik, akárhogyan szeretné is a hiányt pótolni a szellem, mert ez a pótlás már a szellemélet törvényeibe ütköznék. Tehát földi hiányt földivel, szellemi hiányt szellemivel kell pótolni. Ami a földön jó, az itt nem jó; ami itt jó, az a földön is jó, de nem közvetlen, hanem csak az anyag közvetítésével. A földi jó a szellemnek rossz, mert az a testnek kedvez. Ami a szellemnek kedvez, az a földön jó volna, ha az ember a bűnre nem hajlanék, és túlzásokba nem esnék; de mivel túlzásokba esik, azért a szellem java a test lemondását és bizonyos fokú szenvedését vonja maga után. Aki nem tud lemondani a testben kielégíthető kívánságokról, az sohasem jut előbbre, mert a szenvedés a bűn következménye. Akárki követett el bűnt, el kell azt takarítani, ha előre akar jutni a szellem. Ha az ember a testi jókhoz akar jutni, bűnt bűnre halmoz; ha lelkileg akar előre törni, akkor a testi jókról le kell mondania: ez a földi élet próbája, semmi más. Aki szenved a jóért, az a jobbat választotta; akinek a rosszért kell szenvednie, az távol van még az üdvösségtől. Tehát mi a titok nyitja a földi életben? Jobb az anyagi világban szenvedni, mint a szellemvilágban; jobb a rosszat csak álmodni, mint a valóságban végig élni. Aki a földön szenved, és nem tud semmi fontos bűnt találni magában, amiért megérdemelné, az örüljön, mert ez csak mulandó rossz álmom; de aki érzi bűnös voltát, annak a szenvedés csak adósságtörlesztés; a bűntöke után szenvedéskamat jár. Ha a testi kínok súlya alatt már meggörnyedt az ember, még mindig hátra van a tartozás nagyobbik része, a megsértett szellemi törvény kérlelhetetlenül érezteti megtorló erejét. Ez erősebb, mint a földi törvény, ez alól nem lehet kibújni. Aki itt a földön szégyelli beismerni bűneit és nyilvánosságra hozni tévedéseit, az azokat a szellemvilágban hirdetőoszlopokról olvashatja; bizony, mégpedig élő oszlopokról. Az emberi lelkek száz és százféle alakban tükrözik vissza azokat a rejtett bűnöket, melyek a földi életben titkok voltak. Érdemes-e az elpalástolt bűnökért annyit aggódni? A fizikai síkon nem, mert a földön sokkal enyhébb az ítélet, a szellemi törvények azonban szigorúak.

De van még nagyobb baj is, mert a szükségletek folyton növekednek, és nincs miből pótolni; itt nincs pénz, itt nem lehet lopni, csalni, ügyeskedni; itt vagy dolgozni kell a törvényben, vagy nélkülözni; a nélkülözés pedig fokról-fokra való süllyedést jelent.

Ha bűnös, de javulni vágyó szellem szólni kíván ember-testvéreihez, s hozzákapcsolódhat egy eszköz beszélőszervéhez, a földi test érzete máris megszedíti, és amikor a médiumon keresztül beszél, azt hiszi, hogy ő ember megint, s a lelkében lévő rossz hajlamai felszabadulnak. Azt hiszi, hogy vége a szoros törvénynek, ismét embernek érzi magát, és heje-huja-haj, nincs tovább a baj! Így ujjong magában a szegény tudatlan; csak mikor kirekesztik a fizikai világ fluidjaiból, akkor esik át a nagy csalódáson, és sokan azután gondolkoznak a hallottakon, a tisztult szellemek tanításain, mikor már ismét megszorította a gyeplőt a természettörvény. Sokan megbánják, hogy az igazságot megkerülték és hazugságot szóltak, mert itt nem lehet alakoskodni, itt minden kitudódik. Az nem baj, ha nem is tér meg első ízben a nyilatkozó alantas szellem, de más tíz, aki vele van és szintén egyfajtajú vele, okulhat a tanításból; mert aki okosabb, az hamarabb javul itt is. Ha a médium jóakarátú, sokat segíthet az ilyeneken tudtán kívül is, - ha példás életet él - mert megadja az irányt nekik. De ha rosszakarátú, akkor hátráltatja a gyenge szellemeket előhaladásukban, mert a rossz hajlandóságaikban megerősíti. Sőt az alantasok le is igázhatják a könnyelmű életű médiumot. Ezt azért mondom, mert az emberek nem tudják, hogy mi az oka a gyakori megszálltságnak; ez az oka: a hasonlók vonzása.

13. MIÉRT NEHÉZ A MEGÉRTÉS A GYÜLEKEZETEK- BEN? (**)

Az a megértés, amelyről álmodoztok, nem következhet be teljesen, amennyiben nem egyenlő fokozatú, értelmű és érzelmű szellememberek vagytok, és így különböző az a világosság, az

az ízlés és az igazság is, amely benneteket kormányoz. Az egyiknek már a kevés is sok, a másoknak a sok is kevés, és így emberileg nem tudjátok még meg sem közelíteni azt az egyetértést, melyről beszéltek. Ehhez csak bizonyos áldozattal lehet hozzájutni, s hogy valaki áldozatra képes legyen, szabaddá kell tenni őt, nem pedig lenyűgözni ítéletekkel és formaságokkal. Maga a szeretet is elveszti fejlesztő, éltető erejét, ha bilincseket raknak a tökéletlenségétől szabadulni vágyó szellemre.

Minden, ami igaz, jó és szép, a szabadság szüleménye, és a léleknek magának kell az ő rejtett mélységeiből felhozni azokat az erényeket, melyek minden változatban szépek, jók és igazak maradnak. Ezekhez emberi kezekkel hozzányúlni nem szabad, hogy formáljanak rajta, mert elveszíti az egyéniségnek sajátos ragyogását. Megtépett, megnyomorított lepke szárnyához lesz hasonló az olyan, emberek által agyon javított erény, mely kényszer alatt fejlődött. Ideálok, eszmények kellenek, hogy azok után formálódjanak a lelkek. Ezeket az eszményeket mindenki törekedjék megvalósítani önmagában a tőle telhető legnagyobb igyekezettel, lelkesedéssel és szent ihlettel telve, s akkor éritek el a harmonikus gyülekezet megközelítő színvonalát, amikor t. i. mindenki kiveszi részét a szeretet munkájából, s mindenki első akar lenni a szolgálatban, a segítségben és utolsó a magasztaltásban. Amikor a dorgálásból nagy adagot szed ki a saját részére, de keveset nyújt ebből felebarátainak, testvéreinek, a dicséretből pedig keveset tart magának, de nem fősvénykedik, azt másoknak mint elismerést és hálát továbbítani. A sötét szemüveget nem használja, ha egy vele összetartozó lélek ügyét vizsgálja, hanem a jóakarát és elnézés szemüvegén keresztül nézi, és türelmesen megvárja, míg a jó és a rossz tökéletes megismerésében ítélni meg a szóban forgó dolgokat. A szeretet nem rabság, kötelesség vagy teher, hanem szabadság, öröm és fölemelő hatalom, mely kiemeli a lelket az anyagi élet sivárságából, és a szellemi élet gyönyörűségeiből szór a földi embernek. A szeretet vágyakat teremt, melyek feljebb és feljebb keresik kielégülésüket, és teljes

mértékben akkor éri el célját, amikor maga körül mindeneket boldognak lát. De a boldogítás vágyának mindenkinél önmagából kell kiindulnia, nem pedig várni arra, sőt megkövetelni azt a másiktól, aki erre még talán nem is érett. A szeretet bensőséges munkájának a türelmetlenség, bizalmatlanság és szenvedélyes okoskodás vágja útját. Hogy másokat kigyógyíthassatok ezekből a hibákból, legelső sorban magatoknak kell meggyógyulnotok.

14. SZELLEMBARÁTAINK SZERETETE. (**)

Ha a túlvilág kapuján kopogtatsz, nem földi emberekkel vagy múló emlékezésre ítélt állapottal kötöd össze sorsodat. Maradandó alapokon álló rendületlen barátság az, ami minket veletek összeköt. Nem olyan a mi érzésünk, a mi világunk, mint a tiétek. A mulandónak, a feledésre-ítéltnek nincs helye minálunk, és azt szeretnők, ha ti is így fognátok fel ezt már itt a földön, és csak szellemi javak gyűjtése, szellemi szeretet és a megértés elérése lenne a célotok. Mert a mulandó, a felületes élet szegényen juttat ide benneteket hozzánk. Már egyetlen földi étellel is gazdagon, kincsekben bővelkedve kerülhettek ide, ha az életet a valóságos oldaláról fogjátok fel. Ez pedig abban áll, hogy azok, akiknek lelkében már gyökeret vert az isteni Ige, támogassák egymást a földi élet mulandó állapotaiban és összefogódzva küzdjenek a sátán túlereje ellen, mely mint fákat kitépő, sziklákat rengető orkán vonul végig a világon, hogy maga alá temessen, szolgálatába fogjon minden jelenséget és ezeknek megteremtőjét: az embert. Sokszor a hatalom túlsúlyával maga előtt még az erőseket is térdre kényszeríti a testben. Hogy célját elérje, egyszer így, más-kor amúgy öltözködik, hogy megfogja a lelkeket; s ha nem használ a szépségnek büvereje, az erők félelmetes hatalmának felvonnaltatásával akar a lelkekben úrrá lenni.

De ez mind a mulandóságé. Mind csak káprázat, mind hamis álarc, mert minden az enyészet örvényébe fül bele. Egy bizonyosság van csak: ez az Isten. Aki Istenben él, Isten törvényét követi, annak igazságait öltözi fel, az ellenáll a csábításnak, a viharnek.

Annak nem árt semmi, mert az átment a mulandóból az örökkévalóba. Míg a lelkek ezen az úton átjutnak, sok küszködésben és szenvedésben van részük. Sok megaláztatás, lemondás, fájdalom és bánat éri őket, mert emberi természetükben az isteni jó szeretne megnyilvánulni. Szeretné, óhajtaná a lélek az igazat, de ereje nincs megállni abban, mert a természetébe felszedett rossz izgatja az igaz ellen. Minél előbbre haladott pedig egy lélek a fejlődésben, annál több érzékeny pontja van és annál inkább sebezhető, ha nincs felvértezve mennyei erényekkel. Ez a felöltözés lassan megy, igen lassan, mert ezt a mennyei vértzetet nehezen tűri meg magán a törvénytelen ségekkel megrakott lélek. Ezen a téren nyílik a legtöbb alkalom az Isten Lelkétől átítatott lelkek számára, hogy megmutassák erényeik valódiságát és tartósságát abban, hogy segítségére sietnek azoknak, akik hasonlóképpen szeretnének öltözködni, hogy zarándoklásuk alatt a jóban gazdagodjanak, és a rosszban szegényedjenek. Mi ezt a munkát vállaltuk szeretetből. Nem hiúságból vagy egyéni dicsőség után való vágyból, hanem szeretetből. Mert az isteni szeretet előtt óriási értékkel bír minden egyes lélek, aki Hozzá kiált segítségért, és mi halljuk ezt, mert hallanunk kell, mert bennünk az isteni lélek szunnyadást nem ismerő szent érzése lobog, mely mindaddig lobogni fog, míg csak hallunk kiáltást a boldogtalanság sivár mezejéről. És mi hazugokká válnánk, ha nem sietnénk felétek a mi érzéseinkkel, melyek Istenéi.

Azért a mi összetartozásunk mélyebb, nagyobb minden földi érzésnél, rokonszenvenél, szülői vagy testvéri szeretetnél. Nagyobb még az agyondicsőített mulandó szerelemnél is. Ez mind együttvéve kicsiny és kevés ahhoz, hogy felérjen a mi szeretetünk mértékével. Mi a ti örökkévalóságra előhívott részeteiket, a bennetek rejtőző isteni szikrát szeretjük, és a bennetek elhelyezett isteni gondolatot, isteni tervet akarjuk érvényesüléshez juttatni, mert minden egyes lélek szép, ha a bűn undokságaitól megtisztul, és egyéniségében megnyilatkozik a fenséges ragyo-

gás, mely természete szerint fogja fel az isteni jót, igazat és megvalósítja azt az életben. De mielőtt ez meglenne, a sátán mindent megkísérel, hogy alattvalóját visszaszerezze. Ebben a harcban szükségetek van reánk, a mi segítségünkre, nemkülönben egymás segítségére és szeretetére is; mert ha ez az összetartó isteni erő megbomlik, ismét a sátán hálójába hullanak vissza a lelkek, mint a lehulló falevelek. Azért mi ezt a szálát, a szeretetnek ezt a szent összetartó erejét, amely minket hozzátok fűz, nem engedjük el; ti se engedjétek el. Ha valaki ezt a szálát elengedi, vagy elszakítja, a fájdalemből és szenvedésekből kell neki újat szőnie. Becsüljétek meg azért a mi szeretetünket, hogy az a szál, amely velünk titeket összeköt, mindig erősebbé váljék, hogy ezáltal segítségetekre lehessünk haladáistokban. Ne vétkezzetek a szeretet köteléke ellen, mert aki ez ellen vét, Isten ellen vét.

15. AKI OLCSÓN ADJA JOGÁT. (**)

Minden szellem a jónak teljes elfogadásával lép az újjászületés csarnokába, a földi létbe, s így azt képzei, hogy abból jóval dúsán megrakodva fog visszatérni szellemi hazájába. Amikor a fizikai életbe lép, hogy lelkének jóra való törekvéseit az anyagi világban valóra váltsa, az első lépésnél máris elcsúszik, mert oly síkos ez a pálya és oly tetszetős a bűn az emberi testbe öltözött szellemre nézve, hogy nehezen bír ellenállni a csábításnak addig, míg a törvény kemény, figyelmeztető korlátaiba nem ütdött. Boldognak nevezheti magát az, aki elbukott ugyan, de ismét felemelkedhetett az isteni Ige ismerete által egy életben. De boldogabb az, aki a bűnöktől vissza tudja magát tartani, s meg sem ízlelte azokat, mert a lelki tisztátalanságok, amelyeknek nyomai nem koptak le a lélekről, még mindig kísértéseket hoznak létre. Ha ezeknek ellen tudott állani a szellem, akkor a nyomok is letisztulnak a lélekről, s helyettük az igazság és jóság különböző erényei ragyogják be a lelki ruhát. A földön nincs olyan szent élet, nincs olyan tisztaság vagy jóság, melyre időközönként a kísértés árnya rá ne vetődne. Nincs

olyan ember, aki elmondhatná magáról, hogy soha kísértésben nem volt, hogy a jó és igaz helyett a rosszat cselekedje, mert ez a föld nagyobbára a sátáni erők lefokozott gyűjtőmedencéje, mely a természetben jut kifejezésre. Ezt feldolgozni, ezzel megküzdeni az ember kötelessége. Mikor a test természete - mely bűnből eredt - az ember lelkével egyenlő fokozatra jut, ha csak ideiglenesen is: az ember felébredt szellemére hárul a feladat, hogy ezt a két hatalmat, t.i. a testet a lélektől elkülönítse. Azonban a test uralma alatt és a mulandó élet hazug csillogása igazsága mellett alig tudja a szellem felismerni a valódit, az örökkévaló értékűt, és balga értelmével a hamis jót, a testnek kedvezőt választja, hogy a szellemvilágban keserves csalódásra ébredjen. Annak, aki az örökéletre szóló jóért küzd, sok keserű órát kell átélnie a földön; sokat kell túrnie, és sokról kell lemondania önként, szándékosan, mert a kettő - a szellemi és az anyagi kincs - együtt csak próbául adatik az embernek, hogy a földi örömök és előnyök élvezésében igaz tud-e maradni. Az ilyen akkor él helyesen, ha szeretetet ültetget a szívekbe, ha irgalmasságot cselekszik, ha jó példával jár elől, de ha visszaélt előnyös földi állapotával, akkor nagyon sok kellemetlen igazság ostorozza végig a szellemvilágban. Azonban ez a két haladási eszköz ritkán van meg együtt.

A legjobbnak látszó földi életben is van egy rejtett seb, egy elviselhetetlen teher, amitől mindenki szabadulni igyekszik; ez a kiterjeszkedett bűn, mely alattomosan töri át a lélek gyengébb oldalát, szinte észrevétlenül oszon be az őrizetlenül hagyott nemes területekre, s ha idejekorán ki nem űzi az ember a belopódzkodót, az bilincsbe veri a lelkét. A jó csak nehéz vajúdással tud megszületni a földön, de akkor is ezerféle ellensége van; ha mégis megnövekszik, hatalmas erejével magához vonzza a szellemvilág tiszta erőit, és az átalakuláshoz való teljes képességet megadja neki az Úr, mert minél több az erő a jóban, annál kevesebb eredménnyel jár a kísértő munkája. Így

lassan átalakul a földi ember a magasabb törvényvilág embe-
révé. De hogy odáig felfejlődjünk, elő kell készíteni ezt az átala-
kulást, meg kell kezdeni a munkát, bele kell kapcsolódnunk abba a
hullámszámba, mely a jó felé viszi az ember szellemének értelmi
és érzelmi világát. Ha már némiképp bekapcsolódott, úgy ra-
gadja meg az örök jónak eszméjét, hogy a nagy hullámszámban le
ne sodorja a gonosz szintén himbálódzó, hullámszó ereje. A jó-
nak nálánál még jobb felé kell tekintenie; az igaznak az igazabb
eszme felé mindig nyitva az út, ahol egyre szebb, nem is sejtett
világok gyönyörűségei fogadják a haladó szellemet. Ez az Úr
országa véget nem érő diadal, kikutathatatlan mélység, megmér-
hetetlen kincs, gazdagság, s át nem fogható bölcsesség világa,
hol a tudás trónol; a jónak ez a kifogyhatatlan jutalma. A go-
nosznak bére az elvettetés és a kárhozat, mert nem látja meg ezt
a világot, az örökkévaló szépséget mindaddig, míg gonoszságát
le nem veti, s meg nem tér.

Aki Istentől való meghívását a boldogság honába köny-
nyelműen elvesztegeti földi mulandó javakért és hamis ismere-
tekért, olcsón adja ezt a jogát. Mert aki Istennek ezt az ajándékát
nem tartja nagy értéknek és elfecsérel, megérdemli, hogy fok-
ról-fokra süllyedjen, és a sertésekkel legyen egy ételen. Mivel
mi fel tudjuk fogni ennek az ajándéknál értékét, arra törekszünk,
hogy míg a lakodalmas ház ajtaja be nem zárul, minél többeket
vihessünk be az Isten kegyelmébe, és minden eszközt megraga-
dunk, hogy az emberek szellemét a jónak s az igaznak követé-
sére megnyerjük. Az elesetteket felemeljük, az elfáradtaknak új
erőt nyújtunk, a bűnbán megkötözötteket megszabadítjuk Isten
kegyelmének erejével, a bűnbocsánat hirdetésével, mert az idő
közel van és a bűn is megéri, mire a gabona. Azt hiszem, ha az
emberek fülei hallanak, és szíveik nyitva vannak, akkor sietnek,
ha pedig a gonosz bezárta szíveiket, akkor már magukban hord-
ják kárhozatukat. **A spiritistáknak tehát hivatásuk, hogy a jó-
ban munkálkodó szellemeknek segítői, és eszközei legyenek
a földön. Nekik elsősorban önmagukon kell dolgozniuk, hogy**

embertestvéreiknek például szolgálhassanak. És a következő testet öltéshez való szellemi anyagot vezethessék azon az úton, melyet ők tapostak ki a földön. Ez elég tág tér a munkálkodni akaróknak, előre hát! A munka sok, az igazi, becsületes munkás pedig kevés.

16. A NÉVTELEN SZELLELEM ÖNMAGÁRÓL. (**)

1915. március 27.

Nincs már nevem, mert az a testé volt, és aki szeret engem, ne a „volt”-at, hanem a jelenlegit szeresse bennem. Én a magam valójában csak névtelen szellem vagyok, a te egyszerű túlvilági barátod, aki a te hitednek megalapozásához az első téglákat hordta. Ez a hited, amit én az én szeretetemmel építettem fel, nekem jobb és kedvesebb, mint az a csodálat és hódolat, amellyel a világi emberek egykori földi alakom emlékét illetik.

(A médium itt megkérdezte a megnyilatkozó szellemtől, hogy mi a véleménye bizonyos hangzatos aláírású szellemközlemények felől.) **A név félrevezethet benneteket, de a lényeg soha. Valaki magát felmagasztalja, az lealacsonyíttatik, és aki megalázkodik, felmagasztaltatik.** Az emberek nem egyformák, és az egyikhez így, a másikhoz úgy férnek a jó vagy rossz szellemek. Az alacsonyabb rendű emberi lelkek nem tudnak a magasabb értelem és tisztább érzelem régióiba felhatni, és ezeknek a jót is bizonyos hamiskás, földies csomagolásban kell beadni, akkor elhiszik. Ez gyengeség. Ha valaki Péter apostolnak írja magát, az a hit fluidjába öltözik, és azt nevezi Péternek, kősziklának, és ez törvényes a földi embernek, de nem törvényes a szellemek előtt, mert ott más az élet. Ezt a nevet gyakran használják a szférákban, akárcsak a farizeus vagy vámos neveket és a pogányok, zsidók, keresztények elnevezést, mert ez egy képzet; mint ahogyan valaminek, ami eszme vagy láthatatlan anyag, az emberek nevet adnak: rendesen elnevezik a feltaláló nevével. Így igen sok Péter apostol van a szférákban is; éppúgy próféták is, Mózesek, Jánosok, Illések, stb.

Akármit ír a szellem, az emberek kíváncsiak és nevekre éhesek; tehát hangzatos nevet kell nekik mondani, akkor boldogok és megnyugodnak. Ezen alapszanak a vallások is. **Azért mindenki tartsa meg vallása főbb pontjait; a külsőt el is hagyhatja, de ha megtartja, sem vétkezik.** Az ember legyen jámbor és jó! Ha jó, akkor úgyis látja környezetében a vallások tanításaiban az összetartó erőt, és nem kell sem villongás, sem semmiféle okoskodás, mert megismeréshez jut az igazság által, ami az ő szférájában van; ha pedig rosszul cselekedett és rossz hajlamainak szolgája, akkor tévelyeg, bármely vallású is. Azért óvom azokat, akiknek lelke nem erős, és nincs átítatva a hittől, szeretettől és az igazságtól, hogy a médiumi képességet ne fejlesszék ki magukban, mert hamar célt ér a félrevezetés szelleme. A médium nem oly kicsiny próbának van kitéve, mint azt hiszik.

A médiumitást a maga kifejlődött állapotában a prófétáknak nevezett egyének bírták; voltak azonban mindenkor hamis próféták is; azért mondja az Úr, hogy sok hamis próféták akadnak, akik ellene prófétálnak, jeleket és csodákat tesznek az utolsó időkben. A jó, a tiszta mindig kevesebb lesz a földön, és akinek már csak jelek és csodák tudják a hitet megadni és nem a belső lelki törvény, azok ezeknek a hamis prófétáknak esnek áldozatul. Sőt e hamis próféták még majd arra is vetemednek, hogy Krisztus nevében tesznek és beszélnek. Azért, ha a médium gőgös, büszke, szívtelen, parázna, hazug, irigy, emberszóló vagy dorbézoló, nem lehet attól jót kapni. Azért az ilyenek közleményeit mindig erős kritikával kell fogadni. A médiumot csak az alázatossága teheti jobb szellemek központjává. Mindenkor az ember jelleme a fő, mert a jó bort rossz hordóba nem töltik. Ami értékes, csak azt becsülik meg. Ha a jót megismered a jó érzésről, akkor az Isten szent lelkét bírod világhosszúig; akkor nem tévelyegsz, hanem szereted a jót, mert jó és benne a legjobbat: Istent, és gyűlölsz a rosszat, mert rossz, és benne az ellentét eszmét. Ha ezen az úton haladsz, magad is jóvá leszel és felszív az örök fény magába, mint harmatot

a nap. Eléred fejlődésed célját, mert eggyé leszel vele, a teremtő Istennel, és lelked megnyeri az üdvöt, amire minden teremtmény vágyik. Ezt pedig nektek, földi embereknek is felkínálja az Atya szent Fia által. Fogadjátok el! Kövessétek Őt lélekben és igazságban! Az eszmét keressétek bennünk, szellemekben, ne a nevet, és ha megtaláltátok, öleljétek minket szeretettel magatokhoz, mert mi testvéreitek vagyunk a Jézus Krisztus által.

17. MINDENEN RAJTA VAN AZ EGYÉNISÉGNEK BÉLYEGE. (**)

Aki az életben bizonyos dolgokat elmulaszt, a szellemvilágban már nem pótolhatja. Mindenkinek minden munkáján rajta kell hagynia egyéniségének bélyegét. Akár mint ember, akár mint szellem, csak azt végezheti el, amihez ereje és adománya van. De ti még nem tudjátok gyermekeim, mi az. Ti még az anyagtól nem látjátok egyéniségetek hatását. Ha látnátok, egyszerre tisztában volnátok saját értéketekkel. Míg az egyik ember élete, cselekedete, beszédje, érzése ragyog, mint a szivárvány a napfényben, mert nemes, magas eszmék tükröződnek lelkén keresztül, és tiszta, szent odaadással cselekszi a legkisebb, a legjelentéktelenebb munkát is, melyet az Úr az életben rábíz: addig a másik még a nagyot és szépet is beszennyezi, elhomályosítja egyéniségének romlottságával. Az a baj, hogy ti emberek mindig nagyot akartok cselekedni, és nem tudjátok, hogy ha a kis munkát jól és igazán végzitek el, szebb, ragyogóbb lelki ruhával vonja be egyéniségeteket, mint az erőn felül vállalt nagy és magasztalt munka. **Millió és millió szellem áll elégedetlenül a halál csarnokában csak azért, mert nem töltötte be hivatását.** Azért én titeket mindig csak arra kérlek, hogy azt a kicsiny kört, amelyben éltek, töltsétek be lényetek jó és igaz érzéseivel. Ha nem tudtok sokat szeretni, szeressetek egyet. Ha nem tudtok soknak kenyeret adni - egyet lakassatok jól; de azt igaz érzéssel nyújtjátok. Ha a ti igazságotokkal nem értek fel valamit, keressétek a közel fekvőt, de ne vitatkozzatok töletek messze eső dolgokon.

Ne emelkedjeteK a magasba, ha nem tudjátok ott magatokat fenntartani. Egyszerű lelkeknek egyszerű feladatok valók. Mi-lyen nehezen akarjátok ezt megérteni! A krisztusi eszmének el-lensége a világ, a test, sőt látszat szerint a természet is. **Ellensége a tudomány, a bölcsészet, a művészet, csak azért, mert mind-
ezt együttvéve magában egyesíti és tökéletesíti az isteni igaz és jó eszméje. Nincs szüksége a test előnyeire vagy a termé-
szet erejére, a tudomány világosságára, a bölcsesség ragyo-
gására.** Nincs szüksége a művészet utánzására sem, mert az is-teni igaz, ha betölti a lelket, új fejlődési folyamat indul meg az isteni cél felé. Az emberi lelket nem e világ tanítja, hanem az elnyomott igazság; ha ezt felszabadítjuk, a léleknek minden ré-sze felszabadul és újjáéled. Teremt, alkot testet, természetet, vi-lágot, és formálja, vezeti a tudományt, hogy igaz bölcsesség ra-gyogjon ki annak minden részéből. Ez a legnagyobb, legerede-tibb művészet, mert újat, eredetit alkotott a lélek titkos műhelyé-ben. Soha ki nem alvó tüzek, soha el nem fakuló színek, el nem hervadó életformák pattannak ki és kérnek helyet a létben, hogy gazdagítsák azt, aki őket az életre előhívta: a szellemet. A bűnös, eltorzult lélek is teremt, de alkotása hasonlít teremtőjéhez, aki életre hívta. Mivel ez az alkotás a bűn terméke, tehát csak rövid életű, mert nem méltó az élet hosszabb tartamára, és sokkal jobb lett volna nem előhívni a lélek mélyéről; mert ha az enyészet szellemének elve volt a tényező akarat, mely megteremtette: sok idő múlva is, mint az átok, feljár a múlt homályából, hogy büntesse létrehozóját, a megtévedt szellemet. Jobb nem alkotni, nem mozogni, míg a szellem nincs tisztában azzal, hogy maradandót alkothat. Maradandó pedig csak az, ami az isteni elv szerint jött létre. Így mindennél szükségesebb a jónak és igaznak ismerete, hogy minden alkotástok, a legkisebttől a legmagasabbig a jó és igaz elvnek szolgáljon. Ha ezt megvalósítjátok, legyetek bár ki-csinyek és egyszerűek: nagy tudósok, bölcsek és utolérhetetlen művészek vagytok. Az utolsó porszemből is mennyei fényben

csillogó drágakövet termeltek, mert igazzá alakítottátok a természetet, mely mindenkor az ember érzései után alakul.

Ezt a munkát mindenki elvégezheti, mindenki megértheti, mert egyszerű. Ezen a téren senki sem vetélkedhetik egymással. Senki sem büszkélkedhetik hatalmával, rangjával, sem erejével, gazdagságával vagy veleszületett képességével; mert ez mind szétfoszlik, mint hiú álom. Csak az igazság marad rendületlenül szilárdan, és ha akkora is, mint egy porszem, lehúzza a mérleg serpenyőjét. Amíg a tudósok, bölcsek és művészek felett elhangzik az ítélet: „Mégmértél és könnyűnek találtattál”, addig az egyszerű és tudatlan, de Isten lelkétől áthatott ember lelkének mérlege súlyban megmozgatja a természetet, és ő, mint maradandót alkotó tudós és művész az élet diadalával nyertesén győz a mulandó felett. Amíg a világi okoskodók elveszítenek mindent, addig az, aki Krisztust követi, megnyer mindent!

Gyermekeim, drága kincs az élet, mert alkalom nyílik az előre jutásra, az üdvösség és boldogság elnyerésére!

18. SEGÍTSÜK ELŐ LELKÜNK FEJLŐDÉSÉT. (**)

Szomorúan látjuk, hogy az életben annyi más előbbre valónak tűnik fel az embernek, mint a lelkének ápolása. Pedig amit legkevésbé tart fontosnak az ember, az válik sorsának tényezőjévé, mert gyermekeim: a lélek és annak alakulása a legnagyobb figyelmet igénylő színjáték, a legérdekesebb tanulmány, amit a földön szerezhetek, mert ezt hozzátok el magatokkal a szellemvilágba. Sokan nem tudják, hogy a lélek érzései, tapasztalatai alakítják a jövőt és a mindenkori jelent; s mert csak az igaz érzéseknek lehet létjoguk a jövőben: jaj, ha azok az érzések nem ütik meg a mértéket!

Hogy hol kezdődik a jó és hol végződik a rossz, azt valójában, míg a földön vagytok, nem tudjátok pontosan megállapítani. Hiszen a jónak igen sok ágazata a rosszból nyeri táplálékát, s a rossz szintén a jónak alakjába rejtőzve lesi prédáját. Nehéz

volna megállapítani, ki a bűnös, amikor egy csoport egymás bűneitől, gonosz szokásaitól és túlhajtott igyekezetétől szenved. Egy-egy tévedés, mely a tökéletlenség szülöttje, rengeteg áldozatot követel, míg felismerik. Mi végtelen hálával tartozunk az isteni gondviselésnek, hogy kihozott bennünket a tökéletlenség homályából a világosságra az ő szent Fia által, hogy megismerve az Igét, a Világosság fiaivá születhettünk. Az Ige nélkül végnélküli céltalan vándorlás az élet, úgy a földön, mint a szellemvilágban. Mert a lélek minden kis tévedésből jövő indításait nem bírná végig tapasztalni nagy szédülések és esések nélkül, melyek végül elfárasztják a szellemet, megölik a reménységet és elerényeszti a vágyat, hogy a szellem újabb vállalkozásba bocsátkozva a boldogság keresésére induljon. Tompa letargiába esve az élet többé már nem érték neki, hanem teher. Felette elmúlik az idő. Évezredek zuhognak alá a múltba, és az élet vándora pihen az enyészet ölében.

Síró szélvészben, jajgató morajlásban, a természetnek ítéltszerű dühöngésében éli ki magát az az erő, mely soha nyugvást nem ismer. Mert őt sorsa örökké fejlődni, mozogni kényszeríti. Ez az elemek csatája, mely minden fel nem használt energiát magához vonz, és céljaira felhasznál. Mihelyt a szellem elveszíti erői felett a hatalmat, a természeti erők uralma alá kerül. Idővel ugyancsak ezek ébresztik fel őt, és talpra állítva új vágyakkal, új érzésekkel felruházva belökik az élet hullámzásába, mert nincs örök megsemmisülés. Újra és újra meg kell az életet kezdeni, bármikor hagyta is abba. Még a mélyről is felhossa a természettörvény ereje az ellentétes erőkben kimerült szellemeket, és gonosz elveikhez mért gonosz munkát bíz rájuk, hogy ebben dolgozva ismerjék meg elveik és munkájuk értékét, ismerjék meg az életet, mely hol borzalmas, hol gyönyörteljes, de amelynek vége nincs sehol! Az élet beláthatatlan magasságokat és titkos mélységeket magában foglaló örök hullámzás; csodála-

tos szépségek és boldogságok szülőanyja, és egyben kimondhatatlan szenvedések és fájdalmak forrása is. Kinek így, kinek úgy jut belőle.

Az élet olyan, mint egy bűvös tükör, melybe belenézve sohasem azt látjuk, amit óhajtunk látni, hanem azt, amiről nem is tudjuk, hogy van. Amit nem keresünk, azt találjuk, s amit elfelejtettünk, azt hozza elénk. Lelkünk hiányait, fogyatékoságait hűen, pontosan megmutatja akkor, amikor mi tökéleteseknek és jóknak hisszük magunkat, és szenvedünk tőle. És akkor összehörve, kétségbeesve irgalomért esedezünk, mert belátjuk, hogy nincs létjoga tévelygő lényünknek, mert nem boldogságot, hanem szenvedést érdemelnénk a mi engedetlenségünkért, és várjuk a vezeklést, a büntetést.

Amikor már a belátásnak erre a fokára jutottunk, a kegyelem nagy értékkel jön elénk, mintegy feleletképpen az élet tükörlapján, és mi ámulva állunk ez előtt a titkos tükör előtt, mígnem megtudjuk, hogy Isten, a mi Atyánk titkon néz reánk, és várja a pillanatot, hogy felfedhesse Magát előttünk. Amikor mi megértjük ezt, nem látjuk többé a bűvös tükröt, hanem Isten végtelen szeretetét, mellyel minket Magához vonzott, hogy megismerve, mi is szerethessük Őt.

Istennek ez a szeretete megtanít bennünket arra, hogy a rosszat többé ne hatásairól, hanem az igaznak ellentétes természetéről ismerjük meg. Nem lesz szükség többé a természet kemény leckéjére, mert a bennünk levő világosság eloszlatta, felbontotta a homályt, és az életnek uraivá lettünk a bennünk lakozó isteni törvény által. A természetet nem győztük le, mert harcra sem kelhetünk azokkal a hatalmakkal, melyek felettünk uralkodnak. Csak kiemelt bennünket az Isten kegyelme a természettörvény kemény korlátai közül, és így nem mi vagyunk a magunk szabaddítói, hanem az isteni kegyelem. Alázatosságunkkal, engedelmességünkkel csupán alkalmassá váltunk az isteni erők befogadására, de az érdem Istené, aki bennünket felemelt, megtisztított, és a bűnnek, tévelygésnek sötét ködéből a világosságra vitt.

Mondom: nem a mienk az érdem, de az eredmény igen. Mert ezután már az élet fényoldalán élhetünk a hit és engedelmeség által. Ez a jövő képe.

A jelen, amelyben éltek, az isteni eszme elfogadásának próba ideje. A jövőhöz, a boldogsághoz, a lélek álmainak, vágyainak a megvalósításához közel vagytok; de a csalódáshoz és szenvedéshez is, ha halljátok az ígét, ismeritek a jót, és mégsem törekedtek annak megvalósítására. Próba az élet, akár felemeljen, akár a mélyre sújtson az örök hullámzó mozgás. Akár örültek, akár bánkódtok, akár szenvedve túrtok, akár magasztalva hajlongjanak előttetek: egyformán Isten kegyelmére van szükségetek, hogy ebben a folytonos hullámmozgásban megállhassatok. Vegyétek eszetekbe: Isten tekintete egyformán vizsgálja a szíveket, úgy a fent, mint az alatt levőket. Aki fent nem jól végzi, nagyon lekerül. Aki pedig a kevésen is hú, azt sokkal bízza meg. Fontos az életnek minden kis perce, hogy a hiábavalóságot, a mulandóságot kiszoríthassátok éltetekből, mert ha sok hiábavalósággal töltitek meg életeket, a szellemvilágban nagyreményű koldusok lesztek csupán, minden tudástok, meggyőződésetek ellenére is. De ha érzéseitek, cselekedeteitek valódi értékkel bírnak - mindegy, akár szenvedve, akár könnyen szereztétek azokat - boldog és gazdag szellemekké váltok.

19. A PÉLDAADÁS SZÜKSÉGESSÉGE. (**)

Ha van lelkesedésetek, ezzel sem szabad túllépni a határokat, hanem cselekedetekké kell változtatnotok, és így levezetni, hogy áldássá váljék úgy a szellemekre, mint az emberekre nézve. Mert ha csak a szellemekért akartok cselekedni, ez nem teljes munka, mivel az emberek előtt nem tudtok igazságot hirdetni, mert az emberek példát kívánnak, s ha a példa nem kívánatos a követésre, hiába mondjátok, hogy mi a hitetek, mi a meggyőződésetek, ők mégis megmaradnak a maguk világossága mellett, és nem kívánják a tiéteket. De ha mindenről alapos tudományotok

s bölcsességetek van, és ez meglátszik rajtatok, magaviseleteteken és cselekvéseteken; akkor annak az eszmének is dicsőséget szereztek, amelyben éltek, és másokra nézve is tanító, szellemfejlesztő munkát végeztek. **A spiritizmus, mint az utolsó idők kijelentése, a szellemek legutolsó elmaradottjait szedi össze, akiknek éppen oda kell érniük, ahol az elsők vannak; ezeknek sok adatik, de azt fel is kell használniuk.** Dolgozniuk kell úgy befelé, mint kifelé egyaránt, mert a testöltések ismétlése nem lehet biztatás a lustálkodásra; amely ember így gondolkozik: „ha ebben az életben nem is tudok erről vagy arról lemondani, vagy valami lelki jót megszerezni, majd a jövő testöltésben elvégzem”, az renyhe lélek, és az Úr büntetése van részére félretéve, mert előre akar fizetni olyan pénzzel, amit a kegyelem még nem folyósított részére. Balga és rest az ilyen lélek, és méltó, hogy künn rekedjen a nagy lakodalomból, mert az ilyen gondolat nem a törekvő léleké, aki siet az irgalomra, nem az aláztosé, aki örül az ő bűneitől való megszabadulásnak, nem az igazságosé, mert az igazságot ravaszsággal akarja kijátszani. Az ilyen lélek még éretlen gyümölcse a földnek, és az ördög hálójában jól érzi magát.

20. KI MENNYIT ÉR? (**)

Mindennek le kell kopnia az emberről, mielőtt a tiszta valóságot megismerhetné, mert a legjobbnak látszó dolog is földi szemüvegen keresztül nézve téves; de ebben nem a lényeg, hanem a szemüveg a hibás. Azok az igazságok, melyek valahogyan, valamilyen formában egyszer érvényesültek, más formában mindig nehezen találunk maguknak utat, mert a földi embernek, aki maga is a formák keretein belül él, a formák fontosabbak, mint a lényeg, annyira, hogy csak bizonyos korszakokra osztva bírja befogadni a teljes igazságnak különböző részeit. Ezért vannak a sokféle vélemények árnyalatok és színek. Ha jó példával jártok elől, többet tudtok tenni, mint a beszéddel. **Aki hazug, azt az igazsággal győzöd le; aki kétszínű, azt az őszinteséggel.**

Akiről látod, hogy visszaéléssel fizetne a jósággal szemben, azzal éreztetned kell, hogy a keresztényi jóság nem együgyűségből fakad, melyet kihasználhat az élelmesség, hanem tudatosan cselekszi a jót, de nem vég nélkül. Egyszóval lehet védekezni az élősdiak ellen is a nélkül, hogy a krisztusi elv csorbát szenvedne. Azonban hangoztatni kell azt, hogy mindenki annyit ér, amennyi becsületesség, jóság és igazság van benne. Mindenki csak annyit várjon a felebarátjától, amennyit ő adni vagy tenni képes neki. Ezek olyan elvek, amelyekkel majd mindenkit gondolkodóba ejthettek, és majd nem mernek az élősdiség bűnébe átlépni, mert látják, hogy nem tehetik anélkül, hogy rossz véleménnyel ne legyenek felőlük. Az emberek hiúak és gőgösek: erre tehát sokat adnak.

Imádkozzatok az emberekért, hogy jobb belátással áldja meg őket az Úr. Ha imádkoztok, magatok felé hajtjátok őket, mert az **imádság nagy erő, de ti azt még nem tudjátok. Majd ha megtudjátok, sajnálni fogjátok, hogy keveset kértetek és keveset zörgettetek, mert minden igaz és jó kérés meghallgattatik.** Ha nem is gyors az eredmény, de biztos, ha az Úrhoz fordultok. Azt mondom én, imádkozzatok sűrűn, igyekezzetek az imádság által összekötve lenni az isteni kegyelemmel, mely a világot forgatja és kidolgozza Isten terveit. **Nagy és szent titkok pihennek azokban a kezekben, melyek az Isten kegyelmének hordozásával vannak megbízva, s ontják azt le az emberi szellemek közé.** De ha nincsen befogadó állomás, ismét visszavonzatnak. Azért legyetek ti jó befogadók, hogy Istennek nagy és szép tervei az emberi lelkekkel teljesedésbe mehessenek. Adjátok tovább, amit ti kaptatok: ott és annyit, amennyit lehet. Többet ne! Ezzel előkészítitek a talajt azokban a lelkekben, akik erről ti általatok tudtak meg valamit, mert nagy dolgok vannak készülében; fordulóhoz érkezik a világ. Akkor ti, akik ebben már dolgoztatok, lesztek a munkának vezetői és irányítói. Vele együtt részesei is a jónak, az igaznak, ami ezzel jár. Ezt a szép előjogot ne adjátok ki a kezetekből, mert az olyan, mint egy nagy

örökségnek záloga, mely nektek jár. Legyetek az emberek és szellemek világának lámpásai, kik az utat világítjátok a szegény eltévedt bűnös világnak *az utolsó időben*. Először azonban nektek kell a jóság ruhájába öltözködnötök, s csak azután másokról gondoskodnotok, hogy azok se járjanak mezítelenül, és akkor látjátok, mennyi jó, mennyi öröm fakad ebből.

21. HOGYAN KELL SZOLGÁLNI. (**)

Mindenről lemondani annyi, mint mindent az isteni igazságnak szolgálatába állítani. Tehát szükséges, hogy a lélek számot vessen önmagával, hogy minden értékesnek látszót odaadjon az örök nagy értékekért, hogy helyette megkaphassa azokat a jókat, melyek őt erőssé teszik a mulandóval szemben. A megalázkodás, a lemondás nagyobb sokszor a hitnél, sőt nagyobb annál a szeretetnél is, mely ezekkel az erényekkel nem rendelkezik. Mert az, hogy szeretünk, csak akkor érdem, ha áldozni is tudunk. **Vajon mit áldozhatunk fel abból, ami a miénk? Lelkünk érzéseit. Mert még ha tévedünk is a jóért és igazárt való harcunkban, értékes az, ha önzetlenül, szeretetből és nem egyéni érdekből történik.** Legfeljebb belátja az ember tévedését, de ugyanaz az érzés, ugyanaz a szent hevület megerősödik a léleken, és az Úr nagyobb, érdemesebb munkát bíz arra a lélekre, aki önmagáról elfeledkezve az igaz ügyért küzd és fárad. **Csupán azért nem küzdeni, mert úgysis csalódás az eredmény: ez a kényelmes, számító lélek tulajdonsága. De viszont eredményért, dicsőségért küzdeni önzés, és nem használ semmit a léleknek.** A ti emberi sorsotok: küzdeni, fáradni, dolgozni a törvényben. Ha másképpen nem lehet, áldozni kell a legnagyobbat, a legdrágábbat is. Meg kell tagadnotok önmagatokat és feláldozni saját lelketek vágyát azért, hogy az isteni jó és igaz egy lépéssel közelebb juthasson az emberiség lelkéhez. Aki nem tud így szolgálni, aki nem tudja énjét levetközni a szent ügy érdekében, az nem méltó Óhozzá, nem is képes maradandó eredményt elérni.

Hűtlen szolga az, aki akkor nem találja meg a munkát, amikor adódik, és azt, ami adódik az ő Urának házában, hanem valami más, neki kellemesebb, megfelelőbb munkát keres. Kétszeres erővel és odaadással kell szolgálni ott és akkor, ahol baj van, mert tagadhatatlan, hogy a szenvedélyes lelkek csoportjában több baj van, mint a fegyelmezett és Isten igéjétől áthatott lelkek között; s ha valaki igazán akar munkálkodni, az álljon elő minden hitével, szeretetével, alázatosságával, türelmével, lelkének felkészültségével, és teremtsen rendet, összhangot ott, ahol nincs, mert ahol van, ott nincs mit dolgozni. De aki az önmaga zavaros lelki hangulatával csak növeli a bajt, annak csak megtérésre, magába szállásra lehet és szabad gondolnia, nem pedig ítélkezésre és megrovásra, mert az ő szemében levő gerenda nem engedi, hogy helyesen ítélhessen azok felett, akiknek szemében kisebb-nagyobb szálkák vannak.

22. AZ ÁLTALÁNOS EMBER. (**)

1925.

Egyszer már említettem, hogy majd még örülni fog, aki ide tarthat, mert jön idő, mikor a nagyon elnyomott és lenézett spiritisták előtt sok ajtó kinyílik lent és fent is. Azonban ez most még csak a ti földi hiúságtoknak kedvezne, és így néktek túlerős próba volna. Addig, míg azt eléritek, sok akadálnak és megpróbáltatásnak lesztek alávetve, hogy kipróbáljanak a szeretetben, az alázatosságban, az őszinteségben és az ügy iránt való buzgóságban, mert mindenkinek az ő maga lelkében elrejtett drágakővel kell ékeskednie, ha majd az összességben megjelenik. Azért mondtam meg ezt jóelőre, hogy senki se menekülhessen a nem tudás kényelmes köpönyege alá, ha számot kell majd adnia azokról a talentumokról, amelyeket ingyen kegyelemből nyert. **Mert az a nagy és szép feladat áll előttetek, hogy Isten bőséges ajándékát kamatoztassátok ember- és szellemtársaitok között, és lelkeket mentsetek a gonosz hálójából:** ezt a feladatot pedig csakis azokkal az Isten gyermekeit jellemző erényekkel lehet teljesíteni, amely erények e világ előtt ismeretlenek vagy legalább is tévesen ismertek. Ti pedig a magatok helyén és idején, ahová állítva vagytok, mutassátok meg a világnak és a figyelő szellemszemeknek, hogy ezt a feladatot hűségesen be tudjátok tölteni. Mondom, hűségesen, mint akik tudják, hogy nem a maguk érdekeiért, hanem sok megszámlálhatatlan lélek érdekeiért cselekedtek, küzdetek és szenvedtek, örültök vagy sírtok, mert hiszen nem csupa bánat a ti életek sem, mert az élet fodrozó hullámai között sokszor megcsillan a napsugár, és a ti életekben is jutnak igaz örömök osztályrészüil.

Gyermekem! Az élet ilyen. Egyszer majd, ha velem együtt tekintesz le eltöltött földi életedre, örülni fogsz neki, hogy ilyen volt. Örülni fogsz a te sok tépelődésednek, fájdalomnak, mert látni fogod, hogy lelked nehéz, vajúdó fájdalomában megszületett az ember. Nem egy ember, aki magának akar élni, aki a maga örömét tekinti mindenekelőtt, hanem az

általános ember, aki önmagát áldozza fel, hogy szívében éljen a többi ember öröme, boldogsága. Ez az általános ember nem hal meg soha, mint az *egy ember*, mert ez nagy, hatalmas, erős. Mert ahogyan ez az életet látja, az a helyes és igaz; mert ebben az emberben él az Isten Lelke, a nagy cselekvőerő, a mindent túlélő diadalmas élet, mely az egyéni létet úgy hordozza magában, mint a könnyű sajkát a mélyvízű folyó, és siet vele a boldogság tengerébe, mert ez az igazi természete. Az általános ember mindenfelé a mások jobblétén dolgozik, és ezt a saját lelkében öszszefonva látja visszatükröződni. A szenvedés gyermekem, mely e földi létben oly aggasztó, oly visszariasztó, olyan, mint a borús ég sötétsége a víz tükrében: nem állandó. Ezt a szenvedést - mely az utolsó győzelmet sietteti - a sátán fogcsikorgatva szemléli, mert minden szenvedés a léleknek magasabb rendű természetét szabadítja fel, és mint a mélyen elrejtett gyémánt a napsugárnak egy parányát ezer ragyogással veri vissza, úgy az agyon gyötört emberi lélekből is az égi erények sokoldalú ragyogása verődik a sötétség lakói felé. E sokszínű fénynek csillogása rabul ejti azokat is, akik természet szerint még nem rokonszenveznek az égi jelenséggel, és megállnak egy pillanatra csodálkozva, és később, mint egy elhaló akkordnak utolsó csengése tűnik fel nekik az emlék, amikor egy jobb világnak a lehetőségén tűnődnek. Munka, mindenfelől a munka képe tárul a szemlélő elé; a sok apró munkás hangyaszorgalommal dolgozik azon, hogy Isten országát a maga kicsiny erejével építse, és minél több lélekkel népesítse be.

Minden munka fárasztó, így a tied is gyermekem, mert küzdeni az ár ellen - amely most különösen sok szemetet hozott a felszínre - nem könnyű feladat. De ne búsulj! Az Úr Lelke veled és veletek van, nem hagy el benneteket, és nemsokára parthoz érünk, mert a vihar már vége felé közeledik. Addig azonban behúzzuk a vitorlákat, gyermekem, s csak nagyon csendesen evezünk, hogy roncsolt hajónkkal partot érijünk. Ne félj! Nem lesznek azok a messzeségben sötétlő hullámok oly rémesek,

mint amilyeneknek te látod. Mire te odaérsz, már lecsendesednek, s mire a te lelked elbúcsúzik a földtől, már megnyugodva búcsúzhatsz. De addig fogadj szót! **Ne félj, de ne is légy vakmerő. Ha támad a szél és vihar: védekezzél; ha csend van, haladjunk. Ez az én programom veled.**

II. RÉSZ: ERKÖLCSBÖLCSELET.

1. AZ ISTENESZME FEJLŐDÉSE AZ EMBERBEN. (**)

1915. március 11.

Az Úr dicsőségét és jóságát hirdető szellemkar nevében itt vagyunk mi, kik azt hirdetjük a világ Világosságáról, hogy eljő, és ítéletet tészzen mind a jók, mind a gonoszak felett. Ezzel a programmal lépünk az emberek és a szellemek elé, mert így parancsolta nekünk az Úr, aki megsokallta az emberek gonoszságát. **Némelyek az Úr által hirdetett igék álarcát téve szemük elé, elhitetik a világgal, hogy nincs bűnhődés, nincs ítélet, nincs leszámolás, hanem csak megbocsátás, elnézés, csak irgalom és kegyelem van igazság helyett.** Ezzel a szépen kidíszített jel-szóval vezetik a bűnösöket tévedésből tévedésbe, csalódásból csalódásba és szenvedésből szenvedésbe, hogy ami kis hitük még maradt az embereknek, attól is megfoszthassa őket a gonoszság, ami minden romlásnak, egyenetlenségnek, gyűlölségnek csírája.

Óh emberek, apró porszemek egy nagy szellemi egységnek, kicsiny láncszemek a nagy törvénynek, mely az ellentétet a világossággal egybeköti, vigyázzatok, hogy el ne aludjatok az utolsó nagy küzdelem idejére, amelyen megrostáltatnak a választottak is!

Keresztények, zsidók és pogányok Istene csak egy önmagában, és így többféle rendbe nem osztható; Ő a maga igazságának, bölcsességének és szeretetének teljességében megközelíthetetlen bármiféle emberek és szellemek által hirdetett bölcselettel, igazsággal vagy bárminemű szeretetfogalommal. Ezek legfeljebb apró, rosszul, tökéletlenül visszatükrözött másolatai, utánzatai annak a nagy fogalomnak, amit istenségnek nevezünk; és azok a fogalmak, amelyeket az emberek a saját értelmükkel alkottak, még ha az igazságot meg is közelítik, a gyakorlatban nem használhatók. Ha jók és üdvösek is, mégsem valódiak, mert az ember kiskorú szellemlény, és a nagyot még nem

képes felfogni; bukásával elfelejtett mindent a régiből, csak a boldogság után való sóvárgás maradt meg. Ez a vágy hajtotta évmilliók óta az embereket valami tökéletes eszme után, mert azt ösztönszerűen érzi az ember, hogy csak ez vezetheti vissza a boldogsághoz.

Az Isten fogalma megszületett, és az emberi lélekben reménység ébredt a jövő iránt. Ez az, ami nekünk utat nyitott az örökkévalóság megismeréséhez, mert a bölcsőtől a sírig nem nagy az út, **és nem oly gazdag a föld tudásban, hogy a lét nagy kérdésére meg tudott volna felelni. Az ember lelki szerzeményei, és pedig úgy a tudás, mint a szeretet és az igazság is, származása első csíráját a földben, a természettörvényben találja meg**, mivel a természet tiszta őszanya mindennek, ami van; és úgy szellemi, mint lelki és testi származásunk összeköt általa bennünket Istennel, a mi teremtő Atyánkkal.

Az anyag lelke kötött erő, ami ugyancsak tisztulásra, javulásra vár. Miután pedig kötve van, a szellemre vár a feladat, hogy az anyag lelkét fejlődésében segítse. Azonban a szellem csak saját javulásával és tisztulásával tud eme kötelességének megfelelni, s így a természet kötött ereje egyre nögatja, erőlteti, hogy kezdjen, induljon és végezzen. Ez az indítás forgást, mozgást, rotálást hoz létre, amely forgásban megállás vagy visszaesés törvényes módon elő nem fordulhat, mert minden megállásnál vagy visszaesésnél a természettörvénybe ütközünk. Mindenütt és mindenben ezek az erők éreztetik hatalmukat az emberiséggel. Mit gondoltok, amikor a test fenntartására adott táplálék veszélyben van, a természeti erők tombolásával nem a nektek ellenszenves törvény érezteti-e hatalmát? Ha a föld mélyén dülő elemek földrengés által emberek ezreit temetik sírba, nem a nektek ellenszenves törvény érezteti-e hatalmát? A vadállatok vérengző volta, a viperacsípésből származó halál, az apró, mikroszkópikus állatok milliói, a különféle betegségek létre hozói nem az ellenszenves törvények eszközei-e? A testi

öntudat irányító elve, t. i. az ész, az ember legnemesebb, legistenítettebb része, amikor felmondja a szolgálatot, és élőhalottá teszi vele az embert: az örület nem ellenszenves megnyilvánulása-e az általad jónak ismert igazságnak? Ezenkívül még apróbb-nagyobb szenvedéseik nagy számmal, a törvények kézzelfogható eredményei dolgoznak, mozognak, tisztulnak és tisztítanak ezen a kicsiny földön és éreztetik hatalmukat az emberiséggel. A természet, mint mindennek szülőanyja, miért hozta ezeket létre, miért adott ezeknek életet, ha az Isten nem akarná, hogy legyenek? Azt mondjátok: Az Isten szeretet és a szeretet nem adhat szenvedést, csak boldogságot! **Nem is a szeretet adta bele ezeket a rotáció hengerébe, hanem az igazság; mert az igazság szeretete olyan lényeg, kettős egység, mely nemcsak az istenség magas eszméjébe, hanem az általa létrehozott természetbe is beleadta ezeket és a többi tulajdonságokat, hogy a szellem ismerjen a természetben önmagára, és törvényszerűen haladva kiképezze önmagát, s önmagában keresse és találja meg az Istentől való származását.** S ha megtalálta, törekedjék oda vissza, ahonnan elszármazott, mert egyetlen igaz boldogságot csak ott talál. A vágyak vezérlik az ember lelkét. A testiség a maga apró örömeivel az alig haladott szellem részére boldogság, mert íme öntudatával kormányozhatja önmagát, és választása van jó és rossz között; a föld ennek mennyország, mert ismeretei homályosak, és minden vágyát felleli testiségében. Ennél a jó és rossz még nem vált el fogalomban messze egymástól; ami fáj, az rossz neki, és ami testiségének kedvez, az jó, és él a maga természetének megfelelőképpen. Ez természetes is addig, amíg ismeretei nem tisztulnak; de mikor már tisztultabbak, akkor már szemben találja magát a természettörvénnyel. Az isteni törvények minden betűje szeretetre int, a természet betűi sokszor ellentétet írnak elő; ez azért van így, mert a természet betűit a szellemeknek és az embereknek az isteni betűk felé kell hajlítani. Mert ha ezt az ember elmulasztja a maga idejében megtenni, a következő találkozásnál szembe kerülnek egymással, és

a természet betűje törvényszerűen követeli a javítást, a tökéletesítést a maga öntudatlan gépies rendjével.

Ha az ember így végigtekint a természetben, az abban levő ellen-szenves törvényen, lehetetlen, hogy eszébe ne jusson mulasztása, bűne, t. i. annak elhanyagolása, amit reá bízott a szeretet törvénye, az isteni kijelentés. Az embert szellemi képessége felfelé emeli, míg testisége lefelé húzza, hogy a földdel és a természettel összekösse, és ezzel az összekötéssel emelje ki az anyagba sűrített életet a tulajdonképpeni szabad életre. Mert minden szabadság után vágyik, akár öntudatosan, akár ösztönösen vagy a természet törvénye szerint. Ez a szabadság pedig csak akkor van meg valójában, ha a minden ellentétől megtisztult elv vagy eszmény a saját hazájába jut, azaz abszolút jóban él a tökéletességben.

Az ellentét-eszme, mely a szellemek szerzeményeképpen, tökéletlenségeképpen a gögben, az engedetlenségben jutott élethez, megtántorította a tulajdonképpen tisztának és jónak alkotott lényeket, akik ez ellentét-eszmében élve továbbfejlesztették maguk körül a sűrűséget, sötétséget. De az élet Istentől ered; és amikor a megtántorodottak Istentől, az életkútfőtől eltávoztak, az önmaguk életét rövidítették meg, önmaguk életét kötötték és sűrítették egybe áramokat fejlesztve, ami végre is mint önalkotta élet kifogyott, megdermedt és holt anyaggá vált. **Azonban ami egyszer élt, az soha meg nem halhat, és a megtérés által új élethullám kapcsolódik a holthoz, ami időnkint felébreszti és megrázza.**

Ilyen holt világ a föld is, amely kegyelem útján felébresztett az életre, a benne lévő természettörvény által új életre hivatott. A természet tökéletessége vagy tökéletlensége csak tükröképe, visszhangja a szellemek állapotának, és így bármit cselekedjék a szellemcsoport, a természet utánozza a saját gépies, törvényszerű rotációjában. Az emberek bűnei és erényei mint elvetett magvak meghozzák a természetben a maguk eredményét,

és végre is az ember, ha figyelmesen vizsgálja, önmagában találja meg mindazokat az okokat, amikért másokat vagy különösen Istent szeretné okolni. A szeretet törvénye jót ír elő. Legelőször is az Isten iránt való engedelmisséget és azután ezt a törvényt: „Ami neked rosszul esnék, ne tedd azt embertársadnak!” Vajon enged-e az ember Istennek? Vajon megteszi-e, amit legelőször kíván tőle, hogy a testvért ne bántsa meg semmivel? Tehát a természetben megtalálja rá a választ, mert az ő lelkével egyenlőszerű erőkben ugyancsak ezekkel találkozik, míg csak annyira előre nem haladt, hogy a természeti erők már nem találjanak nála akadályra. A szeretet elve, vagyis törvénye, ezen felül emeli az embert és megszűnt a bántódás. Igen, de milyen szereteté? *A hitből fakadó szereteté*, mert a hit szeretet nélkül, a szeretet hit nélkül erőtlenség, mely az anyagba süllyeszti vissza a szellemet. **Azért sem a hit, sem a szeretet, sem az igazság nem jó, ha egyedül van, mert a hit vakká, a szeretet önzővé, az igazság kegyetlenné teszi az embert.** Az ember ősrégi, állati testében mint állat is élt; de míg az állati test élt, a szellem csi-szolódott és új fogalmakat vitt szellemi életébe az anyagból. Állati életkora nem volt nagyobb fejlettségű a mai állaténál és ősz-tönei vezették ugyancsak, mint az állatot. Ebben nem volt sem lelkiismeret, sem bűnhődés, sem vezeklés, csak fejlődés úgy jóra, mint rosszra. Később, mire érettebb lett az ember, megjött a megkülönböztetni tudás és e szerint cselekedte a jót vagy a rosszat.

Végül a hitből fakadó szeretet ellentéte lett az ösztönnek és ez az emberiséget a nagy mindenség törvényével, az istenség mindent boldogító eszményével egyé tette, azaz szövetséget kötött az emberrel az Isten. Első feltámadás, első újjászületés: a törvényekben előre forogva megszabadulni a földtől és a boldogságot elnyerni. Az első törvény: Mózes törvénye, mellyel a zsidó lelkeket táplálta az Úr. A szeretet igen kevés, az engedelmisség is; tehát kemény korlátokat kellett vonni az egyenes út mellé, hogy a gyenge, alig életre kelt hitet és az

ebből fakadó szeretetet le ne szorítsa a gonoszság, ami a testi-ségben természetszerűleg élt. Hiszen saját bűneikben és ellentétes eszméikben öltöttek testet. Azt egyre tisztábbá tenni, a természetes igazságokhoz kellett fordulni, hogy az igazságtalanságot föl lehessen tüntetni és meg lehessen szüntetni. A természet-törvényt: „*Szemet-szemért, fogat-fogért*” adta Mózes által az egy igaz Isten, hogy a túl nagy ellenséget, a bűnt letörhesse, és az ő szeretetét hozzájuk juttathassa. **Ebben a törvényben rotálva sohasem csalódtak, mert úgy a halál után, mint az életnek minden pontján igazságot láttak. Így haladtak ők, sokat vétkezve és sokat szenvedve hosszú évezredek keresztül a földön és a szellemvilágban. Sokszor megdorgálta őket az Úr a különböző csapások és szenvedések által, és sokszor megintette őket a próféták beszédével, akik más, jobb világok haladottabb szellemei voltak.** És amikor már a tetőponthoz értek, mire rotációjuk lejárt, megkapták az ígért szabadítót Krisztusban, ki a régi szövetséget megerősítette Istennel az újszövetség által, amely szövetségben már az égő áldozatok helyett az irgalmasságot kívánja az ő népétől. Ahol kijelenti az Üdvözítő, hogy nem kárhoznatni jött e világot, hanem megmenteni: hogy valaki hiszen Őbenne, örökké éljen, ne kelljen meghalnia; mert az ő bűnhődésük ideje lejárt, és az Atya várja őket haza az ő kegyelmével, hogy akik várják az igazság napját, örvendezhessenek Sion leányaival. Mert megjött a föld erős vőlegénye, aki felszabadítja a szolgaságból, a bűn hatalma alól az ő népét és felviszi az örök Jeruzsálembe, ahol őriztetik az ő népével kötött első szövetsége.

2. ÉPÍTSÜNK AZ ÚRNAK TEMPLOMOT(**)

1914. február 2.

Az ótestamentum régi zsidó férfijai, amikor az ihletett próféták prédikálásakor az Isten hirdetése után megértették az ő nagy discsőségét, elhatározták magukat a szent és Neki tetsző élet folytatására és eme elragadtatásukban elröppent ajkukról a szó:

„Építsünk az Úrnak templomot!” Meg is építették az Úr templomát, amely dacolt az idők enyészetet hirdető hatalmával sok száz éveken keresztül. A további fejlődés folyamán szívük érzése és értelmük fölfogóképessége tisztult, és eme tisztult érzelmeiket vitték az Úr templomába. Mindig halad a fejlődés, s mire az idők beteljesedtek, amit a próféták és az Isten lelkétől ihletett látások megjövendöltek, **megérkezett az istennek kegyelme a Megváltó eljövetelével, aki megépítette az Úrnak örökké élő templomát, az üdvösség forrását a kegyelem által, amit lehozott az Atyától.** Sok idő múlt el azóta, és akik megértették a kijelentéseket az Úr földre szállásával, sorba építettek az Úrnak templomot, de kézzel csináltat, amely előbb-utóbb az enyészeté lett. Most, amikor a második időszak itt van és a megjósolt igék testet öltenek, az értelem teljesen kifejlett, elküldi az Úr a ti testvéreiteket, hogy hirdessék nektek a régi igazságokat, amelyeket az Úr hirdetett. Hirdessék az örök életet, a bűnbocsánatot, a kegyelmet. Elmúlik minden korszak, elmúlik ez is, de hogy a halottak megmaradjanak és világosságot, melegséget sugározzanak a hitetlen világra, **mi is azt mondjuk: „építsetek az Úrnak templomot”, de ne kézzel csináltat, mert nem lakik Ő abban, hanem a szívekben, az érzésekben; mert ez a templom örökéletű, mint a szellem maga.**

Az élet forgatagában, amelybe hivatásokat belesodor beneteket, teremtetek magatok körül békét és szeretetet. A zúgó-lódó, békétlenkedő testvérbe vessétek el az ígét, amely őt sorsával és Istenével megbékélteti, lelkének indulatait megfékezi, és szívében a hála érzését ébreszti fel; béketűrő, szeretetteljes viselkedéseikkel adjatok példát az ember magas hivatásának betöltésére. Építsetek az Úr templomát! Ha utatok nyitott sírok, koporsók mellett visz el, ahol a szenvedő lélek a bánat alatt roskadozik, s a reménytelenség súlya alatt összetört a szív, hintsetek vigaszt a bánatos lelkekbe. Nyissátok meg szívetek, lelketek tárházát, a kapott világosságot osszátok meg a bánatos lelkekkel. Ébresszétek el az örökélet hitét és az Istenbe vetett bizodalmat,

hogy a reménység virágai tudjanak kinyílni, és a viszontlátás boldog gondolataival távozzék a szenvedő lelkű ember attól a sírtól, mely csak a földi test anyagának ad helyet, de nem annak, kinek elvesztését siratja. Mondjátok meg, bizonyítsátok be néki, hogy az élet a léleké, mert: „Lélek az, amely megelevenít, a test nem használ semmit.” Az Úr beszédje lélek és élet; ott keressétek az életet, ahol az igazi hazája van, a lelkek honában, ahonnét jó minden élet: az Istennél. A vigasztalás szavai új hitet és új erőt adnak a szenvedő, bánatos lelkű embernek, amellyel könnyebben haladhat a földi élet rögös útjain. Építsétek az Úrnak templomát!

Ha az élet megpróbáltatásai utolérnek, és szívedet átjárja a kétélű tőr, a marcangoló bánat; ha lelked ezer sebbel is van borítva, amit szeretteidnek a szellemhazába távozása, vagy a méltatlanul ért bántalom az emberek részéről, vagy legszentebb érzelmeidben való csalódás üt rajta: ha testi szenvedés vagy anyagi romlás ér; ha megaláztatást, gúnyt kell eltűrnöd hitedért, meggyőződésedért: ne lázongj, ne tombolj, ne essél kétségbe, hanem imádkozzál: „Uram, legyen meg a te akaratod, mert nékem mindent javamra adsz, és lelkemnek hasznát keresed”. **Építsed fel az Úrnak templomát a saját szívedben, s vonulj ide, ha fájdalmaid tűrhetetleneknek látszanak, és téged lázongásra ingerelnek.**

Ha az Úr téged földi javakkal, egészséggel, lelki boldogsággal ajándékozott meg e földi életben: oh, ne légy szűkkeblű, amikor a nyomort, a nélkülözést látod; ne húzódjál félre a testi vagy lelki kínok meglátásától. Menj oda, segíts jó szívvel a szenvedőn, beszélj barátságosan, testvériesen a földön csúszó nyomorulttal; ne éreztesd vele, hogy te ki vagy, ne mutasd neki, hogy mi vagy, milyen a születésed, címed, rangod; adj annyit, amennyit jó szívvel adhatsz, amit nem bánsz meg később. Segíts a szűkölködő testvéreken minden feltűnés nélkül. Ne adj könnyöradományt, hanem a szíved sugallatához és anyagi erődhöz mért segítséget, amiért nem vársz hálálkodást, sem magasztalást. **Keress fel az Istenben bízó szegényeket, és segítségeddel légy**

az ő hitüknek megerősítője. Légy igazságos és elnéző, ha az Úr emberek fölé helyezett, ne büntess ok nélkül, ne vond meg senkitől a megérdemelt jutalmat vagy az őt megillető tiszteletet. Add meg mindenkinek a magáét, s amid ezen felül van, építs azon templomot az Úrnak a szívekben, ahonnan hálaímadások szállnak fel Hozzá, és áldják az ő nagy jóságát, amiért téged megteremtett. Ha kimész a szabad természetbe és elmerengsz a gyönyörű csillagos égen vagy a virágok pompáján, a madarak énekén, a szellő lágy simogatásán, az örökké változó és mozgó életen: eszedbe jut az, aki mindezt teremtette és leborulsz, imádkozol. Lelki szemeid előtt megjelenik minden, ami volt, ami lesz, s minden egy nagy jelenné válik; lelked belemerül az érzelmek tiszta forrásába és úgy tetszik, mintha minden fűszál, minden virág, minden szín, illat és fény halk suttogásba fogna és mesélnének a nagy, a csodás természetről, amely őket a világra hozta, élteti és fejleszti.

Te megérted ezt, hisz te már az vagy, amivé minden lenni törekszik, öntudatos szellemlény, aki a teremtés koronája. A halk suttogás elnémul körülötted, a nagy csendben minden összeolvad, és egy istendicsérő énekké, egy halk hozsannává válik, amit a te lelked küld föl a mindeneket teremtő Istenhez. Építsétek az Úrnak templomát a szabad természetben és mindenhol, ahol élet van! Mert ott van ő minden kis virágban, minden fűszálban. Minden Óróla beszél, Őt hirdeti, magasztalja, csak meg kell érteni, csak fel kell fogni és a lelki fületekkel hallgatózni. Ha pedig megértitek Őt, az ő akaratát cselekszitek, akkor felépül az Úrnak nagy temploma, amelyben örökkön örökké lakozik Ő. Amen.

3. MÓZES ÉS KRISZTUS TANA. (**)

A keresztelésre vonatkozó kérdésedre ez a válaszom: A megkeresztelkedés csak a megtérésnek külső, testi aktussal való megpecsételése. **A keresztelés kiválást jelent, mert a törzs a régi zsidó vallás volt, és ma is az. Az a kereszténység, mely nem**

ebből nőtt ki, olyan, mint a csenevész vessző, melyet gyökerezés végett valami forró, homokos talajba ültetnek: hajt, de gyümölcsöt nem hoz, mert Krisztus tanát csak az értheti meg igazán, aki Mózes tanát, az ószövetséget is ismeri. Mózes tana a föld természettörvénye; azaz gyökere és törzse annak a nagy fának, amelynek koronája, beteljesedése a Krisztus által hozott tökéletes Ige. Az ószövetség előkészítője annak az időnek, mely az ígéretet megvalósítja a földön; így az a lélek, aki ezt a csodálatos fát nem ismeri, annak virágát és gyümölcsét sem ismerheti. Összetéveszti tehát más, pogány népek tanával, és nem ő a hibás, ha sokszor a pogány nép kultusza érthetőbb, könnyebb, elfogadhatóbb színben tűnik fel előtte.

Így napjaitokban is a buddhizmus terjedése erre vezethető vissza, mert a keresztény egyházak nem lévén tisztában Isten akaratával, céljával a földön, a fa törzsét mellőzik, s csak koronáját ismertetik nagyon fogyatékosan a szegény földi halandókkal. Az sem csoda, ha a fa ilyen hosszú idő után nem tud mást, csak éretlen, ízetlen gyümölcsöt teremni, mert Krisztus igéjét mind a saját szájuk íze szerint magyarázzák, nem számolva azzal, hogy az ember testből és lélekből áll, mégpedig: először testből és azután lélekből. Így vagy a testet is megteszik léleknek, és lelkiekkel akarják jóllakatni, vagy a lelket is testi mértékkel mérlegelik, és testies fogalmakkal ruházzák fel. Az ószövetség nem befejezett törvény, csak előkészítője a nagy felszabadító, azaz feltámasztó törvénynek, mert ez minden rendelkezésével, pontjával a test emberének szól, hogy ebben a körülhatárolt körforgásban a testi ember énje mindinkább veszítsen erejéből, és felszívódás, asszimilálódás által a lelki élet síkjára tolódjék át, hogy amikor az idő itt lesz, rendesen kifejlett szellemi ember léphessen a fizikai síkra. **Ez a folyamat éreztette is nevelő hatását Izrael fiain, akik engedelmesek voltak a törvénynek, de éreztette hatását azokkal is, akik a törvény ellen cselekedtek, mert üldözött vaddá vált az ember, ha a parancsolatok szigorított korlátjain túlment, ahol a halál**

várta a vétkezőt. Akár megbűnhődött a szemet-szemért törvény által, akár sikerült elmenekülnie előle, mindenhogyan volt alkalma bűnei felett gondolkozni, azokat megbánni és irtózni a következő életben tőle, mert a törvényből kilépni, a saját okoskodását követni már nagy, megbocsáthatatlan bűn volt. A bűnös lelkek felett ott lebegett folyton a halál gondolata, s így kevés örömet, de annál több rettegést nyújtott az a vallás a bűnös lelkek részére. Ilyen rettegéssel teljes a bűnösnek élete a szférákban és a földön is, a természettörvényben; mert Isten hosszútűrésének szálán függ a végzetes kard, az igazságnak sújtó ereje.

Ez a zsidó hit - a Jehova iránti engedelmesség! A keresztény vallás, a Krisztus igéje már nem testi, hanem kizárólag lelki vallás, mely a bűnösnek nem megtorlással, hanem bocsánattal áll elébe. Nem üldöz, hanem védelmez. Nem átkoz, hanem áld és imádkozik érte. Nem gerjeszt félelmet, hanem felbátorít. Nem vesz el semmit, hanem mindent ad; de semmit a testnek, hanem mindent a léleknek. Nem ítélkezik, hanem elsimít. Nem sebesít, hanem gyógyít. Nem ejti kétségbe a hívőt, hanem a reménység üde életharmatával felemeli a lelket: a bűnös lelkét. **Aki tudja, hogy bűnös és tudja, hogy méltó az ítéletre, az a keresztény vallásban, ha megtér az ő testiségéből, bűneiből a halál éjszakájában: fényes életet, s az ítélet ellen felmentést talál. Az igazság helyett irgalmat és kegyelmet nyer az Úrnál.** Ez a kiválás a törzsből, a zsidó vallásból, a megkeresztelkedéssel pecsételtetik meg. **Hogy a lélek mely ághoz vagy felekezethez érez vonzást, az mellékes;** a fő az, hogy kivált a testiségből, az ígéretből, megismerte a beteljesedést és elfogadta azt. Példázatokban Mózes tana a gyökér és a törzs, az ágakat venném a keresztény felekezeteknek; a virágokat, a levéldísz pedig az érett és éretlen szellemek képviselik, akik különböző testöltésekben mint virágok ugyan ékesek a fán, - mert lelkes hívei a jónak és igaznak - de esetleg gyengék egyéniségük akaratát a testtel szemben érvényesíteni, s csak mint virágok hullanak el. **A gyümölcsök pedig azok a szellemi eredmények, melyeket az**

egyéni lélek véghez akart vinni és véghez is vitt a testtel szemben a lélek javára és hasznára. Ezek kivonták az ő egyéniségük képződéséhez a szükséges anyagot és erőt a fa törzséből és ágából, s többé nincs szükségük a tápláló anyagra. Ők már érett gyümölcssei a földnek, és elmennek innen az ő fokozatuk szerint más létállapotba.

A keresztény eszme, mint vallás nem lehet a fejlődő lelkeknek s egyszersmind a hernyókhöz és egyéb kártékony rovarokhoz hasonló lelkeknek gyülekező helye, mert éppen a keresztény eszme - mivel a bűnösöknek a bocsánatot és kegyelmet hirdeti - nagyon kívánatos azoknak a részére, akik a megtérést ugyan nem fogadják el, de az ezzel járó előnyökben felfuvalkodva bűneiket szinte joggal folytatják tovább. A keresztény eszme elnézést és türelmet hirdető ígét a maguk részére szinte kisajátítják, s maguk felett semmiféle igazságos ítéletet el nem tűrnek, magukat meg nem alázzák sem Isten, sem ember előtt. Ezek a lelkek azok az élősdű férgek, akik tápláló erejüket a természetörvény által bekérgesedett vallási eszmétől el nem nyerhetik, tehát kétszeres erővel támadják meg az ágakat, gyenge hajtásokat, bimbókat és virágokat. Azért a kertész még idejében vegye elő ollóját, füstölőjét, hogy megvédhesse a gyenge rügyeket. Ha pedig annyira elszaporodott a féreg, hogy az ágak belsejébe is befúrta magát: lefűrészezi azt az ágot. Azért aki vallást választ, lehetőleg olyan ágot válasszon, amelyen kevesebb a féreg.

Azonban az egész mind elmúlik, ha a törzs és az ágak mind a múltéi lesznek, ha az a szellemi erő, mely a fában az életet tartja, kifogy; de az érett gyümölcs magva megmarad. Ebből az új élet, az új világ, az új létállapot új eredményeket, tökéletesebb gyümölcsöket hoz létre, melyekben nem lesz hernyó, sem kártékony féreg már, s az Úr kertjében növekedhetnek bátran a lélek. Ez a mi reménységünk s a tiétek is, és mindazoké, akik idejében felelőskölnének a valóságra. De szomorú, reménytelen annak a jövő, aki még a törzsben él és a természetörvény lassú

és terhes körforgását végzi, mert: „a fejsze már a fának gyökerére vettetett”

4. MÓZES MINT ALAPVETŐ SZIKLA. (**)

Látom a szomorúságot a felett, hogy az embereket elijesztik a spiritizmustól. Ez egészen rendjén van. Megmondom neked és minden komoly kutatónak őszintén, hogy az a munka, melyet az Úr az egyes és az összes lelkek elé adott, olyan komoly, olyan mély és magas, hogy ezt nem értheti meg minden fejlődési fokon lévő szellem, aki e földön test szerint megjelenik. Az ószövetségben is olvasható, hogy az Úr korlátokat húzott az ő szentélyéhez való közeledés elé, hogy távol tartsa, az alacsony szellemek kíváncsiságát azoktól az erőktől, amelyek egyeseknek ingyen adattak. **Mózes is ilyen magas szellemi fluidok birtokában volt, s a születésétől fogva, arra volt predestinálva, hogy a zsidó szellemcsoport előtt egy magasabb szférát nyisson meg.** Az Úr akarata volt ez, és Mózes csak eszköz volt hozzá; de mivel Mózes és Áron hűen teljesítették feladatukat, mint egyéniségek is alapvető szikláivá lettek emez ószövetségi kijelentéseknek, t. i. személyiségüknek is része lett ama nagy eredményben, mely az ószövetség kiható erejéből mint visszahatás származott.

Az Istennel való első szövetséget Mózes, a másodikat Krisztus közvetítette. Mózes megnyitotta a törvénykönyvet, Krisztus bezárta a természettörvényeket és a mennyei törvényeket hozta a második szövetség alapjául. Isten sohasem a tömegek részére beszélt, hanem mindig azokhoz, akik megértik és keresik őt. **Azért mindig voltak kiválasztott lelkek, akiket Isten az ő igéjének edényeiül választott, mielőtt megszülettek volna.** S amint mondtam, ez a jelenség napjaitokban is megvan és meglesz, míg a menny be nem zárul. Sőt mindig többen és többen térnek meg hogy a mennyei mag erjedése folytán mennyeihez hasonló virágot és gyümölcsöt teremjenek. Ezeknek az Istentől

választottaknak nincs felekezetük, kasztjuk, mert ők már a csoportból kinőttek. Oly egyéniségek, kikben Krisztus lelke él. Ezek teremtenek, újítanak, és megismerést hintenek. Mindenkinek másképpen adatik, hogy használjon. Ezek nem maguk akarnak olyanok lenni, hanem ők már erre küldettek. Tehát mind-egyik munkálkodik saját erejéhez mérten. Ezeknek nem szükséges spiritistáknak lenniük, tartozhatnak bármiféle néven nevezendő eszméhez, mert ők maguk hoznak eszméket, melyeket el-hintenek földön.

5. A FÖLD A SZERETET ISKOLÁJA. (**)

A szeretet, teremjen bár szenvedést e földön, arannyá és értékévé válik itt (t. i. a szellemvilágban). Ez a szenvedés nem a vezeklés fájdalma már, hanem a világot melegítő életáramnak a földre való átültetése és első gyümölcse. Nagy és tiszta eszmék e földön csak fájdalmat teremnek, és a legnagyobb legtisztább eszme a szeretet. Ennek virágja is csalódás, gyümölcse szenvedés; de az utána következő fejlemény már kezd hasonlítani fájához, és ha ez is gyümölcsözik, szinté ilyent terem. Ám végeredményében arannyá válik mind a fa, mind a talaj, mert az átváltozás törvényén keresztülhaladva, az égi erő jobban tudja táplálni a talajt. Azért megszentelt fájdalom a szereteté, és az a szenvedés, ami másokért van. De hiszen ez a szeretet és tudás próbaköve. Kiköszörült éles elme és edzett szív az, amivel meg lehet törni a rossz hatalmát. A vasat is hidegből melegbe és melegből hidegbe tesszik, hogy edzett legyen. Így aki mindenhol megállja a helyét, az acéllá válik és nem egykönnyen veszti el ellenálló képességét. Ti mindmegannyi tartályai vagytok a rossznak és a jónak. A benetek levő jókhoz jobbak, a rosszakhoz rosszabbak kapcsolódnak. Egyik emel, a másik lenyom. Hogy ki mennyit haladt a szeretetben, ti magatok is látjátok és érzitek, mert hiszen az élet a ti vizsgáztató mesteretek. Vannak gyengébb és erősebb tanulók, azért mindenki megkapja jutalmát az Úrtól. Legyetek jó testvé-

rei egymásnak, őszinték mindenekfelett, azután alázatosak és elnézők: akkor majd meglátjátok, hogy még az ördögöt is meg lehet szelídíteni. **Azért a szeretet iskolája a föld, hogy a jó boldoguljon, és a jobb boldogítson. Minden, ami szép és jó, Istentől van, és aki elfogadja és továbbadja, még többet kap.** Persze ez nem földi érték, hanem a földinél igazabb, jobb; a földi érték ennek csak utánzata. Aki az utánzatból ad, az valódit kap helyette. Azért, aki még a valódiban annyira szegény, hogy az utánzatból sem sáfárkodik, az igazán szegényebb, mintha a földiekben szűkölködnék, bár az egész világot bírja is. Az ilyen sajnálni való. Ha nagyon szegény a lélek, nincs mit adnia soha, bár a világ minden kincsét bírja is; de ha gazdag a lélek, van bőven adni valója, ha alig van is anyagi java. **Nem az a fő, mit és mennyit, hanem az, hogy hogyan, milyen érzéssel? Ha csak azért ad valaki, hogy a külsőség meglegyen, de belülről sajnálja, - inkább ne adjon, mert ez nem számít, ezt nem váltják be valódi értékre.** Azért ismételten mondom: legyetek őszinték egymáshoz, és akkor a belső szerint tesztek és beszéltek. Ez már maga is boldogság, mert nincs drágább, mint a lelkek kölcsönös vonzása; abban lakik Ő, a mi Urunk, és ebben ad Ő nekünk erőt és világosságot. Dicsértessék érte örökkön örökké. Ámen.

6. A TISZTA BOLDOGSÁGOT NE A FÖLDÖN KERES- SÜK. (**)

Gyermekem! Az a boldogság, amivel a világ kínálja az embereket, olyan, mint a kirakatba tett szép és étvágygerjesztő reklámétel, - merő szemfényvesztés! Formája és máza hasonlít az igazihoz, de mikor az éhes lélek bele akarna kóstolni, csalódva látja, hogy csak cserép. Te tudod, hogy itt (=a szellemvilágban) minden van, amit utánoz a föld: van szépség, de sokkal nagyobb fokban. Van gazdagság, fény és pompa; van ragyogás, örökifjúság, szeretet, szerelem, van tudás, bölcsesség és igazság ott, ahová a lélek megtér, ha az ő próba álomideje a földön lejárt, de

csak annak adják meg a valódiban, aki az álmovilágban rászolgált.

A földön az ellentét az úr, és a mi Urunk is szenvedett itt az emberektől emberekért. A szellemek emberekké lesznek és ismét szellemekké; tehát az a sors, amit egy készülődő szellem kaphat az ellentét e világában, nem lehet kedvező. Aki valamely táborban egy másik tábor vezéréhez húz, azt megbüntetik, sőt megölik, tehát aki nem a gonoszt szolgálja, az is így jár, mert ez a föld javító hely. A jó szenved a rossztól, a rossz szenved a jótól. A gonoszságnak is van határa, amikor a jó fogja szorosra vele szemben a zablát. Kit-kit saját természete kapcsol bele a természettörvénybe, és ez a természet, hidd el gyermekem, senkinek sem marad adósa, mert éppen a saját hibái büntetnek mindenkit. **A jónak nincs vége soha, mert ha valami igazán jó, az nem lehet rossz soha, és ha a hamis jó elmarad, azon mit se búsulj, mert jobb egy igazi rossz, mint egy hamis jó. Ezt az életben tapasztalhatjátok.** És ha a képzelt hamis jó a maga valódi formájában áll előttek, örüljétek ahelyett, hogy bánkódtok, mert ez egy lépés, haladás már az igazság felé. Ha pedig már valami az igazság felé tart, az következetesen a jóvá levés felé is halad. A jónak is vannak apró, alig észrevehető fokai; enélkül a jó megszűnnék fejlődni az emberi lélekben. **Azért mondom, ha valaki a saját rosszását elismeri rossznak, ez már a javulásnak csírája.** Ez még távol áll a jótól, az igaz, de aki még nem meri nyíltan beismerni a rosszat, hanem a bűnnek még szép leplet keres, felaggatja a jónak külsőségével, és a rosszat, mint jót követi, sőt még érdemet is tulajdonít neki: az messzebb van a javulástól. Így a nyílt ellenség mindig egy fokkal tisztességesebb a hamis barátnál. A nyílt ellenséggel hamarabb rendbe jöhet a dolgod, mint azzal a baráttal, aki egy kicsit ugyan szeret, de egy kicsit irigykedik is; egy kicsit dicsér, de egy kicsit rosszul esik neki, ha más is azt teszi veled. Az ilyen még nem tiszta érzésű, mert a kedélyhullámok hol az ellentétnek kedveznek, hol a törvénynek. Ez az álláspont bizonytalan, és ezen az állásponton áll

a mai emberiség; a gonosszal él egy kenyéren, de emellett az Istentől küldött kegyelmet is akarná: szeretné elnyerni a békeséget és boldogságot. **A világbékét tervezték, mert az szép és jó, de az irigységet, a kapzsiságot és gőgöt is megtartották és így ellenkezőleg ütött ki: az elsőt elvesztették, a többtől pedig szenvednek az emberek. (Itt a vezető szellem az akkor folyó világháborúra céloz.)** Miért nem fordítva gondolták? Miért nem az okot vették előbb, miért az okozatot? Hiszen ha nem irigy, nem kapzsi és nem gőgös az ember, nincs háborúság, szenvedés, ínség, csalódás!

De eltértem beszédem tárgyától. A jót mint kis atomot elsősorban az igazságban kell keresni, mert ami egyszer igaz, az szükségképpen jó is, mivel egyszerűsítette magát. Apró árnyalatokra lehet felbontani a föld és a földhöz közel álló szférák igazát és jóját, és ezer meg ezer szám jön ki belőle. Ezeket a számhalmazokat, gyermekem, az *embernek* kell megfejtenie. Minden egyes alapszámhoz apróbb és megszámlálhatatlan mennyiség tartozik; ez alkotja a természetet, ami ismét egy gépiesen rotáló nagy számmennyiséget szed fel, és megint megtisztítva, összeszedve adja vissza a földnek. Ilyen a külső és belső világotok; a testetek is ilyen számmennyiséget képvisel, s mint alapszámoknak, nektek nem volna szabad összekeverni és még nehezebbé tenni az összeállítást, hanem segíteni kellene vele a gépies haladást. De éppen itt van az ellentét hatalma. Ha a nagy alapszámokat megzavarhatja, olyan össze vissza bogozódás és zűrzavar támad utána, hogy hosszú évszázadok kellenek, míg egy-egy erősebb alapszám ismét némi rendet azaz összhangot képes létrehozni.

Így volt ez régen és így van ez ma; azért a gazság sohasem nyugszik, hogy az Úrnak, a Megváltónak, az egyetlen igaz és jó, tiszta alapszámnak a munkáját megronthassa. Először a nyelvezet átültetésében zavarta meg az egyszerű lelkeket, másodsor a hatalommal, azután földi gazdagsággal, **s később igazságában való csalhatatlansággal vette fel a legádázabb harcot az Úr**

ellen; és ami vér, könny elszáradt, panasz és átok elhangzott, mind, mind az ő nevében jött létre. Láthatod, hogy ez nem tarthat soká, és az idők teljessége igen közel áll, amikor a jónak minden erejét össze kell szednie, hogy jó maradhasson; mert a hazugságon épült jó összeomlik, és akik alkudoztak az ég tornácában is, azoknak keservesebb dolguk lesz, mint amazoknak, akik kint tülekedtek, veszekedtek. Míg a pogányok egy tört és tökéletlen alapszám eszméit elfogadták, addig a tökéletes alapszám követői a menny tornácában is zavarognak, és a hamis jókat hirdetik, mint igazakat. Azonban minden, amit nem a mennyei Atya ültetett, kiszaggattatik ama nagy napon, amelyen megítéltetnek az igazak az igazság szerint és a gonoszok az ő gonoszságaik szerint. Mert amiképpen ti mértek másoknak, azonképpen mérnek tinéktek azok a mennyei törvények, amelyek igazak és változhatatlanok. Az igazak az igazság jutalmát kapják, a hamisak a hamisság jutalmát veszik el. Tehát ha elnézed a gonoszt, hogy a te gonoszságodat is elnézzék az Úr angyalai, akkor a gonoszság jutalmát veszed csak el, az pedig szenvedés. De ha nem nézed el a gonoszt, hanem felemeled az igazság szavát, az igaznak jutalmát kapod. - Ez csak tiszta beszéd? - De viszont a szálkáról és a gerendáról szóló példázat magyarázata egészíti ki az ítéletről szóló magyarázatot. (Ha tolvaj valaki és őt lopják meg, az ne menjen keresni, mert viszont nála több lopott holmira világít rá az igaz törvény.)

Az egyszerű ember nem képes a magas rangúak ebédjének minden fogását végig élvezni, és így a lélek sem képes a magasabb fogalmakat magáévá tenni. Így mondom, az abszolút jónak még a részben jó is bizonyos pontokon túl ellenségévé válik. „Hamar eljövök”, azt mondja az Úr, és már oly rég elmúlt a hamar, hogy azóta egész nemzetek kihaltak, s helyükbe újak keletkeztek. Mégis hamar eljön ő ahhoz, aki várja, megérti, szereti Őt és követi parancsát. Olyan hamar múlik a boldog reménységben az idő, és a szegény lélek észre sem veszi, ki áll előtte égi fényben tündököelve, az igazság sugarától átvilágítva, és felmenti

az ő nevében harcolót a földi szenvedésektől. Nem is gondol rá, csak készíti szívét-lelkét a nagy találkozóra és már előtte is áll, hogy az élet koronáját átvehesse. Hiszen csak egy röpke pillanattig tart az, hogy a földi szemek lecsukódnak és a lelki szemek felnyílnak, hogy a halálból az életre feltámadjon valaki. Ti pedig mégis késlekedtek az úton várni rá? Ti még mindig másra vártok? Olyanra, aki e földi szemeitek előtt jelenik meg? Úgysem hinnétek neki. Ő hamar eljön, és ha nem az ő útján talál benneteket, hanem a bűn útján: akkor kinn maradtok a vendégházból, ahova pedig újólag hívogat mindenkit. *Térjete meg bűneitektől és keressétek az égietek, ne az odalent valókat, mert én hamar eljövök, és aki készen van, bejön velem az én Atyám házába, és az én vendégem lesz, s velem vacsorál az én Atyám asztalánál.* **Így hangzik a szó a szférák felett, és a földre visszhangzik le sokszor; de a földiek azt hiszik, minden öröm, boldogság csak e sötét földön van, és nem térnek meg.** Az Atya asztalának vendégei pedig sok bűnnek bocsánatát kapják, és sok örömet, boldogságot osztogat ki az ő Szent Fia az övéinek. Ezek mind tiszták, jók, igazak és örökké tartóak.

Ő tehát hamar eljön érted is és mindenkiért; azért ne zúgolódjál, kedves gyermekem; ne keresd a földön, amit úgysem találhatsz (t. i. a tiszta boldogságot), mert az nem a földre való, hanem várjad az Urat!

7. AMI A TESTNEK JÓ NEM JÓ A LÉLEKNEK. (**)

Minden rossznak, tévedésnek az ember ad lehetőséget a maga erejéből és lelki mivoltából. Mert ha ez nem így volna, akkor a legnagyobb képtelenségek zagyvasága állana elő. A hazugság és ravaszság még a szférákon is sok zavart okoz, mely mindig az alsóbb természetből táplálkozik: t. i. a testből. A lélek nem épít hazugságra, mert minden törekvése a testi létből való szabadsulásra céloz. A testi élet rabságában azonban elfelejtkezik a szellem eredeti céljáról, és a nagyfontosságú helyett a kicsit, a mulandót választja. A lelki előbbre jutás helyett a test boldogságát,

átmeneti könnyebbségét keresi. Ezt pedig ritkán érheti el igaz úton, mert itt mindenütt megpróbáltatások, szenvedések és szomorúságok várnak rá. A lelki fejlődésnek hathatós eszköze a lemondás, mellyel éppen a kívánt jókat lehet megszerezni. S mivel a test önmagától képtelen valamiről lemondani, tehát a próbák és szenvedések akadályozzák meg a lelket sebes száguldásában, így az igaz úton minden lélek megtalálja a maga keresztyét, amelyre saját hibáit, tévelygéseinek következményeit felfeshítheti. Ez a cél! A hazugság útja pedig, melyen az eltévedt lelkek járnak, hamis virágokkal, lopott drágaságokkal ékeskedik, és olyan boldogságot s örömeket talál ott a lélek, melyek ugyan külsőleg csábítóan hatnak, de ha megérinti azokat, azonnal az éhes, telhetetlen vágyaknak szakadatlan láncolatával találkozik, melyek szorosan megkötözik, és rabságban tartják a lelket. A felébredt szenvedélyek pedig mindig erősebben korbácsolják és hajtják az erőket, mert kielégülni vágnak, míg végre kimerülve roskad össze az út szélén a földi világ vándora. **A testi örömei hatalmas tényezők, melyekért fel kell adnia a léleknek minden hitét és nemesebb törekvéseit, mert azokat a testi élet örömei között meg nem valósíthatja.** Megszegényedik a lélek a hitben, a reménységben és kétségbeesetten adja meg magát nyomorult sorsának, mely reá következik. Mert mindenért el kell számolni a természettörvénynek. Mindenért felelni kell, - hova tette, mire használta fel azokat az erőket, amelyekkel a lélek felruházott a születés alkalmával. Ha lelki nemesedés, javulás volt a cél - ha tévedett is az ember, ha nem is helyesen élt az erővel, de célja felé törekedett - kijavíthatja a következő fordulónál. De aki testi gyönyörűségekre vagy hiúságának, göggyének kielégítésére, szenvedélyeinek tobzódására használta ki a testi életét - óh, arra kemény napok várnak! Az ilyeneknek sokat kell szenvedniük addig, míg szétszórt erőiket ismét együvé gyűjthetik, hogy vele testet ölthessenek.

Ez az oka, hogy minden megbosszulja magát. A testi szépség rútsággá változik, a gazdagság szegénységgé, az uralkodás alárendeltséggé, a dicsőség gyalázzattá, a pompa és fényűzés nyomorúsággá, a tobzódás pedig betegségeket vált ki. Azért van annyi betegség, mert ugyanannyi bűn is van. Nyomorúság is azért van annyi, mert ugyanannyi túlkapása van az emberi léleknek. Mivel pedig oly sok és egybeolvadó a vágy a bűnre, éppen annyi az eshetőség a betegségek terjesztésére is. Meg van fertőzve jó, rossz egyformán; mert a gonosz, természetellenes szokások ellentéteket hoznak létre az emberi fluidokban, mely összeköti őket a testi érzületben is. Nem oly könnyű szabadulni a bűntől. Ha azonban teljes akarattal nekilendül a lélek, és nem nézi, hogy mi áll útjában, ki vetette el a következmények magvát, hanem siet ő maga is a terheket hordozni, és azalatt, míg a rosszat szenvedti és jó érzések magvát veti el: nagyot halad előre a természet erőinek megjavításában. Amit pedig már megjavított, nem tudja a gonosz elvenni tőle. De amint mondtam: a hazugság olyan hatalom, mely a jót, az igazat meggátolja terjeszkedésében és fejlődésében. Azért nem szabad azt, amit a hazugság megfertőzött igaznak hinni, bármilyen tetszetős és kedves dolog legyen is, mert az kívánatos ugyan a testnek, de méreg a léleknek.

8. A HALADÁSHOZ ALÁZATOSSÁG KELL. (**)

Előttem mindig az a fontos, hogy amit földi énetekből adtok, az értékes és használható legyen a mi céljainkra. Mert hiába vagytok a legodaadóbbak, ha lelketek állapota nem felel meg annak a követelménynek, melyet ez az ügy tőletek, úgysis mint emberektől, úgysis mint szellemektől megkíván. Mert nem a nyers erőről vagy időről van szó, hanem a lélek érzéseiről, áthasonuló erőiről, melyek elfogadják, és híven visszatükrözik azokat a gondolatokat, amelyek a magasabb eszmék világából lesugároznak. **Azért van annyiféle vallásfelekezet és csoportosulás is, mert az emberi lelkek különbözőképpen értelmezik az igazságot.**

Ezt rögtön pontokba foglalják, leszögezik és kész a dogma, mely egész csoportokat leköt magához mindaddig, míg csak a fejlődés során ki nem nővik, túl nem haladják.

Így születtek meg lassan mindazok a tévedések, melyek az igazság áldásosztó virágai mellett mint félelmetes tövisek megtépték az emberek lelkét. Hol van csak egy igazság is, mellyel nem vagdalóztak az emberek? S hol van csak egy pont is, mely minden embernek egyformán kellemes, tetsző és örömmel elfogadható? Olyan igazság nincs! Mert az emberek lelkei különböző fokozatokon állnak. Érdekeik, érzéseik és vágyaik is különbözők; s ami egyiknek kedvez, a másiknak hátrányos. Bár úgy a kedvezés, mint a hátrányosság múló állapot, mely hamar változik, mégis mint a jelen állapota reális valóság az ember részére, mert igaz és maradandó érzéseket vált ki a lélek mélyéből. Ezek az érzések befolyásolhatják, sőt minden esetben befolyásolják a jövőt, az eseményeket, melyek következképpen jönnek, - mert jönniük kell! Minden visszatér ugyanahhoz a ponthoz, amely még mint valóság áll fenn az igazság világában, hogy ütközés és súrlódás által lényegének egy magasabb rendű kisugárzását hozza létre. Nem ugyanaz az alak, forma vagyis állapot materializálódik a jelenségek világában, hanem mindig az az utolsó sugár, melyet a lélek mint hatást kiszikrázott. Így fejlődhetik a lélek útja felfelé és lefelé.

De bárhogyan téved is, egyszer minden tévedésnek meg kell szünnie, mert az eredmények önmagukban viselik a tévedések magvát, ami előbb-utóbb rávezeti a tévelygő szellemet hibájának forrására. Aki azonban érzi és tudja, hogy rengeteg hibával van telve, és azoktól szabadulni akar, csak utakat, módokat keres: már óriási előnyben van tévelygő testvéreivel szemben. **Azért kell az alázatosság, a belátás, az engedelmesség okvetlenül a haladáshoz, hogy bármilyen kedvezőtlenül érintse is az egyént a hibáiból kifolyó vereség, csalódás és fájdalom: el tudja viselni, és lelkének javára fordítsa még az igazságtalan**

vádakat is. Ily módon könnyen és hamar megtalálja az utat, melyen helyes irányban haladhat az, aki elszakítja magát hibáitól, és tévedéseire nem ragaszkodik mint igazságokhoz, hanem az általa jónak ismert igazat feláldozza a jobbjért. Olyan lelkekre van szükség úgy az anyagi, mint a szellemi világnak, akik az igazságért lelkesedve önmagukból a legszebbet, legjobbat adják az ügy szolgálatára, akik nem emberi kicsinyes külsőségeikkel, hanem a szívük, lelkük meleg érzéseivel állnak oda, ahol a szolgálatokat kiosztják. Ezek nem tülekednek apró kicsiségeken, hanem azon vannak, hogy minden erejükkel, képességeikkel szolgálhassanak az ügynek. Akik nem a dicsőségért, az elismerésért vagy bármiféle érdekért szolgálnak a testnek vagy léleknek, hanem csak azért, hogy a szép, a jó és az igaz diadalra jusson az életben. Az ilyen lélek felismerte kötelességét, és jóra való törekvésével szaggatja azokat a szálakat, melyek őt a földhöz kötik.

9. A BIZALMATLANSÁG KÁROS. (**)

Ha bárhol a meg nem értés hullámai tombolnak, akkor ott a szeretet erejét bilincsbe veri a bizalmatlanság, a gyanú. Ez mind a bűn következménye. Az élet útján a sok csalódás gyanakodóvá, bizalmatlanná teszi a lelket, és ott is félelemmel és zárkózottsággal felel a hívó hangra, ahol erre már nincs szükség. A csalódás hosszan sajnó, nehezen gyógyuló lelki betegség, mely félelmet áraszt magából, és nem engedi a csalódottnak élvezni az élet örömeit: a szabadságot, a boldogságot, mert erős zárossal óvja lelkének kincseit a méltatlanoktól. És mert első pillanatra nem látja meg, ki a méltó és ki a méltatlan a bizalmára, tehát mindenkit méltatlannak ítél, és így soktól megvonja azokat a lelki szépségeket és örömeiket, amelyekkel embertársait boldogíthatná. Ez a bizalmatlanság különösen azok között káros hatású, akik hisznek egy jobb, egy igazabb életben. Akik meggyőződtek arról, hogy Isten mindnyájunknak egyformán atyja, ki egyforma szeretettel várja minden gyermekét vissza a tévedések útjáról, ki egyformán boldogít, egy törvényt ír elő, és minden gyermekének

egy utat mutat: a szeretet és igazság útját. Akiknek egy fejlődési és haladási lehetőséget nyújt, melyben minden léleknek találkoznia kell a gondolataiban, vágyaiban és érzéseiben, amely úton mindenki szabadulást és enyhülést nyer a bűntől és ennek következményeitől, t. i. a szenvedéstől és a haláltól.

A megismerésre jutott lelkeknek tehát fel kell találniuk egymásban céljaik, vágyaik és törekvéseik osztályos társait, hogy egymásban önmagukat láthassák, úgy a jó eredményekben, mint a szomorú visszaesésekben, melyek kivétel nélkül minden léleknél előfordulnak, míg a teljes gyógyulás be nem következett. A visszaesés pedig, minél mélyebbre süllyedt valaki, annál többször előfordul. **Az embernek nem szabad másképpen ítélnie és gondolkoznia az ő mélyebben bukott testvére felől, mint ahogyan az Úr ítélte őfelette. A szeretet a fejlődésnek, a boldogulásnak és az üdvösségnek útja, melyen a legközelebbi céljához jut el a lélek, ha embertársát az irgalmasság segítő készségével felemeli és gyógyítja, míg ez arra rászorul.** Ezen az úton megértéssel, őszinteséggel és bizalommal kell lennetek egymás iránt, hiszen osztályos társai, részei vagytok egymásnak, mert hitetekkel Krisztushoz kapcsolódtatok. Mivel Krisztus veletek egy, ti is egyek vagytok a hit és reménység által, mely célotokat mutatja. Még a szeretetben is fel kell adnotok az önzés téves igazságát, és egymás boldogításában kell megtalálnotok a magatok boldogságát. Ez a legnehezebb része az életnek: feladni a régi igazságot, mely a testnek kedvez, és a bűnös természettel, a téves hajlamokkal szemben megvalósítani a szellemi igazságot, mely megöli a személyt s a személyhez fűződő hiúságot, büszkeséget és önzést, s napról-napra feláldozza az egyéni érdeket úgy a lelki, mint a testi téren, lemondást írván elő mindama vágyak terjeszkedésének, melyek az összesség érdekeit nem szolgálják. Nem is hiszitek, milyen megszámlálhatatlan sok szál fűzi az ember lelkét a bűnhöz. Még a jónak ismert emberét is. Ha teljes betekintést nyernétek életetek folyamán abba a nagy

tükörbe, melynek neve isteni törvény: lehetetlen, hogy elszörnyűködve ne takarnátok el szemeiteket a látvány elől, melyet a saját lelkeitek megpillantása okozna néktek. Mondom, még a jónak tartott embernél is így van ez. Mert a test hatalma, önző törvénye, erőszakos türelmetlensége még a folytonosan féken tartott természetnél is kiütközik egyszer egyszer, és tévedésbe viszi a lelket abban a hitben, hogy ő most jól, igazán és jogosan cselekszik. Ezáltal megfosztja a szeretet törvényét igazságától, és hazuggá válik a jóval szemben, hogy a test önző természetét érvényre juttassa. Ilyen apró, alig látható, felismerhetetlen igazságok, melyek tulajdonképpen tévelygések, milliósámra tenyésznek az emberi gondolat- és érzésvilágban. Ezek nem kimondott nagy bűnök, de sokszor veszedelmesebbek azoknál. Olyanok ezek, mint a nagy vágott vagy zúzott sebek mellett a lappangó ragály bacilusa. A nagy seb meggyógyul. A szervezet a maga egészséges erejével forraszt és köt szöveteket, s egy alig látható hegedési foltnál egyéb nem marad utána, míg a kicsiny, láthatatlan mikrobák sokasága néha oly erővel támadja meg a test anyagát, hogy az bele is pusztul.

Az apró tévedések, a felette nagy igazságosság, az ítélkezés, a gyanú, a félelmet keltő szigorúság, a gúny, a megrovás, a sűrű dorgálás, feddés, megtorlás, megszégyenítés zárkóztató, bizalmatlanná teszi a bűnös lelkét, és érzékennyé, fájdalmassá a gyógyulásban levőét. A bűnöst hazuggá, megátalkodottá, az érzékenyt szenvedővé teszik az ilyenek, akik legtöbbször hozzányúlásukkal többet ártanak, mint gyógyítanak. Pedig jó és igaznak látszó életükkel kifogástalan példát mutatnak az emberiségnek, de a közelükben folyó élet nem kívánatos, nem boldogító, mert nem nyújt enyhületet sem önmaguknak, sem másnak. Az örömben szegény élet nem vonzó sem itt, sem a szellemvilágban. Az ilyeneket elkerülik úgy a magasabb, mint a nálánál alacsonyabb fokozatú szellemek; ha csak áldozatot nem akar hozni, nem hasonul vele szívesen, az alacsonyabb

pedig fél tőle. Az ilyenek haladása nehéz, mert társnélküli. Önmagában pedig gyenge az ember.

A szeretet, az önmagáról való megfélekedezés mindig szerez társakat, akármilyen rögzös legyen is az élet útja. Az elnézés és megbocsátás mindig szerez barátokat. Az alázatosság közlékenyebbé teszi még a gőgöst is. A veleérzés, a könyörületeség és vigasztalás őszintébbé, bizalmasabbá teszi a szenvedőt. A segíteni vágyás, a megértés bátrabbá teszi a félénket. Így sok zárkózott lélek ajtaja megnyílik, és a szeretet meleg sugarainak hatása alatt fölenged a bűnök, tévedések páncélja, hogy beengedhesse az abszolút igazságot, mely Istentől jön az Ige által, és elszakad a sokmillió láthatatlan szál, mely erősen kötve tartotta a lelket a bűnökhöz és tévelygésekhez. Ezután már a lelkekben új életerő kering, és új vágyak, új törekvések vonzzák őket a megismert isteni törvény felé, melyet ti általatok ismertek meg: a ti bennektek kialakult Krisztus által. Ez a tábor folyton nagyobbodik, ha mindenki a maga helyén, a maga képessége szerint szolgál Istennek a szeretet törvényében. Ezért tagadjátok meg mindenkor önmagatokat, a testi énnel kedvező igazságot, mely majd minden esetben önző; és áldozátok fel a szeretet oltárán. Helyébe a krisztusi igazságot vegyétek, ami az alázatosságban, az engedelmisségben, a szelídségben és elnézésben, a türelemben, beismerésben és hálaérzésben jut kifejezésre; ami békességet, csendeséget, összhangot, megértést és bizalmat, valamint őszinteséget és ebből kifejlődött változhatatlan szeretetet fog eredményezni.

Ha ez már valóban meglesz, akkor juttok el arra a fokozatra, ahol már önmagatokról megfélekedve fogtok egymás boldogításán dolgozni, amiből az öröm kifogyhatatlan forrása fakad. De amíg ide el nem juttok, ne zárkózzatok el a csalódások és fájdalmak elől se. Ne féljete, hogy elveszítettetek valamit, ha csalódtok is egymásban, ha gyarló értelmével a másik még nem is tudja értékelni azt a jót, amit ti adtok az előlegezett szeretetben és bizalomban egymásnak. Tudja és látja azt Isten, ki szívetek minden dobbanását számon tartja, és bőségesen megjutalmazza

lelketek minden mozzanatát, érzelmeitek minden nemes felhevülését, amit a szeretet oltárára önmagatokból áldoztok. **Mon-dom, nincs elveszve semmi, ha hálátlansággal, visszaéléssel vagy gonoszsággal fizet is a fejletlen vagy gyarló lélek, kit az ő bűneinek zablájánál tart fogva és irányít a sátán ellenetek.** Ne zárkózzatok el egymás elől lélekben. Legyetek bizalommal egymás iránt és munkálkodjatok egymásért a szeretetben, hogy kedves legyen a ti összejöveteletek a mi Urunk, Istenünk előtt, ki áldásait megsokszorozza rajtatok, és boldogságotokat, örömtöket vonzóvá teszi úgy az emberek, mint a szellemek előtt, hogy megsokasodva, rövidebbé váljék számotokra az út felfelé, Őhozzá.

10. A JÓ- ÉS A ROSSZHISZEMŰ TÉVEDÉSEKRŐL. (**)

Az anyag és az emberi tévelygés sokszor úgy eltemeti az isteni igazságokat, hogy évszázadok, talán évezredek kellenek azok megkeresésére és napfényre hozására. Az ember lelke vagy öntudatos szelleme pedig nagyon kicsiny és kevés ahhoz, hogy az önmaga erejéből ezeket megkeresse és megoldja a rejtélyt, mely az utolsó pillanatig elfedi a teljes valóságot. Sohasem tehetné jóvá senki elkövetett hibáját, sohasem juthatna senki jobb belátásra, ha az isteni Gondviselés meg nem könnyítené ezt természetes eszközökkel, meg nem magyarázná, hogy mit hogyan cselekedjék az ember. Sokszor egy keserűségre, egy csalódásra oly nagy szükség van, mint az ételben a sóra. Éppen így szükség van az öröme, a víg kedélyhangulatra, a pihenésre és a lelkesedésre is, mert az ember nem mindig az, akinek hiszi magát. Az öreg, összetört aggastyánban is benne van a játszó gyermek énje, és a lobogó szenvedélyű ifjú, a lelkesedő, türelmetlen, tette kész férfi, bár teste már rom és a halál előszobájában várja a szólítást. A lelkén úrrá lett már a test korhadó állapota, mert magáévá tette azt a jelent, melyet a mulandóságra kárhoztatott test érez. Ez az, ami tévedésbe ejti őt magát, a szellemet is és leveti lelkének gyermekét hajlamait mint valami ruhát, később leveti az ifjúi

hév lelkesedő tüzét és álmodozó sejtéseit, azután a cselekvés ruháját és csak a tapasztalatokat tekinti értéknek. De kérдем én: vajon megszerezhetette volna-e a tapasztalatokat, a tudást és bölcsességet, ha végig nem játssza gyermekkorát, ha végig nem álmodja és lelkesedi az ifjúkort, ha végig nem cselekszi jó vagy rossz cselekedetekkel a férfi éveit?

Az embernek tökéletesednie kell, és meg kell győződnie mindenről, hogy a következő alkalommal jobban, szebben és eszményibb formában valósítsa meg az életét. Az aggban is benne van a gyermek játszó kedélye, az ifjú heve, a férfi ereje, csak nem jut szóhoz, mert az eszközök erre alkalmatlanok. **A mogorva vén és az anyag után kapkodó férfi is benne van már a játszó gyermek lényében, de ott sincs még meg az alkalom, hogy teljes egészében kifejezhesse magát. Senki önmagát meg nem tagadhatja.** Ha valakiben nem lehet feltalálni egy igazi ént, az annak a jele, hogy átalakulóban van, és csak most szedi össze azokat a hajlamokat a lélek, amelyek lényének megfelelnek, azaz legjobban juttatják kifejezésre egyéniségét. Minden léleknek valami céljának kell lennie, amit el akar érní, és ehhez szükséges, hogy egy ideiglenes természet alakuljon ki benne. Amikor a szellem belátja célja hiábavalóságát, az e cél követése közben kifejlesztett természetet is el akarja hagyni. Ez azonban nem megy könnyen, mert az erők átalakulása munkával jár; még a jóból a rosszba való hirtelen átültetés is nehéz, mert hiszen a természete ellenáll. A csendes, békés élethez szokott ember nem tűri a gonosz, gyűlölködő kifakadásokat, bár szelídebb formában ő maga is ki-kifakad. A szelíd szeretettel átítatott lélek nem bírja a mások szenvedéseit látni stb. A természet lehet finomabb és durvább egyazon törekvésű szellemeknél, de fokozatban mégis különböző. Ez alakítja ki a szférákat, rétegeket és csoportokat, s nem lehet mindjárt elítélni valakit azért, hogy tévedett; hiszen a tévedés mindaddig lehetséges, míg a teljes igazságot a mi lelkünkől ki nem sugározzuk. Van jóhiszemű tévedés, van az ismeret híján előálló, és van könnyelmű, restség által

létrehozott tévedés. Ezek szomorú következményeket teremtenek, és súlyos bűnökbe keverednek a szellemek, mihelyt a bűnt mint ilyent ismerik és mégis teszik. Ezek már nem tévednek, hanem bűnöznek. Ezek lelkiileg betegek és sokat kell szenvedniük. **A jóhiszemű tévedések mindig az igazság közelében járnak, és csakhamar elérik jóakaratauk megvalósulását; úgyszintén az ismeret híján bekövetkező tévedések is igazoltatnak, megbocsáttatnak.** Valamint, akik teljes erejükből küzdenek hibáikkal, és ha mégis megesik, hogy eltévelyednek, hibájukat belátva hamar megszabadulhatnak. Csupa küzdő, szenvedő, harcoló lelkek csoportjából telik ki a földi emberek világa, és mondom, sohasem tudna innen senki elmenekülni, ha az Úr nem nyújtana segítséget a természetben, amelyben a jó és a rossz egyformán megfogán. De az Úr elől járt, és megmutatta, mit kell megszerzeni, mit kell elhagyni. Azon kívül megadta a módot és alkalmat, hogy az imában mindenki Hozzá szólhat. Ő oldhat és köthet, felmenthet és elítélhet, és minden szövevényes rétegből kiemelheti az embert, mert Őneki ellent nem állhat senki. Valaki az ő útján halad és az ő akaratát cselekszi, azzal vele van és vele marad mindörökké.

11. AZ ÍTÉLKEZÉSRŐL. (**)

Minden szférának megvan a fény és árny behatásával szemben való védekezése. Ezt természetesnek mondjuk, és ez az igazságot tükrözi vissza. A ti földi életetekben nehéz és tömör függönyök takarják el előletek az okokat, a dolgok lényegét, mely egyik-másik okozatnak a magva. Azért mondotta az Úr, hogy a földi ember ne ítélkezzék semmilyen formában, mert ahogyan ti másokat ítélték, abban az ítéletben részesültök ti magatok is. De a lélek, mint minden étellel telített valóság, nem állhat meg csukott szemmel az események rohanó árában, mert ha ezt cselekszi, elsodorja az az erő, mely előretör célja felé, kidolgozva a legcsekélyebb alakulatokat is, melyeket a szellem gondolatai és érzései teremtettek. Ez az a nehéz pont, amely megpróbálja a

lelkek erejét, képességét, hogy az ítéletben mennyire tudtak haladni. Ez a fokmérője az ember szeretetének, bölcsességének, alázatosságának, hitének, reményének. Ez az, ami irányt szab a további haladásnak, tisztulásnak. Az ítélet, a megítélés, az osztályozás, a felismerés az a kétélű hegyes tőr, melyet az isteni bölcsesség nem ad az ember kezébe, mert legelsősorban önmagának és önmagán keresztül másoknak árthatna vele. **Amíg az ember a földön van, addig egy általánosító, közömbösítő erő hatalma alatt áll, mely nem tűr meg kiváltságot, hanem szolgálni akar az egy igaz félremagyarázhatatlan isteni akaratnak, mely a természettörvény rétegeiben van elkönyvelve. S míg ez a hatalom ki nem mondta az ítéletet, addig az ember sem pecsételheti meg embertársa sorsát, mert míg a másik sorsát megpecsételi, addig az önmaga ítéletét is előkészíti.** Mert nem tudhatja, milyen küzdés, milyen kísértés van a nehéz, átláthatatlan függöny mögött az ő részére is félretéve. **Azért ezt a tört a tokjában kell tartani, amíg ember az ember. Ez a tok pedig az irgalmasság, az elnézés, a rendíthetetlen hit az igazságnak erejében, mely az akadályokat ugyan elismeri, de a levezetést nem, mert az igazság győzelme biztos.** A szellemi világosság bevilágít azokba a rejtélyekbe, amelyek az okok világában vannak lerakva, és azon munkálkodik a természettörvényben is, hogy az okozatok szálain az okhoz vezesse a tévelygő lelket, hogy az okot megszüntetve, megszűnjék az okozat is. Ebben a munkájában sokszor nem lehet a törvény sem elnéző, sem részrehajló, sem szeretetteljes, mint azt az ember szeretné, mert sokszor még a gonosz álarcát is felveszi, hogy ostorozzon és büntessen csak azért, hogy a cél elérhető legyen.

A mindenható Isten trónusa elé mindennap számtalan ima és fohász törekszik, és ez mindegyik küldőjének egyéni sajátosságát mutatja. A sok közül a félénk, meghúzódó imák, amelyek hittel, s reménységgel vannak az érzelmek szárnya-ira bízva, bírnak azzal az erővel, mellyel minden akadály fölé emelkedve, meghallgattatást nyernek. Az ész és szív

együtműködésében olyan erő rejlik, amely hatásokban felülmúlhatatlan, és a szellemi szférákon visszhangzó felelet már is mozgásba hozta a segítséget. Múló világi jók és múló világi rosszak hányszor emelik magasba a lélek érzéseit! De aki e mulandó világ javai és bajai felett eltekint és az örökkévalók után nyújtja ki a kezét és az örökkévalók Urától várja hittel az ő lelkének meghallgattatását, az bölcs és elérte az ő fokozatának tökéletességét. Nem a szó szoros értelmében ugyan, de alapjában véve igenis méltó a tökéletes címre, mert ha még lényegében nem is a tökély maga, de a tökéletes utat megtalálta, amelyen azt elérheti. Igazán boldogok azok, akik nem vágnak feljebb az eszményekben sem, mint amennyire természetes énjükben a garanciát érzik, hogy azt meg is tarthatják, ha majd egyszer elérték vagy megnyerték. Az egyszerű lélek nem magában keresi a boldogság elnyeréséhez szükséges erőket, s így eszményei sem emelkednek szédítő magasságokba, s ezáltal nem állít akadályokat szellemi és erkölcsi teljes fejlődése elé. Azaz pontosan elvégzi lelkén mindazokat a munkálatokat, amelyek elvégzésére a messze magasból teljesen képtelen volna. Mert akkor saját bensőjével nem akarna foglalkozni, miután az igen kicsinek és egyszerűnek tünnék fel előtte: nagyobbra, magasabbra vágyódnék, ami meghasonlást, elégedetlenséget támasztana lelkében. Ez olyan baj, amely a magasabb szférák szellemeit is leszállítja egyszer-mászor alacsonyabb világok légkörébe összehasonlítás végett. **Azért a nagyratörő vágyak, még ha szellemiek is, bajt okozhatnak;** mert ha csak egy kicsit van is elhomályosítva az a légkör, amelyben ilyen szellem él, már nincs összhang, és ez benső elégedetlenséget okoz. Napjaitokban is sok magasabb szellem él veletek a földön, kik bárha boldogoknak látszanak, mégis vezeklő életet élnek.

A kicsiny mustármag példázata az Úr beszédében nemcsak a mennyek országát, mint bevégzett valóságot tárgyalja, hanem a léleknek azt az állapotát is, amelyben a változás végbemegy. **A kicsiny, szerény lélekben van ideje és helye gyökerezni, míg**

a nagyra törekvő lelkekben ritkán; azért az ilyen lélek nehezen tud megerősödni, és a világokat körülfutó szélvész letöri őt. Méltán az alázatosság az öntöző vize a mennyek országát jelképező mustármagból nőtt csemetének, mert alázatosság nélkül úgyszólván tolakodás minden szellemi titkok után való kutatás, és a tolakodó elől minden értékesebb dolgot el szoktak zárni; így a mennyek országának titkai is a szegényeké és alázatosaké. A boldogságnak is csak ezek lesznek részeseivé, bármilyen érdemekkel és erényekkel bővelkedjenek is a tolakodók. Olyan kincs ez, amit csak mélyérzésű lélek bírhat.

A vallás és a tudomány egyformán keresik a kulcsokat, hogy a titkok teljes birtokába jussanak, de míg ők keresik, addig az Úr az egyszerű lelkeket behívja és a legdrágább kincsekkel megajándékozva bocsátja el magától, hogy időről időre ugyanazon a titkos ajtón Magához hívja ismét. A bölcsek előtt elrejtve marad sok dolog; ők még a menny külsejét szemlélhetik csak, de be nem juthatnak, míg az Úr nem hívja őket is be azon a titkos ajtón, melyet még meg sem láthatnak, mert hiányzik náluk az alázatosság. **A bölcsesség kívánatos, de csak az a bölcsesség, mely az örök titkok felé képez bejáratot. Ez pedig az alázatos gyermeki érzés és a bizalom, amely nem e földi mulandóságból, hanem az örökkévalóból indul útra, mert aki bírja az örökkévalót, az ura a mulandóságnak is.**

12. A HATNIVÁGYÁSRÓL. (**)

Nem árt a szomorúság, mert ott születik a feltámadás, ahol temetésről van szó. A sírásban engesztelődik ki sok bűnös gondolat és érzés; a sírás felnyitja a lélek ajtaját, és kiröppen szabadon az igazi istengyermeke. Mert amíg örültök itt e földön, nem vagytok a szellemi szabadság birtokában; a föld édes, de nyomasztó álmod lehel lelketekre, és míg nevettek, a földéi vagytok. Azért ne búslakodjál. A földi bánat égi örömet terem mindenki részére. Az Istent dicsérő ének és beszéd az egész világ újjászületését mozdítja elő; de mivel minden születés fáj, tehát a lelki

újjászületés sem lehet kivétel. Azért, mikor valaki átalakul, erősebb próbára van téve, mert az áthasonulás, a rosszból jóvá levés is rázkódtatással jár, mivel ellentétek vannak. A hideg a meleggel, a sötétség a világossággal, az édes a keserűvel, a csend a zörgéssel, az élet a halállal együtt hozza létre a tovább fejlődést. Aki sohasem érzett fájdalmat, nem tudja, mi a jó egészség; aki nem volt rab, nem tudja, mi a szabadság. **Isten nem ösztönlényeket akart teremteni, hanem hozzá hasonló, szellemi tökéletesedésre képes egyéneket és azért ad próbát a törvény minden egyéniségnek, hogy egyéni belátása és ítélete folytán tudjon a tökéletességre szert tenni. Míg a szellem ezt meg nem szerezte, folyton titkok és rejtélyek előtt áll, hogy azokat a saját erejével bontsa fel és vizsgálja át.**

A jó mint fogalom, mint lényeg, sohasem lehet rossz és viszont a rossz sohasem lehet jó. Úgy-e az ördög a rossz fogalmát testesíti? De szükséges-e, hogy az egyéniség ördög legyen? Nem! Az ördög mint egyén angyal volt, de fogalmai, melyeket létrehozott és éltetett, ördöggé tették. Tehát mi ebből a tanulság? Az ördögi tett ördöggé teszi az embert és a szellemet egyaránt; de ha ennek ellenáll, akár egyik, akár másik angyali fogalmak szférájához közelít, és így ebben élve angyallá válik. Ami összhangzatos, az jó, ami keveredést és bontást hoz létre, az rossz. Ez a mértékadó az egész teremtett világmindenségben. Az ember környezete saját lelki hangulatától függ. A külvilágtól ne várjon senki semmit, mert az sem gazdag a szeretetben; de adni, adni: ez a fontos, mert kapni mindenki szeret. Mikor próba elé áll valaki, akkor állja meg a helyét, ne inogjon. Nem szabad leülnöd, ha haladni akarsz; anélkül is mehetsz előre, hogy a sors ostorozzon; vagy anélkül nem lehet? **Aki értelmileg megközelítette az igazi szellemi szférát, az bizonyos boldogság birtokába jutott, és ez a belátás hálára ösztönzi.** Némely állapotban önmagától fellép a belátás, anélkül, hogy az ember végig gondolná átélt szenvedéseit. A magasabb szellemek éppen azért dol-

goznak az emberek között, hogy őket ebben az útban ostor nélkül serkentsék. **De ha valaki oly rest a jóra, hogy okvetlen csak ostorral lehet vele boldogulni, ha a szeretet magasabb fokát nem szabad közölni, akkor ne sírjon ha szenved, hanem örüljön és nevessen; hiszen a tökéletesség felé megtalálta az egyedüli vezetőt: a szenvedést.** Ti csak akkor tudtok imádkozni, ha szenvedtek. Azért van az értelem, hogy az érzelmet befolyásolja és a törvény felé sodorja, mert ha az érzés nincs is kifejlődve, az értelem beleadja a maga erejét és megszületik valami: a belátás. És így folytatódik a lélek anyagának fejlődése a fogalom nemesebb vagy durvább átalakítása által. Vannak lelkieg túltáplált egyének, akik restek erre az átalakulásra és sok a megemésztetlen tudásuk. Némelyeknek fásult a lelkük, mert a világosság előtt behunyják szemüket, mivel káprázik tőle, és így egy félig anyagiasított hit áll csak rendelkezésükre; de ha szívük jobban át volna itatva szeretettől, akkor káprázat helyet gyönyörködnének a látványokban. Az átalakulás csak gyakorlat útján megy. A biblia olvasása, a régi dolgok feletti elmélkedés nagyban hozzájárul. E mellett alázatosnak is kell lenni. Ha valaki ezt megteszi, akkor jobban átveszi a Szentlélek hatását is; amúgy ellenben mindig csak a földies énje győz.

Az emberi belátás még nagyon korlátolt. Isten megvárja kinek-kinek saját lelke feltárását. Ha szorít az igazság, amit Krisztus tanai adnak, és valaki mégis átviszi lelkébe, akkor tudni lehet, hogy érik a gyümölcs, és a külső burok hámlik, s vele egy időben a belső erősödik. De aki még kényelmesen elfér a külsőben, az még éretlen. **Mert úgy van az, hogy amit Krisztus és apostolai hirdetnek, az nem simul, nem formálódik senki lelkéhez, mert az egyenes;** az emberi lélek meg hol duzzadt, hol kiszögellő. Egyes hibák valósággal hegyként állnak ki. Ha valaki magát a krisztusi tanok egyenes formájába átönti, bizony az nyomja őt és jajgat bele; de ha nem érzi, akkor még fel sem vette. Minél előbb szorítja az igazság az embert, annál jobb, mert nem nőhetnek púpok, kelevények, és szép lesz, mire a szellemvilág

fluidját már a mérték szerint szabják meg részére. Mert ott úgy ruházkodik az ember, amilyen a formája. Ha már a földi életben törvényes formába növünk bele, akkor már olyanok leszünk, mint kell lennünk, és lehet, hogy sok púp meg egyéb lelki csúnyaság lemarad rólunk.

A rotáció érleli úgy az átkot, mint az áldást, és az átkos fluidokba belekeveredik a szellem, ha ki nem javul a hasonlók szférájából. Nagy kegyelem az, hogy elmenekülhet. Isten a megtérést ilyen szabadító útnak adta a bűnös lelkeknek. Tehát javulni: - ez a jelszó. **Alázatosság és szeretet: ez legyen a fő cél, mert ez ellen vétkezik elsősorban a legtöbb ember. Ha valakit előzőleg gyűlöltek és átkoztak, most arra törekedjék, hogy szeressék és áldják.** De ezt nem szavakban, hanem tettekben és érzésekben kell a lélekben életre kelteni. Legyetek alázatosak! **A hatni vágyás helyett hatások elfogadására rendezzék be lelketeket, mert ez a góg első fokozatának megtörése. Isten hathat csak, mert Ő tökéletes, és mi mindannyian csak hatások elfogadói vagyunk; s ha mi hatni kívánunk, csakis az ő hatását adhatjuk tovább.** Ezt az elvet mindenre alkalmazni kell, mert adó és elfogadó az ember lénye. Ha az elfogadó részét elnyomja valaki, és csak adni és hatni vágyó egyéniségét akarja mindenhol viszontlátni (amint *én* akarom, úgy legyen mindenben: ez a jelszava), akkor az illető saját tökéletlenségével megteremt magának egy még tökéletlenebb környezetet, melyben elfogadó lénye elsatnyul, elpusztul, és így visszaforog, folyton esik és szenved. **Ez a góg vége, mely megteremti a törvény szigorát az illetővel szemben.** De ha elfogadó elemét fejleszti, akkor előre megy, mert akkor nem hatni, hanem a nálánál tökéletesebb egyéniségek hatásait elfogadni, illetve felfogni, asszimilálni fogja, és így halad előre. Hatást csak az vadász, ki a sajátját árulja; de **aki Isten tulajdonát viszi piacra, az szerény, mert tudja, hogy Isten a magát jól megszerkesztette; az nem hatni, hanem boldogítani kíván,** és ebben a tudatban az ember szerény lesz. Mintegy árnyékká válik a nagy Isten hatni kívánó

ereje mellett, mert tudjuk, hogy az ő munkáját mi sohasem leszünk képesek utánozni; azaz utánozni igen, de ugyanolyan sohasem leszünk képesek létrehozni. Azért, ha akármilyen jó hatást érünk is el valakiben, tudjuk, hogy nem mi, hanem bennünk az Úr Szent Lelke cselekedte.

13. A LELKI NÖVEKEDÉSRŐL. (**)

Az én beszédem elveszti erejét, ha nem lélekben és igazságban követitek, mert akkor a gonosz behinti az ő saját akaratát is. Igen sokan élnek és cselekszenek Isten nevében. Sok médium azt hiszi, hogy Isten nevében vagy annak kimondásában van az az erő, ami személyétől távol tartja a csaló szellemeket. **Temérdek vallásosnak látszó egyén azt képzei, hogy a külsőséges ima, vagy cselekedet az, ami őt szentté vagy büntől különösen tisztává tette. Bizony csodálkozik sok ember lelke, mikor a földi hit fogalmai lekopnak róla, és látja magáról, hogy sem nem szent, sem nem jó, hanem egyenesen rossz.**

A lélek igaz hitből és igaz érzésből táplálkozik, nem pedig külsőségből. Olyan, mint a növény: nem kívülről, hanem belülről növekszik. Nem elég bizonyíték-e az embernek a természet? Ráragadástól, hozzáragasztástól nem él, nem fejlődik semmi; mindennek előbb asszimilálnia kell, hogy az egyénben kifejezésre juthasson. **Azért az Úr is példákkal tette érthetővé beszédeit, hogy a betűtől vagy téves felfogástól szabadabbá tegye.** Mikor azt mondja: „Hasonló a mennyek országa a mustármaghoz”, akkor is az emberek egyéni erejére bízva ennek feldolgozását. A mustármag, vagyis az Ige Istentől alászállt mag, amely ha elfogadóra, azaz talajra talál, már bomlásnak indul és kikel; eleinte igen csekélynek látszik, de idővel felszívja az elfogadó talaj minden életerejét, és összpontosítja abban az elvben, melyet a mustár önmagában képvisel; elhatalmasodik, és az égi madarak fészket raknak rajta. Tehát ebben az elvben bennfoglaltatik az is, hogy a mustár a többi fűvet és virágot megfosztja az élethez szükséges anyagoktól, mert ő maga olvasztja magába az

egészet. Az égi madarak az állapot oly magas fokát jelképezik, melyről a föld többi fűvének még sejtelve sincs. **Valóban az anyagi ember életfogalmai szűkek és sötétek, az élet alacsony határai között mozognak csak. Ellenben akit az Ige áthatott, és akiben fejlődésnek is indult, az a lét magasabb és tágabb állapotában világos fogalmakkal bír, azaz él.** A hasonlatbeli kovász erjesztő erejével egy mérce lisztet indít meg és megkeleszti. Így az Ige is, mint életerő, a tökéletesség oly magas fokára juttatja a vele áthatott lelket, mely egy magasabb létállapotnak felel meg. Látjátok, hogy a betű és a szó holt anyag, de ha megérti a lélek és általa benne él, akkor az Isten országának egy-egy átitatott, élő és mozgó részét látjuk testvéreinkben.

Az Ige nem mint valami erőszakos erő, hanem mint lassan átívódó, asszimilálódni kívánó éltető áram fogja át azokat, akik választottak, vagyis érettek a befogadásra. Az ember csak érett vagy éretlen anyag lehet, amíg az Igét meg nem kóstolta. Az éretlen nem fogadja be, az érett azonban megtér bűneiből, mert élethullámai szomjazzzák a táplálékot, ösztönszerűleg érzi, hogy nem sok idő van hátra. **Aki tehát élni akar, az éljen az Úr ígéjével, aki pedig nem akar élni, azt kényszeríteni nem lehet; annak neve nincs beírva az élet könyvébe,** annak a halál munkásává kell lennie, amíg az ő órája is eljön. Nem a jó cselekedetek, amelyek emberektől dicsértetnek; sem a beszédek, amelyek szépen hangzanak és az emberi fülnek oly jól esnek, sem az áldozatok, melyekkel Istennek áldoznak az emberek, sem az imák, melyekkel az emberek Isten trónusát keresik, még a szeretet sem, a hit sem és a reménység sem az, ami felemeli az ember lelkét az Atyához. **Hanem csakis az a belső erő, melyet az őszinteség és igazság érzése, az abban való élet, a kegyelembe vetett hit és az alázatosság termette szeretet érzése hoz létre.** Ez az az angyalszárny, melyet az Ige növeszt.

14. AZ IGE MINT SZABADÍTÓ. (**)

Itt vagyok, gyermekem, az Úr Jézus nevében, akit szolgálunk és imádunk mindnyájan, akik megismertük, hogy a sötétséget áthasító fénysugár az élet. Megismertük ebben a fénysugárban azt a mindenkifelett való Jót, akit a sötétség birodalmában, a halál völgyében lényünknek minden nemes részecskéjével kerestünk, vágytunk; de hiába volt minden keresésünk és vágyunk, míg Ő önmagát nekünk ki nem jelentette. Ez a kijelentés, gyermekem, nagy áldozatot kívánt; emberi értelemmel fel nem fogható, át nem tekinthető érték az, amit a Szeretet adott azért a kijelentésért, amellyel minket, bukottakat egybegyűjtött a sötétség mély barlangjaiból, a bűnnek, a tévelygésnek szakadékaiból. A sötétség birodalmában több a szenvedés és keserű csalódás, mint a hazugsággal megédesített hiú, mulandó boldogság, mely mind csak egy-egy pillanat múló emlékeként tűnik fel a léleknek. Ez a világ szomorú világ. Ez az élet halál, mert bármilyen ragyogva sugározzon is a fény, bármilyen édes illatot leheljen is a tavasz, bármilyen édes gyümölcsöt kínáljon a nyár: a tél fagyos lehelete mindennek a nyomában jár. Az élet ragyogása egy kicsiny emlék csupán, mely keretként övezi a szellem megjelenését egy pillanatra, hogy a pillanat múlásával ez is eltűnjék és egy újabb állapotnak adjon helyet. Elfárad a lélek a nagy változatosságban még akkor is, ha csak jóban van része, hát még ha rosszban! A bűn és annak következménye felőrli az érdeklődést, és a lélek a sok csalódásban elfáradva maga óhajtja a halált, mint végső megnyugvást. Isteni természetünk nem szereti a zavart, a bizonytalanságot, a zaklatottságot. A bűnt, a vezeklést, a szenvedést megunja és vele együtt az örömeiket és izgalmakat is. Békére, bizonyosságra vágyik, mert odavonzza minden érzése ahhoz a ponthoz, ahonnan elsodorta a bűn. De hogyan találhassa meg, ha minden és mindenki ennek az izgalmas, rohanó élettörvénynek van alávetve?

Nincs egyetlen pont a nagy természetben, nincs egyetlen állapot, mely változatlan volna. Nincs igazság, nincs bölcsesség,

nincs tudomány, nincs hatalom, mely állandó lehetne. Így nincs semmi, amihez az emberi lélek támaszkodhatnék és a továbbiakhoz erőt gyűjthetne az élet küzdelmében. Mint óriási hangyaboly mozog a földön az emberiség, felülről nézve mintegy cél nélkül imbolyogva hullámszik hol fel, hol le, megállás nélkül. **Ez a bizonytalanság, ez a cél nélkül való imbolygás egy pillanat alatt megszűnik, mikor a sűrű sötétséget mint egy villámlás keresztülszeli a hit, a tudás, a lélek öntudatra ébredése: az isteni kijelentés, az Ige által.** És ennek nyomán megindul egy kicsiny csoport, hogy a nehéz, meredek úton küzdve haladjon felfelé. E kicsiny csoport elé ezer meg ezer akadályt gördít a gonosz; megtéveszti, megijeszti; de az Úr, aki az Ige szellemében él, nem hagyja magára azokat, akik elfáradva, utolsó erejükkel a mentő kötélbe kapaszkodnak, és kimentti őket a mélységből. Kivezeti a sima, egyenes útra a hívő és benne bízó lelkeket. Az igazság lelke, az eleven Ige, a halál birodalmát az élet előcsarnokává változtatta, melyben igen sokan várnak a bebocsátásra; de a tévelygés, a tudatlanság elhomályosítja értelmüket, és vezető nélkül ezerféle ajtón keresgélnek, nyitogatnak be a halál dolgozó műhelyébe. Itt, az előcsarnokban, az emberek hivatalosnak érzik magukat az életre, de nem tudják, hogy az örök életre csak az igazság, a szeretet, a hűség s az alázatosság útja visz. Ezen az úton az örök isteni gondolatok békességet, boldogságot nyújtanak, ami erő és hatalom. A lélek csak ebben a megismerésben találja meg nyugalmát, békességét, és mindezekkel gyarapítja a benne levő isteni természet alaperőit. **Ezen a nehéz, göröngyös úton minden léleknek keresztül kell mennie, mert más útja a szabadulásnak nincs. Ezt a szenvedésekkel teljes utat világította meg és járta végig a mi Urunk is, ki önként áldozta fel fényhazáját, hogy testbe öltözve az isteni igazságnak törvényét megismertesse velünk, mélyre hullott szellemekkel.** Ezt az utat járta, és ezen az úton várja is azokat, akik a világosságot meglátták, akik felismerték a világosságban szerető Atyjukat, ki leküldte Őt értük, hogy felvegye és megszabadítsa

azokat, akik a maguk erejéből szabadulni nem tudnának. A megismerésre jutott lélek tehát, aki Istenben megtalálta a maga lelkének, életének csíráját, áthatva a hálától és testvéri szeretettől, felajánlja szolgálatait az Úr mentő munkájához, és felveszi a nehéz ruhát önként, jószántából, mert örül az Úrral azoknak lelkéin, akik a mélységből felkerülnek.

Az életnek múló, csillogó pikkelye, mely azoknak lelkén látszik, akik a kárhozat világában úsznak, ne tévessze meg szemeteket, mert olyan az, mint az oszlásnak indult hal teteme: egyetlen szépsége a külső, de mire a nap lenyugszik, attól is megfosztja a mulandóság. Az igazgyöngy pedig napnyugtával is fénylik, mert azt a szenvedés termette. Azért mondom, légy nyugodt, légy erős. A te hosszú napod terhe sem végtelen, csak most, míg hordozod, látod végnélkülinek.

15. VIGASZTALÁS. (**)

Az élet nem harcolható meg azzal az elernyedtt, tespedő lelki érzéssel, mely a testi-lelki kényelmeskedők állapota, kik mindentől, ami nem kívánatos, félnek, rettegnek, és mindent véghez visznek, csakhogy a kényelmetlentől szabaduljanak. Éppen ellenkezőleg! Félni nem szabad semmitől sem. Nem szabad sem a testet, sem a lelket nagy kényelemhez szoktatni. Mozgás az élet! S az élet jó eredménye az a gyümölcs, amely a jövőt mutatja. Amikor a test leválik, és a lélek sok jó eredményt tud felmutatni, erősnek érzi magát, mert látja munkája gyümölcsét, még akkor is, ha az a földi életben nem érhetett meg idejére.

Számodra is sok ilyen nehéz küzdelemben bővelkedő eredmény van megérve és elraktározva, mert lelki irányod jó; és bár szívedben sok nyoma van az élet nyújtotta fájdalomnak s csalódásnak, viszont ezek nyomán nagy, igazi mélységek nyíltak meg, ahonnan mint egy örök forrásból az igazság cseppjei törnek elő. A felszínes érzések, melyek a földi embert boldogítják, ha ideig-óráig is, hamar színehagyott, fakó és unott ron-

gyokká válnak, és a léleknek nagy, igaz, mély örömet nem okoznak. De ha el nem éri azokat az ember és érzésvilágába a csalódás fájdalma hasít bele: mélyreható vágyakká, kiszínezett álmokká válnak, és nemhogy megunná őket a lélek, hanem szorgalmasan dolgozik rajtuk. Képzelete paripáját megsarkantyúzza, és minden világból kölcsönvesz hozzá színt, illatot, ragyogást és fényt, míg csak káprázatos mezbe nem öltözteti azt az érzést, mely a silány valóságban ki nem elégülhetett, be nem teljesedhetett. Ez az önalkotta érzésvilág él és megvalósulásra törekszik. Mindenki eléri azt, amire vágyik, és boldog az, aki minél káprázatosabb ruhát szabott érzéseinek, mert bár messzebb esik a megvalósulástól és több fáradsággal, küzdelemmel éri el, de az így megszerzett eredmény tartósabb boldogságot nyújt a lelkének. Hol, mikor éri el ezt az ember? Vagy honnan veszi a festéket hozzá? A fényt, a ragyogást melyik világból hozza? Mindenesetre onnan, ahová a lélek felemelkedni képes. Ott öltitek magatokra érzéseiteket, álmaitokat. Ez a cél! Mindig azt érni el és ott pihenni meg, ahová a lélek vágyainak szárnyán felemelkedett, hogy ott erőt gyűjthessen, mert maradásunk nincs sehol, míg a végcélhoz nem érünk.

Amint a föld durva súrlódásából kiszabadul a lélek, a magasabb élet enyhe és békés atmoszférája várja, melyben - mint egy étellel telített virágházban - meggyógyul és minden bajt, szenvedést elfelejt. Ezen túl már enyhe az út és boldogító az élet. Csak innen ki, innen el; s ha már ti megismertétek az utat, igyekezzetek azokat is segíteni, akikből a jó még nem halt ki. Mert lábaitok alatt ég a föld és fojtogat a füst, és ezer veszedelem fenyeget. Tehát aki már-már menekül, aki előtt tisztább a láthatár, annak minden erejét meg kell feszítenie, minden szeretetét el kell szórnia, türelmét fel kell használnia, és úgy testi, mint lelki gazdagságát kamatoztatnia kell, hogy ezek árán megvásárolhassa, és innét elvihesse azokat, akik nagy lelki nyomorúságukban Isten nevét segítségül hívják. Ha így cselekedtek, az arató angyalok munkáját végzitek, és az Úr a ti munkátokért nemcsak

eredményt, bért fizet, hanem kegyelemből fel is emel, és fénylő ruhába öltöztet benneteket. Azért sem az elkeseredésnek, sem a csüggedésnek nincs helye.

16. NEM VÉSZ EL SEMMI. (**)

Nem vész el semmi, ha látszólag a köves helyre esik is a jó mag; mert azokra is, akik hallgatják az Igét, ha itt e sötét földön nem is tudják megítélni az értékét, eljön egykor a szellemi virradás és megismerik a forrást, és akkor jön az aratás. **Mert mi, gyermekeim, nem a máért, a jelenért munkálkodunk; mi a holnap munkásai vagyunk. Aki veti a magot, az nem mindig aratja, mert az aratás a holnapé.** Aki azt hiszi, hogy nem érdemes vetni, mert nem arathat, az nem érdemes igazán a ma alkalmának kegyelmére. És mikor eljön az a bizonyos gyümölcs-termő nyár, az aratás ideje őt szegényen és igen ridegen várja, és egy hiába eltöltött élet üressége, szegénysége fogadja; akkor tűnik ki a munkás és munkátlan élet eredménye. Azért aki vetni akar e földön, ne várjon fizetést itt, mert ezt a magot nem e föld érleli meg számára, mert nem e földből való az és nem e földé. Így az, aki nem arat a földből szenvedést, megpróbáltatást, nem érez fájdalmat, nem hullat könnyet: nem is szedi fel a mennyei ajándékot és nem is szabadul meg a gyötrelmek e hazájából, míg ezzel az égi, szellemi pénzzel meg nem nyitja a mennyek kapuit magának. Mert csak az igaz szellemi javak képesek a mennyek nehezen táruló kapuit felnyitni. Azért amit mi adhatunk, gyermekem, nem kelendő érték a földön; ezen csak szenvedést lehet itt vásárolni. Ezek azok a gyöngyök, amelyeket nem szabad a disznók elé adni, mert azok megtapossák, és téged besároznak, aki nekik adod. De ha ott hinted a magot, ahol megbecsülik, akkor az aratás helyén és idején nagyon szép eredményt tapasztalsz érte. **Tehát a földön csak földi érték kelendő, de a földinek ábrázata elmúlik, mint a tavasz bája, mint az ifjúság és minden, ami a mát ábrázolja. A földi érték csak egy pillanatig**

érvényes, és aki ezért küzd, ezért fárad, hiú álomkincset szorongat markában az ébredéskor. Aki belátja az elmúlás törvényét, az megjegyzi magának az Üdvözítő intő szavát, amikor azt mondja: „Szereztek magatoknak soha el nem múló gazdagságot, amit a lopók ki nem ásnak, s a rozsdá és a moly meg nem emészt”. Ezek a kincsek tesznek titeket gazdagokká, amiket sem az idő, sem az elmúlás törvénye meg nem ronthat. Mert ebben a beszédben, ebben az eszmében él ő: az örök isteni szeretet. Ha belsőtlökben ezt bírjátok, akkor ez tart törvényt felettetek; ezt a felsőbb törvényt hívják üdvözülésnek, boldogságnak, életnek. A múló pillanat bánata és szenvedése megszentelést nyer abban a terjeszkedő akarásban, amely az Úr székétől sugárzik minden gyermeke felé, akiket ő mind boldogítani akar. Mondom, ez nem kelendő a földön; s mint értéktelen rossz dolgot eldobják. Tehát azt a keveset, amit tudtok és megértetek, használjátok fel. Ez lesz a tiétek; sem több, sem kevesebb. Jó az életből az alkalmakat felhasználni, mert ezt beválthatjátok a jövő bankjánál jóra vagy rosszra. Úgy építhetjük csak fel a mennyet, ha a szívekben boldogságot fakasztunk.

17. „AZ ÉN IGÁM KÖNNYŰ.” (**)

A maga igazságát kereső ember igazsága némelykor oly kicsiny, mint egy elveszett drágagyöngy a tenger homokjában; és oly nehéz a tévedések kavicsa között megtalálni, hogy azzal kár időt vesztegetni. Hiszen a kavics is csillog, ha a nap sugara ráesik és - mégis csak kavics. Emberi életetek annyi hiábavalósággal bővelkedik, annyi hamis jó és hamis igaz van a ti világotokban felhalmozva, hogy olyan esetekben, amikor a lelkek fel vannak zavarva, lehetetlen tévedés nélkül ítéletet mondani. Én azt mondom: aki leghamarább belátja tévedését és megtér, aki legkönnyebben meg tud alázkodni, aki legtöbbet el tud nézni és túrni, - az van az igazság birtokában. **Aki békesség és összhang után törekszik, az fel tudja áldozni egyéni igazát, ami az igazságnak úgylis csak utánzata, és a szeretet hangján sok nehéz ügy**

felett diadalt arat. Ki merné a maga ítéletét a serpenyőbe dobni, hogy egyiket védje, vagy a másikat vádolja? Hiszen sokszor a vádlott tisztább, mint a vádló, a bűnös igazabb, mint a bíró, ki felette ítélkezik. **Azért ti is nem az igazság oktalan keresésében, amit nehezen találnátok meg, hanem az alázatosságban és szeretetben találjátok meg az igazságot, amely a ti törvényetek.** Az alázatossággal elveszitek élet annak a fegyvernek, mely ilyen esetben mindig készen áll mindenkinél: az önmaga mentésének fegyverét, mellyel hadonászva a legjobb barátot, a legodaadóbb szívet is megsérti a tökéletlen, szenvedélytől fűtött lélek.

Higgyétek el, az emberi tökéletlenség közvetlenül teremti a hiábavaló eseményeket, a félreértésre való okokat. Hiszen nemcsak az bűn, amit gonosz szándékkal tesznek, hanem az egész természetetek „bűnben fogantatott”, és így emberek fiai, kik asszonytól születtek, bűn nélkül nem lehetnek. Így többekévé mindenki, még a nagy és szép erényekkel rendelkező is bűnös, és nem ment a gyarlóságoktól. Nincs oka tehát senkinek az elbizakodásra, a dicsekedésre, mert mindnyájan csak a kegyelem által tartatunk meg. **Ez a kegyelem összefűzi és megpróbálja az erőset a gyengével, hogy a gyenge tanuljon, az erős pedig dolgozzék ebben az isteni tervben, mert Isten mindenkit egyformán üdvösségre hív.**

Aki nagy és erős, az az alázatosságban, szelídségben, türelemben nagy, és a terhek elhordozásában erős. Az megérti Krisztus beszédjében azt az igazságot, hogy „Az én terhem könnyű, az én igám gyönyörűség”.

A földi életben ugyan iga és járom a bűn következményeit hordozni, mert görnyed alatta az erős lélek is; de mégis könnyű, mert könnyűvé teszi az a mennyei természet, amelyet az iga alatt a lélek magára ölt. Az a béke, az a bizonyosság, az a reménység, az a megelégedettség, mely ezzel a természettel jár, már a menny előcsarnokát festi a testben élő lélek elé.

Azért aki ebben él, leszámol a földdel, a bűnnel, a nyomorúsággal, a hiábavalósággal és szenvedéseiben is boldog, mert a legnagyobb kincset lelkében bírja. Aki ezt megérti, könnyen viseli terheit, mert ezek többé már nem terhek számára. Ó bár ti is mindannyian megértenétek, megszűnnék a zavar, a félreértés, és a fájdalmas kibontakozásra nem volna többé szükség. De remélem, ennek is eljön az ideje, amikor kivétel nélkül megértitek és igyekeztetek megvalósítani Istennek akarátát, hogy t. i. szeressétek egymást.

18. AZ IGAZI SZOLGÁLAT. (**)

Sok ember azt hiszi magáról, hogy ő már tökéletes bizonyos érzések felszínre hozásában. Nem! Egy eltöltött földi élet még nem mutat a szeretetben nagyméretű fejlődést, mert a legjobb ember lelkéből is hiányzik az isteni magasság lépcsőjének megközelítése. Mi az anya szeretete gyermekéhez? Mi a hitveseknek egymáshoz való még oly nagy szeretete is? Mi a barátság érzése? Isten tökéletes ragyogású szeretetének egy leesett szilánkja csak; és lám, ez a kis szilánk mennyi örömet és boldogságot sugároz a földi életre, s mennyi fájdalmat, mennyi bánatot, boldogtalanságot okoz, ha ezek nincsenek meg a lélekben. **Ezek az érzések a maguk valóságában Isten közelében mind megőnének, egybeolvadnak és besugározzák vele a teremtett világot. De ameddig szétválasztja az ember ezeket egymástól, ameddig az anyai szeretet nem egy a hitvesi szeretettel, ameddig a baráti érzés nem egy azzal, ami az egész világot keblére öleli, addig minden csak törött darabkája az igazinak.** Mert az igazság az, hogy az is az én gyermekem, akit más anya szült, és éppen úgy lehetne az én gyermekem is púpos, vagy sánta, vagy vak. Ameddig a hitvesi érzés test szerint való és nem lelki vonzódás, addig a test kívánsága még hűtlenségre és bűnre viszi a lelket. **Ameddig az én barátom csak az lehet, aki az én érdekeimet előmozdítja, - tehát az én egyéniségemhez szükséges keret - addig még mindig lehet az az én ellenségem is.**

De ha lélek szerint tekintjük a dolgot és nem mi várunk szolgálatot másoktól, hogy az ő lelkük kincseivel a mi életünket szépítsük, kellemessé tegyünk, hanem mi szolgálunk másoknak és a mi szeretetünkkel, a bennünk levő jókkal igyekezünk az ő lelküket gazdagítani: akkor nem azoknak, hanem Istennek szolgálunk, mert ez az igazi isteni szolgálat.

Nem a fényes ceremóniák, sem a hosszú imák, vagy a művészi éneklés. Isten országát egymás lelkében csak alázatossággal, elnézéssel és türelemmel lehet fölépíteni. Tanítani egymást, cselekedetekkel, jó példával elől járni, az összhangot nem túlkiabálni, hanem mindenkor beleilleszkedni az isteni tervbe: Istennek tetsző áldozat. Ezen az áldozati oltáron áldozta fel magát a mi Urunk is. Minden áldozat tüzeiben elég valami a mulandó emberből, hogy feltámadjon az isteni lélek, az örökéletű, isteni gyermek.

19. AZ ÚR SZOLGÁI(**)

Mi a dolgok mélyére akarunk hatolni, a többi beéri a felszínnel is. Az a mély tanulmány, ami az ember lelkének segítségével, nem való a piacra, annak egy csendesebb idő elmélyedő okoskodásával kell harcba állania. Új eszmei világot csak nagyon alapos munkával lehet teremteni az emberek lelkében, és azért akarom, hogy a többi felületes spiritistáktól tartsátok távol magatokat, mert ezek befolyásolhatják gondolatvilágotokat, és nem lenne helye a tiszta magnak. Ha ez a mag kikél és kalászt terem, akkor látják meg majd a külső világban élők, hogy mi volt az az egyéni, sajátos cél. Az embereknek szeszélyeik, hiú törekvéseik és haszontalan időtöltésből való cselekedeteik vannak. Ezeket mind szenvedés éri utol, mert a szellemi haszon elérése a cél. Azért óvlak én benneteket azoktól a felesleges erőfecsérlésektől, melyekkel az idegenek okozta zavarokat kellene kiküszöbölnötök. Kedves gyermekem, te a magad szemüvegén nézted a világot, mert belülről indultál ki és elfelejtetted, hogy **a médiumitás**

olyan területe a lelki világnak, ahol azelőtt csak bozót és vadcsalán termett; sőt manapság is ez a leggyakoribb termése e területek legtöbbjének. Elfelejtetted, hogy nem azért vezetett ide téged az Úr kegyelme, hogy te itt boldog légy és lelkedet a szelíd szellő ringassa édes álmokba, melyek eléd varázsolnák azt a szépet és jót, ami csak a magasabb világok légkörének áldásokban gazdag tájain található fel. Hanem azért vezetett ide az Úr keze, hogy a te megpróbáltatásokban megerősödött lelked - melynek már kevés volt a fészek, szűk volt a keret - felfelé emelkedhessék a szabadságban eszményien, és lefelé dolgozzék a testi erőin keresztül azokért az elhullatott kalászkért, melyek elmaradtak a kérékből. **Ő mert nagyon felületesek az Úr szolgálói, a gyülekezetek pásztorai és nem hívek az ő kötelességeikhez, amiket vállaltak. Rest és hanyag munkások a jóban, saját szellemüket is elaltatják magukban, hogy a testi ember éljen a földi kívánatos dolgoknak. Így hanyagul kezelik az Úr szántóföldjét, elhullanak a kalászok, szétszóródnak a kérék: a gyülekezetek.** Hiába vannak kincseket érő, mélyhangú harangjaik, mégsem konganak oly erősen, hogy lelke mélyén is meghallaná a földi ember, és sietne az Ige hallgatására. Az esti harangszó sem igen viszi fel az áhítat ködébe burkolt imát a magasba. **A halál az egyedüli megdöbbentő jelenség, amely még felrázza az anyagi embert: mi van odaát?** Miféle titkot őriz a megfagyott ajak? Az elköltözött drága lény vajon hová lett? Por és hamu csupán az az érzés, mely az életet irányítja, mozgatja? Eltűnő felhő-e az ember az élet egén, vagy talán lehet remélni? Hátha igaz a hit, hátha nem lesz porrá az érzés? Csak a sírnál hőkken meg a modern ember, tehát az utolsó pontnál. **Egyébként nem fél a pokoltól és nem óhajtja a mennyet, mert a földön is ismer bizonyos fokú örömet. A mai ember ezt mondja: én nem akarok hinni - tudni akarok!** Tehát a földi fejlettség utolsó fokáról vagy fel a magasba szárnyal, vagy a mélységbe szédül. A mai kor vagy szellemivé alakítja az embert, vagy ördögivé teszi az a tudás, mely immár nem elégszik meg a

földdel, hanem vágyai a légkörbe vonzzák, hogy ott is zavart csinálhasson. Mielőtt erről a magaslatról egy lépést tenne, Isten egy pillanatra elvonja a titkok fátylát a halál birodalmának kapuja elől, és betekintést enged az embernek: jer és láss! Győződjél meg Tamás, mert Én, a te teremtőd, vagyok és élek. Nem az vagyok, akinek te gondolsz, hanem Én vagyok Magam. És az ember természetének Tamás része összeroppan a bizonyítékok súlya alatt. Ezután már Isten irgalmába helyezi hitét, lelkét, életét. Ezek a boldogok azok az összeszedett kalászkok, kik eltévesztették egykor életcéljukat. Ezeknek elég egy felülről jövő vilámlás, hogy felismerjék tévedésüket, és sietve kapkodják össze a még megmaradt, de már-már veszendőben lévő lelki kincseket, hogy minden adósságukat rendezhessék a természetörvénnyel, mielőtt a földről eltávoznak.

Kedves gyermekem, itt az utolsó fokon az értelmetlenség, tökéletlenség, összhangtalanság mindig meglesz az erkölcsileg süllyedteknél, mert ez fegyelmezetlen, vad szellemcsoport, melynek tagjai még telve vannak hibákkal, bűnökkel, és a maguk helytelen fogalmai szerint ítélik meg a dolgokat. **A spiritizmusban is felüti fejét a kígyó, hiszen ha a felszentelt egyházakba be tud férkőzni, hogyne tudna ide, az irtásba, ahol minden bokor alja szállást ad neki.** De a bokrokat irtani kell; a nagy százados fákra a bizonyítékok éles fejszéje csap halálosakat, és a nap sugarai behatolnak a rengetegbe is. Ezt a munkát vállaltad velem, mikor a spiritizmus eszméjében találkoztunk: irtani a cserjét, vágni a fát. Tudtad, hogy hol a kezedet, hol a szívedet sebzi meg a vad bozót, hol a sarkadba mar a gonosz kígyó; de azt mondtam, ha te akarsz, sokat tehetsz. Az Úrnak tetszik a munkád, megáldja azt és megszenteli, mert bőven szórja a tiszta magot a vad területre a te emberi szádon keresztül; és ha csak a fele kel is ki az emberi szívekben, akkor is nagyot irtottunk a rengetegből. Majd azután itt minálunk lesz meg az a boldog megértés, az az együttérzés, ha minden szellem megismeri, hogy az igazság megértése Isten kegyelmének ajándéka,

és akkor fog az elmaradozott kalász is beérni. Addig álljuk a nap hevét, a munka terhét, Istennél van az ítélet, a jutalom.

20. AZ IGE TÖVÉBEN IS FÉSZKET TALÁL A BŰN. (**)

Az igazság pajzsával és kardjával járok. Aki ellenem van, vagyis az igazság ellen, azt leverem, mint Sámson a filiszteusokat. Hiába, az embereknek nem tetszik a fegyver, csak a virágos kéz, az örök tavasz, az ifjúság, a zene, a szerelem stb. No, ez rendben is volna, ha ebből élni lehetne; de mielőtt az ember kedvesét átölelné az örökifjúság rózsás kertjében, nézzen szét a kertben, nehogy az ölelésből mérges viperacsípésre ébredjen fel!

Hát így van ez gyermekem a keresztyények állapotával is. **Az üdvösséget, bűnbocsánatot, kegyelmet, igenis nagy hálával fogadják, és a szeretet Istenét igenis nagyon becsülik - de csak szájjal. Elméláznak az üdvösséget hirdető igéken, de hogy a gyönyörű édenkertben még kígyók, hamisságok, igazságtalanságok, félreértések is lehetnek, arra nem gondol senki.** Sütkéreznek, ölelkeznek a reménnyel, és álmokat szönek a jövő boldogságról, de a lelkük viperáit nem keresik, nem irtják, hanem az Ige üdvöt ígérő virágos tője mellett bő és kényelmes lakást adnak nekik. És amikor a valóság rájuk üt, ami a bűn büntetése, akkor nem hisznek semmit a jóból, csak a rosszból és kérdik: „Miért büntetsz meg Istenem? Hiszen én hittem, reméltem és szerettem! Miért e bűnhődés, e csalódás a lelkemen?” Látjátok, ezért adom én elétek a virágos tő mellett a vipera bűvólyukát is, hogy vigyázzatok! Mert még az isteni kijelentések mellett, az Ige tövében is fészket talál a bűn, e legnagyobb ellenségetek, és a szeretet és megbocsátás igéivel sokszor nem jót, hanem rosszat tesztek, mert a szeretet isteni szikrája alatt gyűlölet és gonoszság bujkál, hogy ne merje követni oda a külsőséges világ. Azért én most a szeretetet kihagyom a szótárból, és helyette igazságot írok. **Míg a szeretet és megbocsátás szabadságot és szabad vétkezést enged meg a gonoszhajlamú, de javulni vágyó lé-**

leknek, addig az igazság korlátokat von körülötte, és a rendes mederbe tereli. Ezt a fogalmat meg lehet honosítani a szívekben. Minden talajt be lehet vetni jóval-rosszal; de ha a roszszat gyomlálja a gazda, mégis csak marad némi jó is. Akkor van az ideje a gyomlálásnak, mikor szárazság van, mert a nedves és bő időjárás a gyomnak is kedvez. Alig húzod ki a tövét, már ismét gyökeret ereszt, és sohasem tudod, hol lappang, hol kúszik, mert azt hitted, már tiszta tőle kerted; de amit száraz időben vetsz ki, az már nem elevenedik meg egyhamar. Így van ez a lelkekkel is. Az is termőtalaj, amely be van vetve jóval-rosszal, és ha **a kegyelem és megbocsátás esőjének ideje elmúlt, következik a megpróbáltatások szárazsága. Akkor nézzetek szét kertetekben és irtsátok a gatz, mert ez a gyomlálásra alkalmas idő.** Ha hisztek, meglátjátok hitetek gyümölcsét; és aki tisztulni akar, az ne fájlalja a kemény hetet, amit ráad az Úr, mert az a hely, ahova a Megváltó viszi tanítványait, nem a gyávák helye, sem azoké, akik a maguk erejével akarnak tündökölni, hanem az alázatosaké, akik újjászületnek a Szentlélek által. Az, hogy miképp feni reád fogát az ellentét hatalmaskodása, ne bántson; te légy alázatos. Az ő hatalma is korlátozva van, ha még oly nagy erővel rendelkezik is a földön. A hívő még a halál árnyékában is az Úr világosságát keresse, ne az ellentét kinyújtott vesszejét nézze. **Nem érzed-e, hogy biztos úton jársz, ha ezer cselt vet is eléd az ördög? Nem vagy elhagyatva, ameddig az Úr útján haladsz.** Szemmel tart az Úr, és az ő tiszta szellemei irányítanak, vezetnek azon az úton, amelyen elindultál a világosság felé, ahol Ő van. Ő a világosság és az élet, mi pedig jámbor zarándokok vagyunk, míg Őt el nem érjük. De ez az út gyönyörűség, ez az iga könnyű. Szolgálunk bő jutalomért, és királyok vagyunk a mi világunkban. Szolgálunk fényben, pompában, hogy a szolgálkból a magasságos Isten fiai lehessenek, és osztozzanak a nagy mindenségen. Hiszen minden a miénk; Ő nem vár mást tőlünk, csak szeretetet. Itt van már szeretet; itt már nincs búvóhelye a kígyónak! Ha pedig ezt az utat járod, ahol ennyi

szép virág akad, megkínálhatod belőlük vándortársaidat is, azokat, kiknek kisebb hitük, és kisebb szeretetük van mint neked, akik alantabb járnak mint te. Ezért vagy a földön, nem másért. A legszebb, amit egymásnak a lelkek adhatnak, akár a földön, akár a légkörben: **az Úr útjára vezetni a tévelygő utast.**

21. MIÉRT SZENVED TÖBBET A JÓ? (**)

Az Isten szent nevét hirdető és magasztaló csoport nevében üdvözlünk téged. Nem tehet veled kivételt a föld, itt nincs két-, vagy szükség esetén háromféle életelv, azaz természettörvény; itt nem lehet kiváltságos semmiféle szellemlény, itt a magas ősnapok lakójának, a mi Megváltónknak is kellett szenvednie; itt csak az élvezhet előnyt, aki az ellentét törvényét követi, azaz bűn árán vásárol magának ideig-óráig való gyönyörűséget, mert ez az ellentét világa, gyermekem. Itt minden korlátok között mozoghat csak, mert igen szűk a fluid törvénye. Az egészet hasonlítom a földi anya méhéhez, ahol a magzat életre kelhet, s kifejlődhetik; de amint kifejlődött, az élettörvény összehúzza a méh szövetjét, és csakis egy nyílást hagy nyitva; ide tolja ki az érett testet nagy fájdalmak és szenvedések között, és megszületik a föld jövőjének embere. Ilyen a földanya is, mert a kicsi törvény a nagynak másolata. A földi ember születése jelképezi az egész emberi faj születését, és az egész természetet önmagában hordja mindenki. Így ha ezt megértitek, gyermekem, nem fogtok csodálkozni azon, hogy éppen azoknak, akik immár felülemelkedtek az átlagembereken, többet kell szenvedniük amazoknál. Veletek szemben megkezdődött a föld természetének vajúdása, hogy titeket, a földanyának érett magzatait megszüljje a szellemi életre. **Mert miként a gyermek sem tudja születése percében, miért szorítják őt kifelé, miért e nehéz pillanat: úgy ti sem tudjátok, hogy miért bánik veletek e föld oly mostohán.** Azonban a földi természet-fluidok is szenvednek ezáltal, éppúgy mint a föld anyái, mert érett magzataik már nem elégednek meg

az anyagszere által kapott táplálékkal, hanem erőteljesebb táplálék után kutatnak és az ő testéből szedik el a nekik szükségeset. Itt csak ez az egy természettörvény van, mert e föld még fiatal világ ahhoz, hogy többrendbeli testesüléseket tudjon önmagában eltartani. A fluidok még kemények, és az érzések is nagyon nyersegek. Majd egykor igen; ha az átalakulás megtörténik, akkor kétrendbeli életelv lesz; egy az anyagi életekre, és egy félanyagokra mint a Marson. Addig azonban még sokat kell dolgozni és szenvedni e földön a föld segítőinek. Am az Úr megjutalmazza az ő munkásait, akik e földet bírják örökös lakhelyül, de nem mint emberek, hanem mint intező szellemei e világnak. Ők az Úr megváltottjai, akik az első átalakulásnál már tiszta ruhában jelennek meg; róluk írt János apostol a mennyei jelenésekről szóló könyvében. **Ezek az Úr fényében és dicsőségében osztozó lelkek lesznek azok, kiknek arcáról a könny felszárad, és az Úr dicsőségének napja fényesíti meg orcáikat. Ezek az igaznak követői, akik az Úr után megvívták a csatát az ellentéttel és száműzték a sátánt, a hamisságot.** Ezek, akik megállnak a hitben, és nem ingadoznak, ha az ellentét orkánja bármint tombol is a fejük felett; ők nem rettegnek, ha a halál árnyékában kell is járniuk, mert érzik, tudják, hogy a világnak ábrázata elmúlik, de az Úr beszéde fennmarad örökké, és ezt lelkükben hordják, az igazságot cselekszik. Ez a hit él a sírom túl is; ez élteti őket is mind itt, mind ott, ahová érkeznek.

22. AZ IGAZSÁG ISTENNÉL VAN! (**)

A legbölcsebb választás minden esetben, ha az emberek a jóakarat és türelem álláspontjára helyezkednek. Ez nyugodt, csendes szemlélődést biztosít a léleknek. Ebben a szemlélődésben, ha kellő akarat van arra nézve, hogy a valóságot felismerje, sok bölcs tapasztalatot szerezhet az ember. Sok igazságra rájön, és sok felesleges fájdalomtól megszabadul. **Sajnos, a legtöbben úgy gondolkoznak, hogy lehetőleg mindenki az ő szájuk íze szerint nézze és érezze az igazságot.** Aki ebből indul ki, az a

csalódások és félreértések egész áradatával találja magát szemben és sok lelki meghasonlásnak és célját tévesztett életnek válik okozójává, és azt a hangulatot, mely a lehető legjobb volt addig, a megbotráncozás, a harag és a bosszú váltja fel.

Én erre azt mondom: Ez mind azért van, mert az ember ugyan tökéletlen, de magát tökéletesnek hiszi. Itt van a baj gyökere! A földön nincs végcél! Itt nem lehet megállni a nélkül, hogy baj ne származzék belőle; és aki e zűrzavarban keresi lelkének nyugalomát, szívének kielégítését, annak nem lehet más az eredménye, mint a szenvedés. Akit az a vágy hevít, hogy az emberek véleményének eleget tegyen, elveszíti önmagát, azaz lelke irányát. Aki pedig megtartja, annak meg kell küzdenie a különböző véleményekkel. Annak vagy maga alá kell gyűrnie az ellenségeit, vagy elgyengülve szolgálni nékik, tőlük legyőzve, gyáván meghunyászkodva és az emberi tökéletlenségekből fakadó gonoszságok vesszőcsapásaitól szenvedve. **Ilyen a világ többsége: az átlagember. Ő maga is szenved, de azért szívesen beáll a gúnyolódok, a hazugok, a kétszínűek, az ítélezők közé, amikor erre az alkalmat kedvezőnek látja. Szened és szenvedtet egyidőben, míg feje felett össze nem csap az ár, és le nem sodorja a biztosnak hitt talapzatáról.**

Az ilyen tévedések embere lehet bármilyen vallású vagy nemzetiségű, bármilyen elvek követője - mind elbukik, mert el kell buknia a saját tévelygéseinek, okoskodásainak hínárjában, hol mindaddig fogva marad, míg ezektől a tévedésektől meg nem tisztul. Ez pedig szenvedéssel jár! Az igazság apró darabkáit kereső és értékelő lelkek is ezekbe a hínárokba esnek. Mert minden igazság, mely nem az egyetemesnek része, hamis és utánzat, és csak az átmeneti állapotoknak megfelelő igazság, mely a mulandóhoz köti a lelket. A mulandó pedig változásnak van alávetve, akármilyen fájdalmas legyen is az, ennek meg kell lennie. Ebből a lehetetlen szellemi állapotból emeli ki a kegyelem törvénye az embert azzal a megbocsátó szeretettel, melyet Krisztus életével és halálával megpecsételt. Hiszen ha igazságot

keresünk, akkor nagyon rosszul járunk, mert természetünkben nincsen igazság és magunktól képtelenek is vagyunk a jóra, az igazra; miért keressük akkor azt rajtunk kívül másban? Hamisak, önzők, gőgösek lévén, a másiktól jót várunk. Milyen tökéletlen kiindulási pontja ez a bölcsességnek? Vajon célt érhetne-e valaha így az ember? Nem! Soha! Mert ezzel újra csak a tökéletlenséghez tér vissza. Tehát a kivezető út más. **A tökéletes irányban az áldozatkész szeretet vezet. Nem elvenni, hanem adni; nem uralkodni, hanem szolgálni. Nem a maga igazát keresni, hanem az igazágtalanságot túrve igazság szerint cselekedni. Nem szenvedtetni, hanem szenvedni és enyhülést teremteni. A rosszért jóval fizetni, az átokért áldást mondani.** Ez az az út, mely kivezeti az embert e siralom völgyéből, a tévedések sűrűségéből. Mert a bűn bünt nemz, a tévedés tévelygéseket, az árny árnyakat, a fény pedig sugarakat. Ez az igazság! Mondhatom nektek: ameddig erre az útra nem lép valaki, ameddig nem ezen az igazságon indul el, lépten nyomon fennakad a haladás útján. Lelkét megtépi a tövis, lábát fölsebzí a kő, szívét megghatítja a bánat, mert a világi okoskodás, a tökéletlen természet így fizet. De ha felvértezitek magatokat azzal a mennyei igazsággal, amely nem kedvez a részlegesnek és mulandónak, sem a testnek, sem az egyénnek: akkor, hatalmas rendeket vágtok magatoknak a tévedések világából. Amit így hódítottatok el a gonosztól, az mind a tietek marad. Így, ilyen áron vásárolt meg benneteket az Isten egyszülött Fia is, és ha így vásárolt meg titeket, akkor az övéi is vagytok. Ha az övéi vagytok, az ő nyomdokain is kell haladnotok, hogy Vele találkozhassatok. Ha nem az ő útján jártok, nem az ő igazságából táplálkoztok: nem látjátok meg az ő országát, mert visszajuttok ismét a tévedések világába.

Ne fukarkodjatok a ti javaitokkal, hanem adjatok, érte semmit nem várván, és gazdagok lesztek. Szolgáljatok szívesen, örömmel, a nélkül, hogy elismerést vagy jutalmat várnátok és uralkodni fogtok a szeretet hatalmával. **Cselekedjétek igazágot mindenben, járjatok el híven, még ha az igazágtalanság**

gyötrő hánya alatt nyögtök is, akkor a ti tévedésetek is enyhe ítélet alá esik. Ne okozatok szenvedést senkinek; inkább enyhítétek azt minden törekvésetekkel és meglévő eszközeitekkel, még ha ti magatok szenvedtek is miatta. A rosszért jóval fizessetek, mert az isteni természet így növekedik bennetek, mert azzal, hogy megemészítitek a rosszat, megteremtitek és megsokasítjátok a jót, mely a ti lelketeknek vagyona, értéke lesz az örökkévalóságban. **A csendes túrés és várni tudás Isten közelébe emel.** Ezzel elszakadtok e világtól, mely telve van jajjal, könnyel, vérrel és kétségbeeséssel. Ezt kaptuk és mi is ezt hagyjuk néktek a földön élő embereknek. Erre akarjuk a figyelmeteiket felhívni, mielőtt még nem késő. Azért van minden út nyitva, hogy az utolsó idők vándorai menekülhessenek az égő városból, a ti ideiglenes otthonotokból.

23. AZ IGAZI BÖLCSESSÉG(**)

Író óra előtt egy most kiadott könyvről beszélgettünk, mely - noha médiumi úton íródott -, mégis tele van mesészerű dolgokkal. Éppen azt tárgyaltuk, hogy az ilyen mű elvonja a figyelmet a mélyebb bölcseleti munkákról. Hallom, a könyveket értékelték. Az nagyon természetes, hogy az emberek érdeklődése mindig az újabb munkák felé irányul; ez jól van így, mert minél több ilyen és ehhez hasonló tartalmú könyv kerül a piacra, az összehasonlítás következtében annál nagyobb lesz az érdeklődés a mélyebb bölcseleti munkák iránt. Minden csoportnak megvan a maga írója, és egyik a másik ízlése ellen nem támadhat, mert mindenkinek a maga fokozatához képest fejlődött ki az igénye és ízlése. És akik ma még az ilyen csodákkal és mesékkel elégitik ki szellemi éhségüket, azok még idővel kinőhetnek ebből, és lelkükben a súlyosabb tartalmú igazságok után ébred fel a vágy. Akik pedig már egyszer megérték a magasabb igazságok ismeretére, azoknak többé nem kell a mese. Addig azonban, amíg vannak olyan emberek, akiknek az ilyenforma híg igazság kell,

addig az ilyen munka is helyére talál. Érettebb lelkeknek a komolyabb és mélyebb bölcseletek valók. De vajon mi is az a bölcselet? A dolgok mélyére való tekintés. **Különb**en az egész bölcseletet két mondatban ki lehet egyszerűen, tisztán fejezni. **Az ember pedig ismeri jól ezeket a szavakat régóta, de az értelmét, a valódi értelmét mégsem tudja felfogni.** „Ember, légy jó. Használd ki életedet a javulásra.” Egyszerű két mondat és mégis nehezen érthető s homályos az embernek, mert nem tudja, mi is az a jóság! Előtte áll tehát a titok, melyet fel kell bontania az igazság világosságával. Ez az egész bölcselet nagyjában. Az apróbb részletek megfigyelésére nem mindenkinek a látása van kifejlődve. Ezeknek még erősödniük kell a hitben, fejlődniük a szeretetben, és sokat csalódniuk a látszatban, hogy a látszat alatt a valóságot keressék. Az igazság ismeretére senki sem jut könnyen, csak úgy, ha kitartóan, szorgalmasan keresi azt. A könnyen hívők, a felületesek rátaposnak, összetépik, eldobják, mert gyakorlatlan szemükkel nem ismerik fel, s miután a kicsiny, apróbb részleteket figyelmen kívül hagyják, a nagyot sem látják meg. Azonban eljön egyszer órájuk is az idő, amikor a dolgoknak mélyére tekintenek, és akkor meglátják, hogy az apró részecskék mint illeszkednek bele az emberi élet rétegeibe, és mint helyezkednek el az élet hiábavalóságai közé. Meglátják, miként húzódik meg a fájdalmas szenvedések között az az örömrészecske, mely a fájdalmak alatt érik és fejlődik ki a lélekben. Látni fogják, hogyan értékesíti a csalódás azt az igazságot, melyet éppen keres a lélek, és hogyan válik értéktelen ronggyá a földi élet kívánatos hiábavalósága. Mindezt a bölcselet nagytüvegén keresztül ismeri meg az ember. Akinek szeme ma még csak a külső formát látja, arra is eljön az az idő, amikor a belső, titkos homályba is bele fog tekinteni; mert bele kell tekintenie, mivel a haladás törvénye kényszeríteni fogja erre.

Akit az evangéliumnak még csak a külseje köti le, tehát nem a belső lényeg, az Ige, hanem csak a csodák, a gyógyítások, és a halottak feltámadása érdekel: az még csak a

testi szemeivel nézi a Megváltót. Az még csak a külsőséges nagyság előtt hajol meg, még ha hiszi is, hogy Krisztus Isten fia volt. Azt még tévedésbe ejti a hatalom és a titkos dolgok tudása. Azt még a gonosz is félrevezetheti. De aki belemélyed az isteni bölcséletbe, az Igébe, az Ige hatalmas erejének, igazságainak, emberi okoskodással meg nem dönthető valóságának szemléletébe: az már nem emberi szemmel néz. És nem emberi füllel hall, hanem szellemi látásával szerez biztos tudomást a felől, hogy hatalom adatott Neki mennyen és földön, és nincs más hatalom, mely azt megdönthetné, mert Krisztusban az isteni bölcsesség, az isteni szeretet öltözött testbe mi érettünk, hogy minket megmentsen. Aki így látja a vallást az Igétől átvilágítva, legyen az bármely felekezetű, nem téved bele oly könnyen a csodák labirintusaiba, mert keresni fogja azt az ő gondolatainak megfelelő, magasabb gondolatokat kibocsátó szellemi társaságot, hogy vele egybeolvadva, biztos léptekkel haladjon célja felé. Ilyenek már sokan vannak, és mindig többen lesznek azok, akik megértik, mit akarok én is mondani a világnak. Mert nagy és szép dolog a fizikai jelenségek csodája, sőt a gyógyítás mestersége is igen kívánatos az emberek előtt, **de mindennek a titkát megtudni, a bajt, a csapást megelőzni, veszedelmet elhárítani, mégis a legfontosabb; és erre kell a bölcsélet, a tudomány.** Isten minden lélek számára megadja a szükségeset, és mindenki azt kapja, ami néki a legjobb. Tehát senki se türelmetlenkedjék.

24. A SZERETET IS VAK BÖLCSESSÉG NÉLKÜL. (**)

Az élet vándorútján úgy segítsetek egymáson, ahogy az módokban áll; különösen a bánatos szívűeken, akik vigasztalás után vágyódnak, mert nincs nagyobb kötelesség ennél. Az ember lelke a bánatban nagyon hamar hajlik a jóra, és soha sincs jobb alkalom, mint a bánatban, hogy az ég felé tereljük a szemek pillantását; mert akinek igazi lelki bánata van, az megvigasztalódik, csak akinek testi és az anyagi javak felé húzó érzései vannak, azt nem lehet megvigasztalni. Ha ilyenekre találtok, - mert

okvetlen találtok - ezekre minél kevesebbet kell pazarolni az Igéből, mert ezek kiforgatják a ti jóakarátokat, és arcotokba dobják a ti szavaitokat. Mindenki életében kell különféle megpróbáltatásoknak lenniük, ez alól nincs kivétel. Míg a föld meg nem tisztul, addig szükséges, hogy így legyen. A te lelked gátat nem vethet olyan folyónak, amely árad és maga alá temeti az értéket az értéktelennel együtt. Te várd csendben azt az időt, amikor visszamegy a medrébe; mert minden hamisság megszűnik, elenyésczik, az igazság pedig áll, marad. A szeretet sokakat elhitet, hogy ez vagy amaz az igazság. A szeretet is éppen olyan vak bölcsesség nélkül, mint a gyűlölet. Az az igazság, amit a szeretet fed, és az a szeretet, melyet az igazság támogat, az a valódi, az megmarad. A szeretet magában nem lehet igazságos, és az igazság szeretet nélkül nem lehet igazság. **Azért, ha a földön csak arra törekszel, hogy embertársaid soha ne érezzenek mást, csak szeretetet írántad: akkor mellőznöd kell az igazságot és sohasem szabad úgy beszélned, ahogyan a dolgok valóban állnak, hanem ahogyan ők szeretnék, hogy álljanak. Ezeket hazugságoknak és ámitásoknak nevezzük a mi világunkban;** az emberek világában sokszor kötelező tiszteletnek, udvariaságnak, jólneveltségnek. Így lehetséges ugyan az egymással való érintkezésben a szokást fenntartani, de amikor a lélek dolgairól beszélünk, akkor nem lehet, mert akkor már súlyosan belesnénk a hazugságba. Legjobb megvárni, míg a lélek az ő tökéletlenségére ráeszmél és megéri a bűnismérésre önmagában is. Oh, mert a másoké iránt roppant érzékeny az ember, még pedig minél tökéletlenebb, annál inkább. Ebből a földön rengeteg veszedelem származik. Sohasem tudhatod, mi a legfájdalmasabb része embertársadnak. Azért mindig kímélni kell a lelkét annak, aki éretlen, s ehhez nagy, igen nagy türelem szükséges. A körültekintésben egész tudománnyal kell bírni; enélkül az ember mindig bajba jut, mert egyes lelkekhez nagyon komplikált a bejárat, míg a bűnben vannak. Mivel az ilyen lelkekhez a boldogság sem

talál be, tehát magától értetődik, hogy az ilyenek sokat szenvednek. Ezek azok a nagy szenvedők a földön, akiknek sem égen, sem földön nem terem vigasz, s titeket azért okosítalak, tanítalak folyton, hogy ne legyetek ilyenek. Azért intelek benneteket, hogy egyszerűek, őszinték és tiszták legyetek, telve szeretettel és jóakarattal egymáshoz. Hiszen nem az a cél, hogy örökké a tettetés világában szenvedjete bűneitek miatt, tévelygéseitek által, hanem, hogy megismerve azokat, szabaduljatok meg a nehéz rabláncoktól.

A bűn teszi szükségessé a tettétést. A tévelygések pedig elhíthetik az emberrel, hogy ő jó és tökéletes, és így folyton kerülőutakat kell kitalálnia a jónak, hogy hozzáférhessen a lélekhez, mert a rossz eltorlaszolta az egyenes utat, az igazságot, hogy a jó meg ne támadhassa a rosszat és egykönnyen meg ne gyökerezhessék a szívben. Azért a jónak is meg kell járnia ezt a kerülőutat, és míg ezt cselekszi, addig az igazságnak szunnyadnia kell, vagy olyan finom, alig látható színekkel szabad csak dolgoznia, hogy valamiképp a rossz fel ne ébredjen a lélekben, mert ha észreveszi, akkor feljajdul a bűnös lélek. Azért a szeretetnek, mely itt a földön munkálkodni és édes testvérét, az igazságot győzelemhez juttatni akarja, olyan nagynak, olyan hatalmasnak kell lennie, hogy áldozatokra, még pedig nagy áldozatokra is képes legyen. Ekkor ér el talán egy kevés sikert, de azzal is meg kell elégednie, mert nagy dolog a hamisság világában az igazságot meggyökeresíteni, s ha csak egy lélekben is sikerült, meg van jutalmazva vele a szellem.

25. A SZERETET ÉLET. (**)

A Gondviselés mindent megváltoztathat. Sok elvesztett dolgot visszaad az életben. A hűséges, gondos ápolás, a test és lélek fáradhatatlan, aprólékos gondozása új erőt és egészséget teremt, mert a szeretet teremtő erő. Nem az a szeretet, amely csak felületesen és kényszerűségből cselekszik, mert a jó tekintélyt sze-

rez, hanem az az önfeláldozó, aprólékosságában is pontos, önmagát adó szeretet, amely nem fogy ki, nem avul el, nem válik megunttá, mert maga az adás és a cselekvés boldogságot nyújtó mozzanata a léleknek. Ez a szeretet pedig az, melynek hiánya hozza létre a bűnt, a szenvedést. A szeretet élet! Az élet pedig Istentől való! Élet és szeretet együtt isteni akarat, isteni törvény, mely különböző alakulatokban munkálkodik, teremt és újjáalakít. **Kiben milyen fokú a szeretet, oly nagy az ő lelkének életfolyója. Olyan mély, olyan tiszta és olyan friss is. Olyan változatos, gazdag és szép a lélek, amilyen mélyen és igazán szeretni tud, amilyen hosszán el tud magáról feledkezni ebben az érzésben.** Mert nem az szeretet igazán, akinek érzései szenvedéllyel tombolnak, akinek szeretete egypár emberen kívül már nem tud tovább sugározni, hanem az, akiben minden irányban kifejlődött egy bizonyos fokú szeretet. Az ilyen nem rak máglyát az egyik alá és nem emeli trónra a másikat, hanem mindenkihez türelmes, mindenkit és mindent meghagy a maga természetében és nem akarja a maga akarata alá hajtani azokat, akiket vagy amiket szeret. Nem a maga kedvét, hanem a szeretete tárgyáét keresi. Nem önmagát akarja látni mindenfelé, mert hiszen önmagát tagadta meg, amikor az örökkévaló szépséget kereste, amelybe beolvadni vágyott a szeretet által. Ez a beolvadás pedig soha meg nem szűnő örömök forrásává vált részére. Az ilyen emberben győzedelmeskedett a nagy, a hatalmas, a tökéletes-ségre előhívott Valaki, a nagy titok, aki egy parányi része a Nagynak, a Végtelennek, az ő Teremtőjének.

A szeretet egy végtelen hatalom, egy birodalom, amelyben minden léleknek akkora hatalma és annyi öröksége van, amennyit az illető a maga részére meghódított. Aki gazdagságra, hatalomra vagy dicsőségre vágyódik, annak itt végeláthatatlan alkalom nyílik ezeket megszerezni; örökséget itt hamar lehet nyerni. Miért van az mégis, hogy ezt a területet oly sokan elkerülik a gazdagságra és dicsőségre vágyók közül? Miért van az,

hogy ide annyira szeretnek betörni a kalandorok, akik a munkából nem akarják kivenni a részüket, de a szeretet által megszerzett és megmunkált eredményeket ellopják, hogy rajta a sátán világában mulandó javakat vegyenek maguknak? Miért kell a hazugság világának ez a kincs? **Miért szorul rá a gonosz a szeretet világának a termésére? Azért, mert szeretet nélkül nincs élet!** Ha szeretet nem volna, még az anya sem szülné meg gyermekét, s ha meg is szülné, nem nevelné fel. Azért az Úr az anyai szeretetet, mint a szeretetnek egy szükséges mennyiségű fokozását, külön mértékkel adta a természettörvény kezébe. Ebben a szeretetben még a legbűnösebb lélek is megszépül, és fenséges glóriával vonja be lelkét. Az anyai szeretet után jönnek a különböző többi szeretetek, amelyek mind, mind egy nagy egésznek a részekre tört darabjai. Hatalmas vonzást fejt ki a duálszeretet is, de mivel ez már nagyobb szabadságban mozog, s mert kevesebb benne az ösztöni lekötöttség, azért nagyobbak is benne az esélyek felfelé és lefelé, az emelkedés vagy a süllyedés felé is. Azután jön a faji és az igazi felebaráti szeretet. Ha valaki ezekből már jól levizsgázott, akkor lehet beszélni az Isten iránti szeretetről. Mert Istent szeretni e szeretetek kifejlődése nélkül igazán nem lehet. Az ember természetében ugyanis a távolabb eső, érthetetlen dolgok nem képesek visszatükröződni.

26. A HITRŐL. (**)

Médium: (a megszokott üdvözlés után elbeszéli a vezető-szellemnek, hogy egy testvér a tudomány jelszavával el akarja törölni a hitet, mert szerinte a hit mindig vak, és az emberiségnek évezredek óta csak kárára volt, mivel félremagyarázták. A „hit” helyébe a „megismerést” kívánja helyezni, mert akinek megismerése van, az helyes úton jár).

V. szellem: Mi nem azt hisszük, amit látunk, hanem amit érzünk. A látás nálunk már felesleges, mert az érzéki világból kinőtt szellem számára az érzékekkel érezhető hatás megszűnt, és így

a mi beszédünk a földi emberek előtt sok tekintetben érthetetlen. Azok, akik nem értik a dolog lényegét, elvitatkoznak rajta sokáig, fecsérlik drága idejüket az eszme ruházatára, a szavakra, a helyett, hogy igyekeznének az eszmét minden ruha nélkül megismerni. Én a hitet igenis használom, mint oly érzést, amely még nem talált biztos helyére, amely mire kiforr valami tökéletes valósággá, azaz míg tudássá, bölcsességgé kristályosodik ki, még sok változásnak és alakulásnak van kitéve. Ez a munka, ennek a helyét nem talált érzésnek kikristályosítása a szellemre vár, mert mindenki a saját egyéni értelme, szeretete és akarata szerint kristályosíthatja ki. **A szellem értékére, fokozatára, egyéni haladottságára hitéből lehet következtetni, mert tudnivaló, hogy mindnyájan csak egy-egy részecskéi vagyunk a nagy tökéletes egésznek;** s ha mi még nem vagyunk azok, akik egyénileg is a legtisztább tökélyt sugározzák ki magukból, akkor bizonyára annak elérésére törekszünk, mert ez lebeg cél gyanánt lelki szemünk előtt, ez a messze távolból felénk intő ideálunk. Mi tudjuk, hogy utak vezetnek oda, de mivel azokat még nem jártuk végig, tehát nem rendelkezhetünk ezirányú egyéni tapasztalatokkal, sem eredményekkel, és így mi az Úr segítségével és szeretetében bízva *hisszük*, hogy oda is elérünk egykor; sőt mivel eddig szerzett tapasztalataink minket erős hittel ruháztak fel, tehát bizonyosak is vagyunk benne. Ez még nagyobb erőt fejleszt, s még mindig csak *hisszük* azt, gyermekem, mert mi gyengék és bukottak vagyunk, amely körülmény alázatossá és gyermekiessé tesz bennünket. Legyünk bár a legmagasabb fokon, még mindig van felettünk egy magasabb, bölcsőbb, elérhetetlen Valaki, akinek teremtményei vagyunk. S mikor ezt megállapítottuk, akkor már egészen bizonyosságban élünk, utunk egyenes és a Teremtő szeretetsugarainál fejlődünk, de még mindig hiszünk; azonban ezt a hitet már nem az ész, hanem az érzés adja. **Azért a földi ember ne szégyelljen hinni, mert a hit mindenkinek egyéni terméke, s ha vakon hisz valaki és sok tévedésbe sodorja vak hite:** ez őt nem érinti érzékenyen, mert nem él világos szellemi

állapotban. Ekkor még csak dereng lelki szemei előtt az igazság, de ha látja, hogy csalódott, más úton keresi azt. Hogy ki mit és mennyit hisz, az egyéni fejlődésének fokozatától függ, mert a hit ennek eredménye. Világító fáklya az, mely az ember szellemi fejlődésének útjain előre veti fényét; de az ember ne hunyja be szemét, hanem igenis kémlelje ki az utat, biztosítsa minden előre tenni szándékolt lépését, s ha már tapasztalatokra tett szert és az utat jónak találta, haladjon tovább is rajta. Én a megismerést ott használom, ahol a hit már megvilágította a célt, és amikor a hozzá vezető utat már megjártam, ott ismeretet és tapasztalatot szereztem, mely jó vagy rossz lehetett, de előbb hittem, még pedig nyitott szemmel. Amikor olyan jó tapasztalatokra tettem szert, hogy a folytonos kémlelés feleslegessé vált: néha körül is tekintettem és mondhatom, boldogságot élveztem. Ilyen a hit világa, de az emberek a visszatérés útját is telehintik tökéletlenségük egyéni termékeivel, és így nem egy vándort térítettek már le az egyszerű és legközelebbi útról, nem egy haladni vágyó, ki hitéből megismerést és meggyőződést akart kristályosítani, megijedt a nagy tökéletlenségtől, sőt gyakran gonoszságtól, és visszafordult a haladás útjáról. E szerencsétlenek most a bűn posványában fetrengve szenvednek a törvény szigorúságától, jajgatnak az ébresztő korbácsütések alatt. **A földi tudomány éppen olyan, mint a földi hit: egyik sem jobb, sem rosszabb a másikonál. Az emberek csak hiszik, hogy ők tudósok és ebben a hitükben nagyon sokszor csalódnak, mert a tudomány mit sem ér itt, ahol valódi mértékkel mérik az emberi erényeket.** A földi hit és földi tudás csak első bizonytalan, remegő kézzel festett vonása annak a nagy útnak, amely az ébredő emberi szellem előtt áll, és amelynek **a jóra való visszafejlődés** a neve. Ezen az úton nem mehet előre senki segítség, azaz kegyelem nélkül; de ebben *hinni* kell.

Ezt mondom nektek én, az Úr gyenge szolgája, az eggyé lett szellem, aki magában hordja az Úr nagy kegyelmét, hogy mindenkinek adhasson belőle, aki hiszen az Úr beszédjének, mert a

hit erő és az erő cselekedetekre, beszédekre ösztönöz, melyekből szeretet sugárzik és boldogság árad. Azért mi dicsérjük az Urat örökkön-örökké! Amen.

27. A BŰNBOCSÁNATRÓL. (**)

A töméntelen bűn elhatalmasodott és az évig erő gőg szinte macskul hívja ki maga ellen az igazságot. **Krisztusi szeretetről zeng a pogányság és ördögi gonoszságot művel. Az örök nagy igazság, a szeretet, nem élő erő náluk, hanem csak bűntakaró lepel és ebbe burkolóznak az emberek és szellemek.** A takaró külseje szép és nemes vonásokat mutat, de a belseje rakva van undoksággal. A bűnös világ a megbocsátás ígét hangoztatja kórusban, de egy sem bánta meg bűnét. Ó, **az evangélium szavai a gonosznak kezében különböző álarccá idomítható anyagot képeznek, de az Isten szelleme, a tiszta és igaz szeretet nem idomítható!** Az fényhullám, mely ami útjában áll, azt vagy felszívja és boldogítja, vagy hamuvá égeti. Az anyagi emberek nem hisznek és mégis vágynak az igazságra, a maguk képzelte anyagi igazságra. A hívők szellemi igazságra vágynak, de egyformán tévednek az emberek, mert részükre még nem lehet igazság, még nem értik sem az anyagi, sem a szellemi igazat. Az anyagi igazon még nem uralkodnak, a szellemibe pedig még nem nőttek bele. Istent semmiképpen sem akarják megismerni, mert ahogyan Ő szól hozzájuk, azt meg nem hallgatják. Miért? Válaszom a következő: **Az ember nyers és durva ösztönét csakis nyers és kemény törvény tarthatja egyensúlyban. Mózes törvénye jó nevelésszöke volt a léleknek, míg a gonosz fel nem használta saját takarójának.** De mikor a szigorú törvényeket is kezdték kijátszani, mikor az alantas elemek a büntetést megkerülték annyira, hogy az ártatlant húzták a bűnhődésbe: akkor jöttek a próbák, és végül mikor az igazság már alig volt látható, jött Jézus az ő tökéletességével és megnyitotta az igazság kapuit: a szellemit kiemelte magasra és az anyagit elvetette. Az igazság és a szeretet újra ragyogott. Krisztus egy mellékfülkét hagyott

nyitva a bűnös emberiség részére, hogy a nagy fény meg ne félemlítse a bűnöst, és össze ne essék, ha az erős világosságban meglátja saját lelkének rettentő torzalkaját; ez a bűnbocsánat és megtérés fülkéje. **Ha az ember lelkileg belenéz a Krisztus által lehozott nagy és tiszta törvény tükörbe, össze kell roskadnia a rémítő látványtól, mert Krisztus törvénytükre hűen megmutatja az ember tökéletlenségét, gonoszságát.** Ezért kellett az a mellékfülke. De ez nem cél, csak éppen kisegítő, menekülő ajtó, és az emberiség ebből a mellékfülkéből építette fel magának a nagy csalódást. A tükörbe nem akar nézni senki, hanem a földi élet teljes kihasználása után a fülkébe akar jutni. De ez a fülke immár túlsúfolt és egyre kevesebb a hely azok részére, akik igazán megtérni óhajtanak, míg a fülkéhez képest az igazi tiszta eszmekör, a valódi nagy szabadságot biztosító mennyeknek országa üresen áll.

Az idő múlik és a föld határnapja is a véghez közeledik. A fülke nem nyújt boldogságot, és a hívő lelkek ezrei jönnek a földre, itt újra és újra elbuknak, míg a mellékfülke teljesen fel nem robban azoktól a gázoktól és gonosz erőktől, amelyeket a szeretet szent nevében halmoznak fel az emberek úgy a földön, mint a szférákon. Szükséges tehát szellőztető eszköz és seprő, amivel a sötét eszmekört néha-néha szellőztetni és a benne bujkáló megrögzött bűnösöktől megtisztítani kell. **Ilyen seprők és szellőztető eszközök voltak a reformátorok és azok a szabadsághősök, akik fegyvert emeltek a vallási eszme szabadságáért. Ilyen reformátor a spiritizmus is.** Lehet, hogy erre a beszédre feljajdul még a szellemi szeretetet érző lélek is, de így kell annak lennie. Az ösztönök nem mind szentek, de nem is mind állatiak; mérhetetlen fokozatuk van ezeknek, és ha valaki azzal áltatja magát, hogy ismeri az igazat, akkor téved, mert a lélek komplikált valami. A lélek egyénenként változik, és most, mikor legjobban uralkodik a képmutatás, mikor legerősebb a térben és időben való tapasztalás: itt az ideje, hogy az emberiség-

nek megmutassuk, mennyire nem az, aminek hiszi magát; a kereszténység mennyire pogány, és az érzés mennyire alantas a mai társadalomban. A kereszténység még nem Krisztus nyája; aki hisz, még nem üdvözülni, hanem csak az, aki megharcolja a harcot önmagával, és győz.

28. NAGYPÉNTÉK VAN. (**)

Nem volna szabad akarata az embernek, ha megmásíthatatlan végzete előre ki volna szabva. Az Úr maga sem állta útját az események lepergésének. Vajon mi lett volna Neki a sorsot megváltoztatni, az eseményeket - melyeket mint a forgószél a leveleket, úgy viszi magával a történések vihara – szembe fordítani az okozókkal? Nem! Ő ezt nem tette, hanem állta a vihart, mely szégyent, megaláztatást, kínt, szenvedést, gyötrelmeket hozott az Ő részére. Állta mindezek között az ő szívének, lelkének legnagyobb fájdalmat okozó homályt, a meg nem értést, mely százszor jobban fáj a szégyenteljes kínoknál, a halál borzalmainál. **Borzasztó fegyvere a gonosznak a meg nem értés, vagy félreértés, és ez a rettenetes nagyhatalom nem szűnt meg hadakozni ma sem.** Nem szűnt meg a gúny, a tomboló örület a keresztfa körül, mely egyszer s mindenkorra szimbólumává lett az igazság sorsának a földön. Ezer meg ezer apróbb, nagyobb keresztet ácsol a bűn, a meg nem értés. **Ezer meg ezer ütést mér percről-percre, óráról-órára a tévelygés, a vakhit, a rosszakarató rágalom és irigység az igazság arcára, és vadul vigyorogva várja, hogy majd megmondja az igazság, ki ütötte meg és hányat ütött rá.** Az ördögi eszmétől fűtött szellemi csőcselék, legyen az bár az út porában fetrengő koldus, vagy a bíborba öltözködő hatalmas, vagy a tudomány büszke lovagja: mind az ő tévelygéseit, bűneit, hazugságait akarja az igazság köntösébe takarni; de előbb megöli az igazat. Meggyalázza, gúny tárgyává teszi, hogy a kicsiny fejlődő lelkek elforduljanak tőle, és ezáltal az ő maga hazugságainak, félrevezető eszméinek akadályra ne legyen.

Mindig ez volt a cél a gonosztól áthatott emberi lelkekben, kikben a gonosz eszme terjeszkedésének akarata, vágya él. S mindaddig, míg az ősbűnt, az ősellentétet az ember önmagában fel nem ismeri, és ki nem irtja, elevenen tartja a lelkekben a szomorú emlékü nagypénteket. Mindaddig ácsolja a különböző kereszteteket, mindaddig gúnyolja az ártatlanul szenvedő igazságot, és mindaddig újra és újra arcul üti az eszmét, a meg nem értett eszmét, és ő is röhögve kérdi: Kicsoda ütött téged? A világ ünnepelhet, szebbnél-szebb ceremóniákkal gyönyörködtetve szívét és szemét, vagy böjtölhet és jajgathat bűnei felett, bűnbánatot tartva gyengeségei, gyarlóságai miatt. **Ha lélekben meg nem tér és meg nem ismeri az isteni igazságot és áldozatkész szeretetet, nem érti meg Krisztust. Nem érti meg azt a hallgatag túrúst, azt a bánatos lemondást és a kereszten sóhajtott imát, mikor bántalmazóiért imádkozott.** Nem érti meg, nem érzi át, és így pogány marad, bármiféle felekezethez tartozzék is születésénél fogva. Addig a nagy összegezéseknél a túlvilágon csak mint vámszedő vagy kérkedő publikánus, vagy éppen az igazság hóhérja elnevezés alatt lesz elkönyvelve a nagy élettörténekek könyvében. Vagy tán csak egy hang vagy egy szám lesz a sokadalomban, mely közömbös szívvel, a látványosság kedvéért kíséri ki az igazságot a vesztőhelyre, - a többivel együtt „feszítsd meg”-et kiáltva - hogy a gonosz akarata, kívánsága biztonságban teljesezhessék. A szellemi csöcselék csak akkor hatalmas, ha nagy tömeget alkot, akkor is csak úgy, ha egy eszme uralkodik felette, ha egy vágya, egy akarata van. Ó, ez a hitvány fajzat nem pusztult ki, nem fogyott el és nem kisebbedett. Hatalmas parancsolója, a sátán, erős hámba fogva uszítja hol ide, hol amoda, ahol néki nem tetsző s az igaztalanság ellen lázadó lélek bontogatja szárnyát. **Vigyázzatok, hogy bele ne tévedjete a tömegbe, a tömegnek örökké éhes, elégedetlen forgatagába, mert azokon a testi vágyakon és törekvéseken, amelyek a tömegeket mozgatják, a sátán az úr! Vigyázzatok, hogy e ha-**

talom rabszolgáivá ne legyetek, mert úgy jártok, mint Pilátus, aki szellemével kimagaslott ugyan a tömegből, mert látta, hogy ártatlant ítél el a tömeg, de mégsem mentette fel, mégsem szabadította meg, mert a hatalomhoz ragaszkodott. E mulandó hatalom, mely őt a tömeg fölé emelte, mennyből adatott volt neki, mint ahogy azt az igazság megtestesítője meg is mondta, de hogy ennek a múló hatalomnak kedvéért milyen mulandóságot nem ismerő hatalmat tett félre, azt ő nem tudta, tehát ragaszkodott a mulandóhoz. És ez a hatalom mindörökké emlékezetes lett, mint pusztító hatalom, mely maga alá temette mindazoknak lelkét, akik ott voltak, akik mint egyének csak különböző szellemtípusokat ábrázoló alakok voltak. A ma emberei is az események forгатagában őrlődnek, szenvednek, vagy örülnek, amint nekik sorsuk szerint a haladás kerekében rész jut. Esmék harca az egész. Nagy, isteni, örök és változhatatlan igazságok kerekéi nyomulnak előre, bele az ellentétes eszméket, hazug, látszatvalóságokat teremtő szellemek világaiba, hogy ezeket a hazug valóságokat félrelökjék, megsemmisítsék, és helyettük az isteni igazságokat tegyék uralkodó, vezető eszmékké. Az isteni szeretet gondoskodása ez azok iránt a gonoszban kifáradt szenvedő szellemek iránt, akik kimerülve a lehetetlenséggel való küzdelemben, kétségbeesve várják boldogtalan szellemi életük végét, a teljes megsemmisülést. **És mégis, mikor Isten kegyelme számukra megnyilvánul, és testbe kerülnek, - bár szenvednek a gonosztól s ösztönszerűleg félnek is a rossz következményeitől - mégis elkövetik a rosszat, mert a jóról nincs még fogalmuk, és ha volna is, gyengék annak véghezvitelére.** Ezeknek a bűnnel terhelt lelkeknek szabadítója a Jézus Krisztus. Vajon hol kezdhetné az Úr mentési munkáját, ha nem a bűnbocsánaton? És hol várhatna valami mennyei eredményt, ha Ő előbb nem adott volna kegyelmet e világnak? De Ő adott! Sokat, mindent, amit csak el kell fogadni, amiért csak a kezet kell kinyújtani. Adott: bűnbocsánatot, örökéletet, békét, boldogságot. De

mindezekért Ő is kér valamit. Cserébe kéri az ember szívét, lelkét és mulandó életét. Kéri mindezeket az Úr, mert újjá akarja teremteni a gonosz érzésektől marcangolt lelket, hogy megújulva, mennyei természetet ölthessen magára a lélek, és táplálkozassék a mennyei igazsággal. Ezért kell Neki a ti mulandó életetek! És mindezt nem tehetné meg, ha bűneitek következményeit fel nem függesztené a természettörvényben, azaz meg nem bocsátaná a bűnt. E nélkül szívetekhez nem férne, mert hiszen a bűn bűnt nemz, és a bűnök önmagukat büntetik elfajulásuk által. Krisztus megállítja ezt az elfajulást, szaporodást, és visszafejleszti, elpusztítja még a bűn gyökerét is, ha a bűnös átadja Neki a lelkét. Meg kell tehát térnie bűneiből, küzdenie kell ellenük és cselekednie a jót még akkor is, ha ez bűnös természetének fájdalmat okoz. De mit látunk? **Az ember hisz és vágyódik az igazságra, és mégis hamisan cselekszik. Vágyódik a békére, boldogságra, de sem békét, sem boldogságot nem nyújt.** Vágyódik az örök életre is, de mennyei ruhába öltözni nem akar. Bűnbocsánatért esedez, felmentésért könyörög, de megtérni nem akar, mert a bűn útja kedves és édes neki; tehát nem értette meg az Urat. Az Úr hiába szólítja, rázza, ébresztgeti: nem érti meg Őt, mert nincs füle a hallásra. Percről percre, életről életre megisméltódik a golgotai jelenet, az igazság szellemének halálra ítéltése, aki nem más, mint Krisztus. Az igazság szenved, a szeretet áldoz. A bűn tombol, a hitetlenség vigyorog, a csőcselék kiáltoz, a hazugság diadalmámborban úszik, ácsolja a keresztet, és ömlik az igaz vér. Az ég azonban sötétedik, megmozdul a föld. A csőcselék menekül, a tévelygők mellüket verik, egyre sötétebb lesz. A sírok megnyílnak, a halottak bemennek a városba az élők közé - nagypéntek van. Vajon meddig tart még ez a hosszú, borongós állapot? Meddig tart a kiválasztás? Isten hosszútűrésének végtelen fátyolába vész el a kérdés. A csőcseléknek, a vámszedőknek, a hóhéroknek, a pilátusoknak, a hitetlen vigyorgóknak soká, nagyon soká; de a hívőknek az ideig-óráig való szomorú nagypéntek után hihetetlen nagy öröm, boldog ragyogó vasárnap virrad

- a feltámadás reggele. Aki megérti, aki szereti az igazság szellemét, a Krisztust, az elébe megy a feltámadásnak. Azt megszólítja, annak megmutatja magát a feltámadásban, mert megvilágosodik neki a Krisztus

Az Úr Szent Lelke legyen veletek.

29. AZ ÚRVACSORÁRÓL. (**)

Éj van. A Mester vezetése alatt a tanítványok csendben lépnek be a nagy terembe. E pillanatok telve vannak sejtéssel és áhítattal, mert a régi törvények előírt kedves ünnepéhez készülnek. A kovásztalan kenyér és a húsvéti, azaz a szabadulási emlékbárány ünnepének előestéje, amikor Jehova kiszabadítja egyiptomi fogságából az ő választott népét. Ennek az örömére hálaáldozatokat parancsolt Mózes, hogy mindenből az elsőszülöttet áldozzák az Úrnak, és amikor ezeket az áldozatokat bemutatják, vigadjanak szívük szerint, dicsérjék Jehovát, ki minden isteneknél erősebb, és térjenek Őhöz. Bármit ígérjen a világ, bármilyen megpróbáltatást, csapást kell is elszenvedniük a földön, térjenek Őhöz, mert Ő és egyedül csakis Ő szabadítja meg az övéit. Ez a zsidók legszebb ünnepe volt, és a keresztényeknél még szebbnek kellene lennie, mert őket kétszeresen, kétszeri szövetség útján vallja magának Isten, és őket nemcsak a testi, hanem a szellemi fogságból és sötétségből is nemegyszer, sem kétszer, - hanem számtalanszor vezette ki. Azonban visszatérek az estére, melyen az elsőszülött áldozta fel magát miérettünk, hogy megtartsa azokat, akik immár veszendőbe indultak. Valami csendes boldogság áradt ki az Úr imájából, mint mikor a lélek az ő boldog percéhez közeledik; de a tanítványok azt hitték, hogy az ünnep hatotta meg Őt. Jézus egyenként megszólította tanítványait, hitük iránt érdeklődött, és mikor a legszentebb áhítat volt jelen, megmondta az este jelentőségét, egyben búcsúzott a világtól, mely nem értette meg Őt. A hosszú asztalnál együtt voltak mindnyájan és szent áhítattal - de kevés hittel - hallgatták Mesterük

beszédét, mert nem értették, hogy oly közel volna a halál - egészen addig, míg rá nem mutatott az árulóra, sőt még akkor sem. Az utolsó vacsorázás Vele örök emlékeknek hagyatott az Őt követő földi emberek számára, mert új szövetség ez Istennel, kinek áldozatot mutatott be az emberiség szabadulására. **A kenyérben és borban, az ő szenvedésének és halálának emlékeiben a bűnbánó ember új törvényt, új utat talál, mert a kenyérben az Úr testének és a borban az Úr vérének emléke, azaz az ő eszméjének az anyagra való hatása van példázatban az emberek elé adva.** Az újszövetségben élő embernek nemcsak kenyeret és bort vagy túlzottan, húsból való testet és vért kell látnia, vagy hinnie e földi anyagban, hanem az eszmények megtestesítését, amit néki feladatul tűz ki a Megváltó a földön. Aki ezzel a törvénnyel belép a második szövetségbe, azt az Úr megeleveníti, hogy a halál ne ártson neki; azt Ő meggyógyítja, és bocsánatot, azaz haladékot ad elkövetett vétkeire és munkásává teszi az ő szőlőjében, hogy a kegyelem által sok jóban gyarapodjék, vétkeiért jóval fizethessen e földön, az adósok börtönében, hogy mihamarább az övéi között lehessen. **Tehát akik felveszik az úrvacsorát, és emellett megmaradnak vétkeikben, azok vétkeznek az Úr teste és vére ellen, mert nem becsülték meg az Úrnak testét; akik pedig nem veszik fel csak azért, hogy szabadalmuk legyen a bűnre, azoknak nem jár kegyelem, azok a természettörvények körforgásával rotálhatnak csak, hiába mondják magukat keresztényeknek.** Az utolsó vacsora az embereknek adatott, mert a szellem már nem veheti fel, csakis akkor, ha földi életében megbecsülte az Úr testét és véré, azaz a kegyelemsugarat, ami az Ő általa adott magasabb törvény szerint az Istenhez fűzi a bűnbánó bűnöst. Azért éljete az úrvacsorával, amikor csak lehet, de ne túl gyakran, mert megszokássá, földi ceremóniává válik. A lélek olyan, mint a viasz - amilyen formát belenyom az érzés és a gondolat, olyan marad. Ha ti a Megváltó képét és az ő törvényét nyomjátok a lelketekbe, Ő utána idomul lelketek, és bennetek lakik Ő, mint mindenben,

ami a jó felé igyekeznek. *Ha pedig Ő bennetek lakik, akkor minden tisztátalanság jobban kiűt, mint ahol még nem lakik*; ennél fogva az ellentét nehezebb próbákat ad az Úr követői elé, mint az övéi elé. De azért ne rettegjétek; nincs semmi elveszve, ha minden elvész is, mert Önála minden megvan, ami jó, ami tiszta volt, csak a bűnt és a szenvedést semmisíti meg. Aki érti és érzi, hogy az Úr benne lakik, az sokszor felemelkedik ismeretlen eszmekörbe, sokszor elkápráztatja azt a fény, és ilyenkor nem tudja, hová vágyik, mi az, ami emeli, és azt hiszi, földi emlékekre vár a lelke. - Nem arra - Őreá egyedül, hogy az ő szent lelkével egybeolvadhasson az imában.

30. PÉTER APOSTOLRÓL. (**)

Író-óra előtt éppen azt a részt olvastuk a Szentírásból, ahol Péter megtagadja az Urat. Ezen elmélkedve, kérdést intéztünk a vezető szellemhez.

Felelet: Minden szép és igaz eszme az ellentét sötét árnyékát vonja maga után és éppen úgy, amint villámlás után még nagyobb sötétség látszik a tájon, az emberi lélekben is az Isten kegyelme, mint a villámlás, úgy világítja meg az utat előre. Ilyenkor az ember egy-egy pillanatra mennyei világosságban látja maga előtt az utat, melyet követnie kell; e mennyei jelenés elmúltával pedig az embernek már csak a világosság emlékének kell az utat megtennie előre, és így hamar megbotlik, sőt el is esik. Az ilyen elesés sokszor oly erővel történik, hogy fel sem bír kelni, míg a következő villámlás meg nem világítja az anyag sötét éjszakáját. Nagy dolog ez, gyermekem! Ilyen az ember zarándokútja felfelé. Szent ez az út, mert minél többet világít a villámlás, minél többet kell szenvednünk, annál szentebb, annál drágább lesz nekünk. **Minél többet, rászorulunk a mennyei világosságra, minél mélyebb szakadékból segített ki minket az Úr kegyelme, annál alázatosabbak leszünk, és annál értéke-sebb nekünk az Úr segítsége. Azért az ember lelkének nincs semmiféle értéke önmagában, míg a zivataros sötét utat meg**

nem járta. Hitének nincs értéke, míg az Isten kegyelme minden lépésnél meg nem mutatja azokat a gonosz, előre elkészített veremeket, melyek a bűn következtében oly sűrűn váltakoznak az úton. A fennhéjázó emberi lélek, ki göggyében hamar elhiszi magáról, hogy ő jó és igaz, míg ezekbe a veremekbe bele nem esik: nem hiszi el, hogy mily nyomorult az állapota annak, aki benne van. Elítél, büntet, bosszút áll képzelte igazságával, és úgy érzi, mintha szegény bűnös felebarátjánál ő maga Istenhez közelebb állana. A lobbanékony természet, a felettébb való bölcselkedés emberi gyengeségek; azért megengedi az Úr, hogy időnként azok is, akik néki kedvesek, beleessenek saját tökéletlenségük vermébe, hogy belássák felületes elméleteiknek tarthatatlanságát, képzelte igazságuknak egyoldalúságát.

Ilyenkor érik a lélek az üdvösségre, s nem olyankor, mikor minden kedvez akár a földi, akár a szellemi dolgokban; olyankor, amikor legjobban akarjuk a jót, és mégsem sikerül, - vagy éppen rosszul. Ez az emberi lelket magába szállásra indítja, és ebben a magába szállásban a lélek büntudata és vergődése közben éri őt a viharos éjszaka, és mikor legjobban érzi elhagyatottságát, tehetetlenségét, akkor villámszerűen éri a mennyei megvilágosodás. Ez a világosság megmutatja a segítséget és az utat előre, tovább.

Így volt ez Péterrel is. Ember volt ő is, bár lelke telve volt sok megbeszélhetetlen széppel - hiszen az Úr mellett élt! De az emberi gyengeség sem hiányzott. Csak az után a nagy tragédia után látott tisztán. Csak azután értette meg az egész titkot, miért kellett mindennek úgy lennie, ahogy lett, mert a nagy és erős villámok megszoktatták emberi szemét, hogy ne csak a távol-, hanem a közel levőket is figyelmesen megnézzék. Látott is sokat, nagyon sokat. Csak azután látta, milyen kicsiny az ember és milyen nagy, milyen hatalmas az Úr. E két távolság közé mennyi hiábavalóságot állít a bűn, a bukottság, s mekkorát kell kerülnie sokszor a léleknek, hogy legközelebbi célját elérje. Pedig ha erős hite volna, leronthatná a hatalmas sziklahegyet, és egyenesen

oda érhetne. Az ember megretten: mily nagyok az árnyékok és mily sötéteknek, félelmeteseknek látszanak, míg valóknak hiszszük, de szétfoszlik, összeomlik az árny a hitnek lehelete előtt, ha megközelítjük. Egy valóság van csak: ez az Isten. Istenben van az élet, a boldogság, a hatalom. Ha Őbenne élünk, nincs semmi, ami Istenen kívül valóság lehetne számunkra. A földi lét, az emberi élet tele van árnyakkal. Ez az árny az Istentől való eltávolodás következménye, s minél jobban távolodunk, annál erősebben rabul ejti a lelket az árny, a tévedés. Valónak hisszük a földi életet, az élet örömét, fájdalmát. Veszteségeket érzünk, mert olyant hittünk miénknek, amitől távol vagyunk, és amihez közel érezzük magunkat, azt nem merjük megérinteni, mert az árny közénk áll. Amit lelkünkben óhajtunk, attól a test képzeletén át félünk. Amit bírni akarunk, azt elejtjük kezünkéből, mert az árny reánk mered. Hazugokká válunk, pedig igazak akarunk lenni. Áldást szeretnénk mondani, és átokká válik az a nyelvünkön. Nem mi vagyunk azok, akiknek érezzük magunkat, mert mikor bátrak vagyunk, akkor is csak egy árnyék suhanjon el, és gyávákká lettünk. Bűneink, gyengeségeink azok, és mi ezek alatt nyögünk, és valóságnak gondoljuk az árnyat, mely közénk áll. De az Úr szabadítása hatalmas és erős. Megmutatja az ő követőinek, hogy minden csak árnyék, mert lám, kilép a világ elé és eltűri a gúnyt, megvetést, az átkot. Eltűri a fájdalmat, a kint, a szenvedést, a halált, mert Ő felülről jött, és hatalmas isteni lény előtt az árnyak felbomlanak a halál birodalmában, és Ő átvonul azokon a félelmetes csarnokokon diadalmasan, sértetlenül; mert Ő az egyetlen, igaz valóság, és megszűnik az árnyéknak hatalma a fénylő világosság előtt. Ezt a világosságot ajándékozta nekünk gyarló emberi szellemeknek szeretetből, kegyelemből, hogy mi is győzedelmeskedjünk az árnyakon; ne féljünk tőlük, mert a fénynek nem árthat az árny. **A hajdani Péter lelkén is átvonult az árnyék, a halál árnyéka, és megdermesztette emberi mivoltát. Hazuggá tette őt, míg lelkében a szeretet és az igazság, mint melegítő tűz égett.** A halál árnyéka

fogva tartotta azt a lelket, ki az életet oly könnyen vélte feláldozhatni a szeretet oltárán. Figyelmeztetés volt ez az Úrtól, hogy emberi mivoltában nem képes senki a jóra, hacsak az Úr erőt nem ad hozzá, s gyengeségei fölé nem emeli. De később a Szentlélek világosságánál már megszűnt a halál félelmes árny lenni, s elfoszlott a rém, mert látta, hogy a halál éjszakája után dicsőséges reggel következik.

Megszűnt a test hatalma és vele az árnyék. Az Úr feltámadott! A szellemi sötétség szétfoszlott, és lett millió és millió léleknek szabadsága. A lélek megszabadult a félelemtől, és az Úr Szent Lelke munkálkodott a sötétség árnyai ellen. **Pétert is hatalmas munkássá tette a világosság terjesztésében, úgyszintén titeket, e késői kor földi gyermekeit is részesekké tett e világosság terjesztésében. Épüljete, erősödjete benne, és higgyéte el, hogy az a világosság ma éppen úgy ragyog reátok,** gyermekeim, mint a feltámadás reggelén mireánk, mert ti is hivatalosak vagytok oda, ahol a győzedelmeseknek találkozniuk kell. Tehát nem kell félni az árnyaktól, Krisztus legyőzte a világnak hatalmát, és ti úgyszólván könnyebben, bátrabban léphettek be az árnyak világába, mert az Úr veletek van.

31. JÉZUS ISTENSÉGE. (**)

(A médium egy olyan szellemközleményről tett vezetőjének említést, mely állítólag a legmagasabb forrásból származik, és tele van mindenféle képtelenségekkel, meg nem történt csodákkal.) Mindenkinek más és más a szentélye, más az ízlése és más az építkezése; és ha a te oltárképed nem egyezik meg a máséval, ne cseréld el azzal. Nem szükséges, hogy te más lelki világán át keresd a magad eszményesített Krisztusalakját. Abban az időben is sokat beszéltek az emberek olyan csodákról, amiket Jézus sohasem tett. Egyáltalán soha semmi más mutatványszámba menő dolgot nem cselekedett, mint hogy betegeket gyógyított és az éhezőknek eledelt adott; kevésből sokat teremtett. De azt, hogy az erejével kérkedjék, vagy mutogassa az embereknek - soha

nem tette, még kívánatra sem. Mert ez nem volt isteni kötelessége - mint Ő mondotta. A Megváltó nem a csodadolgokkal akarta az embereket ámulatba ejteni, hanem tanítani akarta a lelkeket és gyógyítani a szenvedőket, mert úgyszólván sok kíváncsi, leskelődő ember követte, akiknek lelke csak a csodákra volt éhes, és nem a javulni vágyás vagy az istenkeresés volt a céljuk. **A keleti ember szereti a mesét és felcsigázott fantáziájának néha hetekig is rabja. Egy érdekesebb mese meghallgatásáért képes mindent otthagyni. A Megváltó pedig tudta ezt, azért nem is cselekedett jeleket vagy csodákat, ha nagy sokaság vette körül, hanem csak tanított.** A legtöbbet meghitt barátai előtt cselekedte, akik nem mesét hallgatni, hanem hitet méríteni mentek volt Hozzá. Azért a spiritista körökben is adódik annyi meggyőződés, amennyi a hit megerősítésére szükséges, de abból színházat csinálni nem szabad; s aki csak bizonyos kikötött csodákban akar hinni, ritkán nyer hitet, hanem amire nem gondol az ember, ott és abban nyer meggyőződést, hogy tanuljon, és tovább javuljon. Azért a spiritistáknak nem tudom eléggé ajánlani a minél gyorsabb megtérést, mert a megtéréstől a cél még messze van.

Szabadon hinni és bízni, az Úrtól várva minden segítséget: ez lenne a léleknek a legkedvesebb kötelessége itt a földön, ha meggyőződést nyert. Mert a szellemvilágban ugyan minden meggyőződés megvan, de nincs hozzá javulásra való alkalom. **Krisztus egyszerű, tiszta és könnyen érthető eszményeket adott az embereknek, melyeket csak azok nem értenek meg, akik nem akarják követni Őt; és ha ő most a világ elé állana, ma is ugyanazt mondaná.** Lehet, hogy mélyebben nyúlna a lélek mélyére, de feladatul ma is azt tűzné az emberek elé, amit akkor. Azért hiábavaló az ember elkülönítő okoskodása, ami a különböző szekták felállítását eredményezi. Hiába még a különböző nézetű szellemek belekontárkodása is a Krisztus munkájába - a Szellem kinő a korlátok közül, és szabadra vágyik. A Szentháromság Istensége igen sok szellem fantáziáját izgatja.

„Az Atya és Én egy vagyunk”, ezt Krisztus így mondotta. És nincs okunk benne kételkedni. Mert hogy Ő Istenben élt és Isten Őbenne, az valóság. De aki magát világosan Isten fiának mondja, az nem lehet egyszersmind atyja is önmagának. „Én elmegek az én Atyámhoz és a ti Atyátokhoz”; **tehát mindenki által világosan érthető, hogy egy közös teremtő Atyánk van, kit Ő általa ismertünk meg. De Ő nem az, mindazonáltal Ő benne él és az Ő szelleme immár az Atya örökében van.** Az igazság az, hogy van Isten, van törvény és minden teremtetett lény ebben él. S ha színekre oszlik is a jó, az igaz: végeredményben minden szín eltűnik, és az egyszerű fehér megmarad, mely felszívja a különbségeket. Eddig is az Úr vezette, ezután is Ő vezeti a Benne bízókat.

32. MINDENBEN CSALÓDTHATOL, DE KRISZTUSBAN SOHA. (**)

Aki az Úrral él közösségben, az nem él tőlünk sem elkülönített életet. Az elkülönítés csak a test világában van, ahol a tárgy megnevezésével lehet csak a lényegről fogalmat alkotni. A szellemi életben ez másként van: a tárgyi jelentősége megszűnik mindennek, csak lényegileg válik jelentőssé. A szellemi élet alapja a jelentés, a többi ennek csak uszálya, velejáró következménye, legyen az jó vagy rossz, kellemes vagy kellemetlen. Ti a föld törvényéhez, a látszat világához tartoztok, tehát a látszat szerint alakítjátok gondolataitokat, fogalmaitokat, míg a testben vagytok. Ez titeket is, másokat is megtéveszt, de míg ti a jónak követésével kellemesen csalódtok sok dologban az átköltözésnél: addig azok, akik a látszatra építették feltevéseiket, keservesen csalódnak, mivel nem a valóságos jót, hanem csak a látszólagosat követték. **A látszólagos jó lényegében rossz. De ha valaki alapjában a jónak, a tiszta igaznak szolgálatába szegődik, látszat szerint követhet el rosszat is, de ha nem rossz szándék indította erre, hanem valamely tévedés: akkor ezt még könnyen**

helyrehozhatja, ha az arravaló készsége megvan; hiszen tévedni emberi dolog. Az ember nem tökéletes, tehát a nem tökéletes állapotú teremtménytől tévedésmentes életet nem lehet várni. Azért az ember meghal, hogy tévedéseinek súlya alól felmentessék. A halál mutatja meg azután a szellemnek, mi volt jó, mi volt rossz, s mely úton kell tovább haladnia, hogy mindig tökéletesebb szellemi eredményekről számolhasson be. Azért én mindig erre az alapra térek vissza úgy az életben, mint a tanításban. Erre az isteni ígére, az igazságra, mert minden megcsalhat, minden félrevezethet, de ez az isteni igazság, melyet a mi Urunk adott nekünk, soha. Ez az igazság maga minden: a szeretet, a kegyelem, az ígélet és a megvalósulás, a megtisztulás és megigazulás; hogy aki ezt magáévá teszi, megszenteltessék, és meg is dicsőíttessék. Akit nem szólít, nem hív az Atya és nem vonzza ki e világból, az megmarad a mulandó állapot kárhozatában, akár itt a földi életben, akár a szellemi, homályos életben. Az nem figyel a jelenségekre, melyek körülötte végbe mennek. Az nem látja a beborult eget maga felett, s nem látja a villámlásokat, a bárányok ösztönszerű összebujását a vihar előtt, csak siet a prédára, mert természete ragadozó. **Nem fél az eljövendő vihartól, mert nem hisz benne. Esze, szíve tele van a mulandó élet javai után való vággyal.** A reménység szivárvány hídja az ő lelkének járhatatlan, s mivel hinni nem tud, reménykedni sem akar; így az isteni szeretet részére semmivé válik, mert annak helyét elfoglalta az önzés. Ezek a saját természetük által vont korlátok miatt nem is közelíthetik meg a szellemi élet örömteljes valóságát. Azok, akik így kívül maradnak, mint *az ebek*, ödöngve keresik a hulladékokat, melyekkel táplálkozva tengetik nyomorult életüket. Akik azonban már a földi életükben is a változhatatlan jók után törekednek, azok - bárha lelkük megtépve, szívük felhasogatva vérzik is a rövidre szabott életpályán - az összhangnak, a békességnek bizonyos mennyiségével lelki megnyugvásra tesznek szert. - Ezekhez közel van a menny, bár a haláltól

messze vannak. Közel van hozzájuk a boldogság, bár szívük nélkülözi azt a testi életben; de a reménység szivárvány hidjáról tisztán látják, mint valósul meg minden igaz és jó amaz eljövendő világban. Ez az eljövendő világ öbennük van: azokban az eszmékben, érzésekben, amelyek őket irányítják. Ezek együtt vannak mindnyájan Krisztussal, mert Ő bennük él. Ezek a lelkek sem időben, sem térben, sem korszakokban el nem választhatók sem Tőle, sem egymástól, sem az életben, sem a halálban, sem az örömben, sem a bánatban. Csak a látszat az, ami az ellenkezőt mutatja. Isten a mi Atyánk, ki az ő szent Fiában lehajolt hozzánk, hogy megkeressen és megtartsa bennünket az örökélet számára. Ameddig Őbenne maradunk, Ő is mibennünk marad és mi mindnyájan testvérei lettünk egymásnak az Őbenne való hit által, az ő szabadításában való bizakodásunk által. Erősebb, szorosabb ez a kapocs, mint a test és vér. Erősebb, mint a vas és az érc, erősebb, mint a halál, a változandóság, mert Ő változhatatlan és örök, úgyszintén az ő törvénye is. **Az Úr beszéde, ígérete annyi, mint a beteljesülés. Azért nincs változás sem az összetartozásban, sem az érzésben, sem a reménységben. A szeretet vonz. A szeretet kötelez. A szeretet munkára hív. A szeretet újjáteremt.** A szeretet benépesíti a holt semmiséget. A szeretet eshetőségeket, lehetőségeket teremt a lehetetlenségben is; és ha ti is szerettek engem, akkor látom, hogy szeretitek azt, akit én is szeretek, akivel eggyé lettünk ebben a csodában, a szeretetben. Ez a szeretet világít sokak részére a sötétségben, akiknek megtérése a mi nyereségünk- a bennünk élő Krisztusé.

33. KI ÉRTI ISTEN SZAVÁT? (**)

(Közvetlen íróóra előtt az Ap.Csel. 10. részét olvastuk.)

Már egy kis ideje hallgatlak benneteket. Éppen a felolvasás közben érkeztem, amikor az egykori Péternek a századoshoz intézett kijelentését olvastad: „látom, - úgymond - hogy az Úr nem személyválogató”. Bizony nem! De akkor azt ő még nem tudta, hogy a pogány népek is az ő gyermekei és éppen úgy hivatalosak az üdvösségre, akárcsak a zsidók. De azután megvilágosodott előtte, hogy mindenben és mindenhol az egy igaz Isten az Úr és nincsen senki másban üdvösség ezen a földön, mint a mi Urunk Jézus Krisztusban. Mert minden más eszme az igaz isteni eszmének csak eltorzított másolata, melyet útközben eltorzítottak, megmásítottak. **Azért oly borzalmas a vallások igazsága is: azért oly rettenetes a pokol, az elkárhozásnak a helye, mert ember okoskodta ki. Azért folyt annyi igaz vér, azért kellett annyi áldozat, hogy a teljes igazság ragyoghasson, mert az ember sorsa emberek kezében van ezen a földön.** Jóllehet, minden tévelygés megbosszulja magát következményeiben, de hiába minden, mert a hitetlen és tévedő ember a következmények súlyát mindig az ártatlan nyakába dobta, csak hogy magát függetlenítsen bűnétől. Az egy igaz Istent imádó zsidó gögijében lenézte a pogányt, bár ő sokszor és sokban hibásabb volt, mint amaz, mert azt hitte, hogy a dogma, mely néki lelki keretet képezett, - hogy a pogány bűnökkel meg ne fertőztesse magát - valami előnyököt biztosít számára. Voltak azonban már akkor is a dogmákból kiemelkedett szellemek, akiknek részére már magasabb, szellemibb törvény vált szükségessé. **Ezt a szellemibb törvényt üldözik ma is a dogmákban élők. Ma is vannak ugyanilyen tévelygések, melyek a szeretet tanát egymás öldöklésére használják, mert nem bírják követni a magasabban szárnyaló érzést és gondolkozást.** A korlátokat a bűn ellen nem védőbástyául, hanem büntető eszközüül használják a magasabb igazság befogadása ellen az átlagemberek. Szomorú dolog ez, de legyen ez tanúbizonysága az ember túlkapásainak.

Ugyanez bizonyítja még azt is, hogy nem minden keresztény lélek van teljesen átítatva az Isten Szent Lelkétől, mert aki át van itatva, az nem áll ellene Isten parancsának, mely az ellenség számára is megbocsátást és szeretetet hirdet, hanem felismeri Isten igazi lényét, a szeretetet. Mert Isten a szeretet, a tökéletes szeretet, a magát feláldozó, mindent odaadó, megbocsátó szeretet, ki semmiért sem áll bosszút, nem erőszakol semmit az emberre. Megadja a fejlődési lehetőséget a jóra vagy rosszra, sőt a gonoszt is szeretettel igyekszik meggyőzni az ő maga fokozatának határára belül. Csak az ember tombol, csak az ember ítél a maga gonoszságában, és nem tud megelégedni anélkül, hogy másokat ne kárhoztasson. De Isten látja az emberek minden tévelygését és mindazokat, akik megérték a megtérésre, egyenként szólítja az ő kegyelmének megismerésére. Ezek egyenként válnak ki a nagy egészből az Isten szavának engedelmeskedve. Nem csoportonként vagy rétegenként, tudományuk, hitük, nemzetük vagy kasztjuk szerint, avagy tehetségük szerint, hanem egyenként, mint ti is. Nem aszerint, ki mennyit vétkezett, vagy mennyit imádkozott, vagy mennyi jót cselekedett - ez teljesen mellékes. A fő az, hogy ki hallja meg, ki érti meg Isten szavát azokban a jelekben, az eseményekben, melyekkel életében találkozott. Az a fontos, hogy aki meghallja és felel meg rá, még a legsötétebb bűn éjszakájában is megérti és megérzi Isten szavát. Tudja, hogy ez neki szól, őt hívja a megtérésre, az Isten útján való haladásra, ami a szeretet. Lehettek bár spiritisták, vagy a keresztény vallás bármely felekezetéből valók, lehettek bár érényekben bővelkedők: amíg nem halljátok, nem értitek, hogy a szeretet szava hangzik fel szívetek szentélyéből, mely a békeségre, szeretetre, kiegyenlítődesre, megbocsátásra hív, szólít benneteket elő, hogy ebben munkálkodjatok: addig az Igazságnak nem terjesztői, hanem hóhérai lesztek. S bár képzelet szerint az igazságért cselekedtek, addig ti is odaálltok a vértanuk megkövezői közé. Addig ti is Saullal őrizitek azok megkövezőinek ruháit, kik az igaz Istenről tesznek életükkel, szenvedéseikkel

bizonyoságot. Addig legyetek bár feddhetetlen életűek a dogmák szerint, mégis meg kell térnetek, hogy az Úr szava hallhatóvá váljék lelketekben. Addig ti is az igazságot kergető Saulok maradtok, míg Krisztus le nem veszi szemetekről a tévelygés sötét hályogát. Ne ítéljetez, hogy Isten meg ne szégyenítsen benneteket, és a nálatok kisebb fokozatú és tudású lelkekkel végeztesse el az ő munkáját, hanem legyetek engedelmesek az isteni szónak, mint a hajdani **Péter, ki megtanulta a maga nagy tévedéséből azt a nagy tanulságot, amit sokan nem tudnak még ma sem, hogy az ember önmagától képtelen a jóra.** Lobogjon bár a szeretet, a lelkesedés legnagyobb lángja szívünkben, nem vagyunk képesek a legkisebb cselekedetre sem önmagunktól. Istenben azonban mindenre képesek vagyunk. Megértjük a titkos intéseket, a jelképes beszédeket, melyekkel Isten szól hozzánk, és tanít minket az ő nagy gondolatainak megértésére. Így Péter is, aki megismerte a pogány századosban Isten kiválasztott edényét, örült, hogy megértette Isten szavát és segítségükre lehetett azoknak az érett lelkeknek, akikre keresztség nélkül a Szentlélek kitöltetett. **Péter gazdagabb lett örömben, mert megtudta, hogy vannak az Istennek választott szellemei, akik az utolsó idők nagy eszméinek befogadói és terjesztő munkásai lesznek minden nemzetség és népben, minden rendű és rangú ember között.** Mondom, ez a Péter boldog volt, hogy túltette magát Isten szólításának segítségével az emberi én előítéletén és a dogmán, mert Isten nem a keretek között, hanem azok fölött szólította őt. A keretek között pedig ma is ritkán szól az átlaghoz, csak a kiválasztottakhoz. Boldog, aki ezt megérti, és úgy cselekszik, mert nem mindenkihez szól most sem, és nem mindenki ismeri fel az Isten szavát. Sokan a hamis prófétáknak hisznek és az igazra nem hallgatnak. Sokan pedig maguk tolakodnak hívás nélkül a Sínai hegy közelébe. Pedig megmondatott, hogy se ember, se állat meg ne közelítse azt, mert annak meg kell halnia, de mégis tolakodnak a nem hivatottak, hogy egyéni dicsvágyukat kielégíthessék. Ezek mind meghalnak, mert az igazság helyett

csak a halált ismerhetik meg. Mert akiket Isten nem hív, azoktól még a lehetőség is távol van, hogy hallhassák szavát. **Azok bár hallani vélik a hangot, de ez a dicsvágyon keresztül a sátán szava, mely a veszedelemre hívja őket.** Ó nem az ember külső okoskodásának kell az isteni dolgokkal foglalkoznia, hanem a léleknek. Annak a belső rejtett embernek, aki lényének titkos mélységében érzi és tudja, hogy vannak dolgok, melyeket ember fel nem fedezett. Meghajol ez előtt a rejtett világ előtt, és ennek Urát lelkének nagy és szent érzésével tiszteli meg. Keresi ennek akaratát, törvényét, és úgy osztja be életét, hogy mindenben engedelmességes legyen Néki, a Nagynak, a Hatalmasnak, Istennek. **Ezek a lelkek legyenek mélyen a bűnben, vagy erényekkel ékeskedők, egy pontban találkoznak, egy törvényt követnek, s megértik egymást;** mert tudják, érzik, hogy ami szép és jó van bennük, az Istentől van, és szeretik egymásban az Istent, aki mindnyájukban él, abban a szeretetben, melynek engedve nagy, emberfeletti dolgokra képesíti őket.

III. RÉSZ: TÚLVILÁGI ÁLLAPOTOK.

1. A HALÁLÉRŐL. (**)

Mindenkinek végig kell mennie a saját természetének megfelelő szférákon, le kell vetköznie minden földit. Az utolsó kapun csak a lélek legmagasabb érzéseivel lehet átjutni. Az, amit halálnak neveztek, nem más, mint az első természetes burok leválása, amit követ a többi, mert az első légkör fluidjaiban új halállal kell megismerkednie annak, aki a földön nem mint lélek, azaz szellem élt. **Az anyagok leválását nevezzük halálnak. Azoknak, akik nem tudnak arról az életről, amelyet magasabb régiókban kell átélniük az embereknek és szellemeknek, igen terhes az anyagtól való megválásuk;** de akik úgy élnek a földön, mint szellemek, akik hitük, értelmük és akaratuk szerint javulnak, tisztulnak, azok többé-kevésbé olyan átváltozási folyamatot

kezdenek meg az anyagban, amely a halál által teljesen befejeződik; azok átmennek a halálból az életbe. **Mindenkinek más és más a halál és a halál utáni ébredés.** Akiket földi életükben szeretet és jótörekvés hatott át, azok a halálból átszenderednek egy pozitív életre; mintegy megtalálják önmagukat, mert a testi én a pozitív énnel csak durva másolata, mely a valóságban az egyénnél lehet jobb vagy rosszabb. Azért egy a cél: a világosság utáni törekvés; azon dolgozni, hogy a világosság fényében tiszta érzések és gondolatok tükörképei létesüljenek. **A halál nem borzasztó, csak a bűn, ami létrehozta. Elhagyni a bűnt annyi, mint végképpen megszabadulni a haláltól.** Ha félték a haláltól, inkább féljétek a bűntől, mert a halál csak okozat, míg a bűn maga az ok. Legyetek egymásnak szerető jó testvérei, és a szenvedőknek is legyetek részvételtjes és erős pártfogói; mert a szeretet oldja a bűnt, az szabadítja meg a lelkeket a pokol tüztétől, mely benne ég minden lélekben, aki a földön keresi az üdvöt. A harag, bosszú, irigység, kevélység, mások iránti szívtelenség, érzékiesség, rágalom, az igaz úton el nem érhetőnek bármilyen kerülő úton való megszerzése, t. i. a lopás: ezek képezik a pokol szövőszékét; ezek kerítik be a lelket, és a háló csak a halál pillanatában nyílik meg, de nem azért, hogy elengedje, hanem hogy lejjebb szállítsa a lelket a szenvedések helyére. Ti kerüljétek ezeket! Isten ad néktek erőt, hogy a háló köteleit elkerüljétek; de ha már meg is fogott, szakítsátok el magatokat a test kívánságaitól, és éljétek a magasságból jövő és tiszta boldogság felé vivő törvényekben. **Ha fáj is a testnek, ha szenved is a lélek, a háló egyre gyengébb lesz, míg végre elszakad, és a tiszta eszmék hazájába szállít titeket a rút halál, mely mire közel ér hozzátok, átváltozik szép, tiszta angyallá, akitől nem kell rettegni, hanem az Úr kiküldött postását látni benne, aki a felmentő üzenetet hozza néktek.** Az egyesek élete a csoportok életétől különböző módon nyer kifejezést. A tisztaságban való egyesülés az Úr akarata, míg a bűnben való egyesülés a sátán akarata. Láttok az Úr akaratát követő igen kicsiny tömörüléseket, de láttok

a sátán eszméje szerint való nagykiterjedésű tömörüléseket is; ez utóbbiaktól vonjátok el magatokat, mert az ő sorsuk a halál; csatlakozzatok az Úréhoz, mert övék az élet! Isten megadja a mindennapi kenyeret és megadja a mindennapi szabadulást, Ő azt akarja, hogy az emberek szeressék egymást, az ördög ellenben azt akarja, hogy gyűlölködjenek. Az ember él és keresi az üdvöt, de ahol megtalálná, az a hely az ő természetének nem rokonszenves; mert a földi ember csak félig Isten fia, másik fele a sátán szülötte; ez a test. Akik az emberi természetnek élnek, azok nem Isten fiai és leányai, azok a földéi, és testüknél fogva halál a sorsuk, és a halál lelkük üdve vagy kárhozata. A különböző életek a halál különböző nemeinek megkésztései. Éljetek az Úrban és feltámadtok dicsőségben; kerüljétek a bűnt, mert általa kárhozatban támadtok fel.

2. KÖZVETLEN A HALÁL UTÁN. (**)

Sok szellem látja a saját temetését, mert hiszen az élet nem szűnik meg a halál pillanatában; minden szellem annyit lát, amennyi az ő látókörén belül esik. Például ha földi életében valaki azokkal a gondolatokkal foglalkozik, hogy vajon milyen temetést rendeznek neki a hozzátartozói, akkor ez mint szellem látja a temetés reflexképét azokon a lelkeken, akik ott részt vesznek. Esetleg ismerősökre kíváncsi, vagy hogy ki sajnálja és ki nem? Ezt mind láthatja. Sok szellem látja a testét, mint élő a holtat, míg az az erő, mely őt a földhöz kötötte, teljesen át nem alakul. Leköti még a szellemet az is, ha nagyon siratják; ilyenkor az elhalt szelleme, mint közbeeső kapocs, hol ide, hol oda vonzatik. És sem a testétől, sem a fizikai világtól szabadulni nem bír. Ez szenvedő állapot. **Az igaz hittel telt szeretet az Úr Jézus gondjaiba és pártfogásába ajánlja a szeretett távozót, mert senki, aki hisz, nem költözhet el a földről úgy, hogy az Úr gondjaiba ne venné a lelkét. Azért az ember ne zúgolódjék fájdalomában, és ne rángassa vissza a megholtat földi hüvelyébe, ha-**

nem imával és reménységgel búcsúzzék a hívő. Az ilyen búcsúzás meghozza a viszontlátást. Aki hisz és tud a másvilágról, ha nem is a felső szférák lakója, az mihelyt a lélek teljesen kivonult az anyagból, egy bizonyos félálombeli állapotra ébred fel, amelyben felismeri magát, állapotát, de többé-kevésbé tompultságban él addig, míg a külső hám, a földi test képzete le nem kopik róla. Sokan el is alusznak; különösen azok, akik idegtompító és részegítő italokkal éltek. Ebben az állapotukban mély álméletet élnek végig, és nincs róla tudomásuk, hogy élnek-e vagy meghaltak. Ezek az idegszféra felszabadult erőiben élnek, és rendszerint nagyobbodó szenvedések közepette ébrednek fel. Ezeknek úgyszólván újra kell születniük, hogy szenvedéseik emlékeitől szabaduljanak. **De a hívő lélek, kit esetleg hosszabb betegség készített elő a halálra, az, mint egy folyton gyengülő életköteléket, magával hordja a halált, s amikor az anyag teljesen megszűnt vonzani a szellemet, a lélek már a szellemi részhez csatlakozik és a szellemvilág iránt lesz érzékeny.** Így jönnek létre a haldoklók előérzetei, látásai, sőt megjegyzései; mert bár a szellem még össze van kötve lazán a testtel, de a testi erők már teljesen átvitettek a szellemi szférákba. Egyszer-egyszer azonban lát a szem és felismeri hozzátartozóit, de a szellemeket is látja. **Ez azért van, hogy a távozó meg ne ijedjen a magányosságban, és nem is ijed meg, mert mindjárt jól érzi magát.** Az ilyet nem lehet visszasírni vagy lekötni a földhöz és jelentkezhethet médium által is. **Az élet befejezése hit nélkül borzalmas és ijesztő,** és sokan ebben az állapotban jutnak át a halál tornácába, amelyen minden szellem átvonul, aki már a testét levette. Itt nem szeret senki időzni, még a jobb szellemek közül valók sem. Azok, akik hit nélkül éltek, magukat mint valami sötét folyosóban képzelik, melyen segítség hiányában maguknak kell átvergődniük. **De a hívők és Istent szeretők útja más. Ezekre a sötét folyosó helyett ragyogó nyitott kapu vár, amelyen egy sóhaj szállítja keresztül őket. A halál tompa érzéketlenségének itt híre sincs; itt élet van; gyors és lüktető élet,**

amelynek forgataga magával ragadja az érkezőt, és szállítja a maga szférájába. Hangos itt az élet; az Úr nevét dicsőítő csoportok folyton újabb és újabb dallamokba kezdenek, hogy meg ne szűnjék annak dicsérete, akitől az élet sugárzik alá. Az összhangba rögtön beleillik itt mindenki; mintha mindig azt tanulta volna, olyan nagyszerűen hangzik az éneke; mintha csak ő hiányzott volna. Bizony innen hiányzanak mindazok, akik még a halál tornácában remegnek, akik szenvednek, és azok is, akik még bűnben élnek. A harmónia akkor lesz tökéletes, ha ezek mind megtérnek. Ezért hozott áldozatot az Úr, ezért munkálkodik a szigorú természettörvény, és ezért küldenek minket is az emberekhez, hogy őket a boldogabb világba segítsük, ahol nem kell már szenvedni, gyötrődni. De amíg a bűn édes, ez a világ zárva marad előttük. Segítsen azonban bennünket az Úr, hogy a bűn csaló édességét leleplezhessük, hogy még mielőtt meghalnának az emberek, térjenek meg Krisztushoz. Ez a munka vár reátok is.

3. A HALÁL UTÁNI ÁLLAPOTOK.^{1*} (**)

Gyermekem, az emberek gonoszsága kiszámíthatatlan; ma szenvednek a gonosztól, de azért holnap is bűnöznek vele; ezért aztán még nekünk is nehéz valamely eseménynek a végét időre megjelölni. Most igen nyomott a hangulat a földi szférákban is, és sokan készülnek testet öltetni, mert a földről jövők és a régen itt tartózkodók között is ilyen háborúféle van. **A tömeges érkezés a földi légkört teljesen deprimálja, és túlsúlyolt az első és a második szféra.** Az elhaltak szellemei a légköri fluidokba kebeleztetnek be, amelyek a földről jövő áramokat felszívják, megemésztik; később pedig, az öntudat tisztulásával, ezek a szellemek osztályokba soroztatnak. **Akik ölték, az első légkörön mennek keresztül, és egy törvény alá kerülnek, amely természet szerint is ezt a halált juttatja nekik. Ha ezen átestek, egy**

¹ * Ez a közlemény 1915 június 15-én íródott, a háború kezdetén.

ellenforgásba kerülnek, ahol a vér és az öldöklés teljes megtulásába esnek. Ez a természete az anyagias törvénynek; de ebből teljesen kiválik az, aki nem tudatosan ölt, - azaz nem valakit kiszemelve - csak vaktában kezelte az ölü szerszámot; és ha sebesült vagy gyenge ellenséggel jót tett, testvériesen érzett, általában istenfélő, szeretetteljes egyéniség volt életében: ez nem úgy jön a másvilágra, hanem bizonyos előérzéssel. A lélek megtartja öntudatát, és a rendes halálnemekben meghaltak helyére és természetébe osztják be. Azért még itt sem egyformán járnak mindnyájan; bár az élet ezreknél és ezreknél egyszerre szakad el, a másik pillanatban már beláthatatlan távolság választja el a jót a rossztól. Ez a légköri feszültség nagyon sokszor érezhetővé is válik, különösen a katonák között, akiknek sorsuk a halál. Néha nagyon nehezen válik meg testétől a lélek, és ez néha gyávaságot hoz létre egész csoportokban. Az ilyen pillanatok, túlvilági szuggesztiók döntik el a győzelmet vagy vereséget. Mindegyik fél győző szeretne lenni, de a szerencsének látszó győzelem majd mindig lelki szerencsétlenséget jelent.

A háború szelleme csak fogalom, ami bent él a szellemvilág törvényében a földön. Nagytakarításféle ez a légkörben, ami összevonásokat és szétosztásokat jelent. Ezt nem az Isten törvénye kívánja így, hanem a szellemek helyzete; az emberek pedig a maguk kárára hajtják ezt végre. A bűn teszi szükségessé a büntetést, mert Isten sohasem büntet, hanem megbocsát. De meg van írva: a bűn rabszolgaságba dönti az embert, és amikor szolgál, nem szabad többé, a bűn az úr, az tart törvényt felette. Ez a törvény pedig kemény és szigorú, de természetes; ami pedig természetes, az jó is. Így szentesül a büntetés a bűn által, és így ismertetik el törvénynek a büntetés. Ez pedig annak a nagy és fényes, éltető és boldogságot árasztó törvénynek, a szeretetnek mint árnyéka tud csak létezni, hogy fokozatosan beolvadva, ő maga is szeretetté váljék. Azért, ha fáj a földi embernek az életben őt érő csapás: a testi szenvedés, betegség, nélkülözés, szegénység, bánat, csalódás és egyéb ilyen földi bajok. Ha látja a

vérző sebeket és hallja a jajokat, ne gondoljon vádlón Istenre, mert ez nem Isten akarata, ez a bűn következménye. Gondoljon az egyesek és az egész világ bűneire, és megtalálja az igazságot. Ha fáj a szívünk a szenvedés láttára, gondoljunk arra, hogy Isten lelkének egy parányi sugara az, ami érez bennünk; mert Ő él bennünk a szeretetben, abban a nagy érzésben, ami teremt, alkot, és folyton csak boldogságot áraszt. Akiben legnagyobb a szeretet, az van Istenhez legközelebb. De aki így gondolkozik: nem bánom, más akármint van is, csak az enyéim legyenek jómódban, csak őket ne érje szenvedés, az még csak igen kicsiny sugarat bír abból a nagy fénytengerből befogadni, ami a boldogság megteremtője. Ha valaki csak így tud szeretni, az még önző és övéin keresztül is csak magát szereti. Ezeknek szeretete sokszor milliók szerencsétlensége, és ilyenkor jön létre a lemondás nagy és erős próbája a szeretetből. Lemondani valakiről vagy valamiről, akit, amit szeretünk, annyi, mint örök időkre megszerezni azt. Ebben a törvényben nyíltan áll szemközt egymással egy emberi lélekben Isten és az ellentét. Sokszor győz az ellentét, de minden győzelme egy-egy bukás. Ehhez a küzdelemhez használtatik fél az emberi lélek. Ilyen küzdelmek nagyban és kicsinyben való kidomborodásához adja, meg az alkalmat a háború. A nagy szélvész megrázza a földet, a hamisítvány értéke leszáll, az igazi erényé pedig emelkedik. Azokról is akartam írni, akik még az ilyen időkben is a saját érdeküket keresik. Ezekre is rászakad az égő ház. Aki a zűrzavart arra használja ki, hogy az amúgy is égetteknek holmijából rakja meg a zsebét, aki most az amúgy is sújtott bűnösök között kihasználja az alkalmat: az a maga bűnét amazokéval is szaporítja; mert aki fizetés közben lop meg valakit, annak hátralékát öneki kell kifizetnie. Ez mindazokra áll, akik a nyomorékokat elkergetik, a betegeket megterhelik és a haldoklók utolsó óráját megkeserítik. Áll ez a harcoló katonákra is, akik a magát megadni akaró ellenséget üldözik, vagy kegyelem helyett bántalmazzák; és áll ez azokra is, akik a párjától el-

szakadt házasságot hűtlenségre bírják. Akik így vétnek, magukban hordják vétkeik természetes következményeit. A gaz burjánzik, míg a szelíd növény csak sínylődik a földben. Mindent, ami igaz, elnyom a hazugság gaza; és ha az igaz szenvedése nekünk fáj, mennyivel jobban fáj annak, aki maga a tökéletes szeretet - Istennek! De ő megmutatta az utat, és ha kivézető törvényt keres az ember, csakis ezen az egyedüli úton juthat ki a káoszából, amit a gaz teljesen otthonává tett már. És úgy van az, hogy ha kaszálják a gatz, a szelíd növényt is levágja a kasza. A földön is a nagy aratás egyforma, de a csúrbetakarás már különböző. Isten a mi világosságunk, és Ő rávilágít minden kis magra, akár jó, akár rossz. Minden kis magnak van tovább fejlődése az égi szférákon, és mire a kis mag gyümölcsöt hoz, akkorra megéri a szellem is a megismerésre, és vagy örömmel szemléli cselekedetei, beszédei jó következményeit, vagy borzadva tapasztalja az egykori, jónak hitt rosszaságnak gyümölcsét. *„Azért teremjétek jó gyümölcsöket, mert amely fa jó gyümölcsöt nem terem, kivágattatik, és a tűzre vettetik”*

4. TÚLVILÁGI HELYZETEK. I. (**)

Minden az emberért van, valami e földön megjelenik, valami adódik; minden az időleges életben küzdő és harcoló szellemért van. Mert nagy dolog embernek lenni; óriási mélység és magasság összeérése az. **Az eshetőségek millió és millió változatában úgy áll a szellem, mintha - a ti nyelveteken szólva - a nyeres és veszítés óriási hullámozásban volna; mert nyitva az út felfelé a végtelenbe és lefelé a mélységbe. Azért olyan fontos minden kicsiny mozdulat a földi életben, mert minden eshetőség megvan a jóra és rosszra. A testét levett szellem már nem tölt be ilyen fontos pozíciót, mert szellemi fokozata természetes határokat szab cselekedeteinek, vágyainak és lehetőségeinek.** Az egyformák csoportjában nem igen javulhat, tisztulhat, ha alantas érzései és gondolatai őt a hasonlókhöz kö-

tik. Így boldogtalan, süllyedő szellem lesz belőle, ha földi életében bármilyen állapotban volt is. A fejlődés, az előrehaladás a jobb szférákban szintén lassúbb, mert a mérkőzés elmaradása által kevesebb az erőfejlesztés, bár nyugodtabb és boldogabb az élet. De bizonyos elgyengülés mutatkozik sok szellemnél, ha már régen nem öltött testet. Ezek és más apró, földi értelemmel fel nem fogható dolgok mindig vannak, amelyek a szellemeket a testöltésbe kényszerítik, ha még a föld vonzóerejébe tartoznak. Ez a vonzó erő pedig hatalmas ostora az örök haladás törvényének. **Emberekké lesznek, nagy eshetőségek gazdag várományosai; és ezekből a gazdagokból hányan válnak koldusává az életnek, különösen azok, akik önkezüleg dobják vissza életüket a természettörvénynek! Szegények és nyomorultak ezek, mert nem tudja a szellemük, mekkora értéket dob el, tipor a sárba, amiért sokat fog még sírni, sokat fog még könnyörögni.** Itt a földön, a látszat világában mennyien választják a mulandót, mennyien keresik az utánzatot, a hamisítványt, míg az igazira rátaposnak, félrelökik, mert „nem tudják, mit cselekednek”. Azért bocsáttatnak meg az emberek vétkei, mert az emberi tudatlanságot kihasználja a sátáni tudatos rossz, és elvégzeti a tudatlannal a maga gonosz munkáját. Amikor látja a szellem, hogy milyen magot vetett az örökkévalóság számára, akkor, ha Isten nem vette volna tervbe a fejlődés és haladás lépcsőjének a testöltésnek törvényét: az emberi lélek maga teremtette volna meg azt magának. Így rengeteg viaskodásokon, szenvedéseken keresztül kristályosodik ki az isteni szellem az ember-változásoknak alávetett - énjében, a lélekben. Megismeri a jót, az igaz jót, mint egyetlen hatalmas erőt, és küzd a hamis jó ellen, mely e mulandó világ festett ábrázata csupán. Mire a szellem befejezi fejlődését e földi világon, minden földi vonzás megszűnik, a félelem átváltozik és feltámad a halálból az életre, az igazi életre. De hány lélek marad tehetetlenül elnyúlva az út porában, kiket a halál ott talál el útjuk kezdetén vagy közepén, messze a céltól! Hánynak kell távoznia a földi létből, mert természetes

ideje ugyan lejárt, de szelleme elmaradt! Ezek a lelkek aprólékos gondjaiktól nehezen tudnak elszakadni; megszokták az életet a testben, és a testnélküliség terhesebbnek tűnik fel nekik, mint a bajokkal és betegségekkel megrakott földi lét; és reszketnek sokan a vágytól, hogy a földiektől valami hírt halljanak. **Mások apró vallásos formáktól várják javulásukat, és ezer kéréssel fordulnak a földiekhez. Azért meg kell válogatnunk, hogy kiket engedünk hozzátok, s nektek eszközöknek is meg kell bírálnotok, hogy kit engedjetez megnyilatkozni.**

5. TÚLVILÁGI HELYZETEK II. (**)

Hallottam, amint a régi Péter leveleiből olvastál. Igen hiányosan van összeszedve, de azért jó az olvasásra keresztény embereknek. Ilyen lelki eledelre van szükségük azoknak a szellemeknek, akik körülöttek vannak, mert az alkalom igen sokakat lesodor az elhatározás útjáról, és ti némi erőt nyújtotok nekik vele. Az ember drága kincs, a válaszúton járó erőtartályt képezi ő az elmentét előtt, aki nem egykönnyen engedi ki kezéből azt a kis hatalmat sem, amit egy ember lelke felett gyakorolhat. Ti nem is tudjátok, hogy meg vannak zsúfolva a föld szférái szellemekkel és erőkkel, melyek mint puskaporral megtöltött edények, csak a robbanásra várnak. Ne csodálkozzatok azon, hogy ha a földi emberek, mint hit nélkül élők, a legnagyobb erőszakkal akarnak az ő önzésüknek kielégülést adni, hiszen az ő zsúfolt szférájuknak gondolat- és érzésvilága nyomja bele az ő természetükbe magát, és ebben a természetben a sátán az irányító. A lelkeknek ezeket az egybefűződő szálaikat tartja kezében a sátán, és irányítja úgy az egyesek, mint a tömegek sorsát, s aki ennek az irányításnak nem enged, az ellen először csak a vele egybetartozók fordulnak, később pedig a hívatlanok is. Ez a nehéz végzet az, amely lehetlenné teszi a szabadulást, és amikor az ember öntudatára ébred a rabságának és szabadulni akar, a meg nem értők tömege visszarántja. **A bűnnek eme rabságából nem is tudna megszabadulni soha senki, ha az Úr ki nem szabadítaná a test hatalma**

alól; mert a test és ennek kívánságai a léleken keresztül a szellem birodalmát támadják meg; de aki eleve megöli a testet kívánságainak csírájában, azon nem vehet hatalmat az ellentét, mert a szellemvilág nem az ő birodalma. Az élet lüktetése, mely a fizikai világban a tisztító és a javító műveletet végzi, gépiesen dolgozik. Felszív és lead azokból az elrontott szférákból anyagokat, erőket s vele szellemeket, akik nem tudnak az örökkévalóság kapuján átjutni, mert szellemi erejük nem képes elviselni a valóságot, az Istenség igaz törvényét. Azért ez anyagok és erők összetöretnek, átalakulnak, s ebből új formák, új alakulatok jönnek létre, és mint új áramok keringenek mindaddig, míg vagy át nem tisztulnak, vagy át nem dobatnak a vonzás törvényén. **Míg él az ember, fontos, mely formához ragaszkodik. A mulandóság formájához-e, vagy a tökéletes valósághoz.** Ha ez utóbbihoz ragaszkodik, akkor apróbb-nagyobb megpróbáltatások által nyer a valóság felismeréséhez erőt és alkalmat, de ha elbukik, elveszti azt is, ami lelkének java volt. Csakhogy nem azért van a gonosz, mint gátló akadály a haladás útjában, hogy pihenjen, hanem hogy dolgozzék. Ő is fizet ezzel, mert a gyötrődő szellemek neki sem fogadnak szót, és lassanként törik a hatalma, mert ő meg egy másik, még gonoszabb erő szolgálatában áll. Az ellentétes erőknek eme rabjai hosszú ideig élnek a sötét szférákban, míg eljön az ő fordulójuk, és ők is testet öltenek. De továbbra is ugyanazok a természeti erők irányítják őket, amelyekben eddig éltek. Elgondolható tehát, hogy mennyire szenvednek; azonban ezt a nagy szenvedést el is kerülhetnék, sőt meg is szüntethetnék, ha az ő természetük, a makacs gőg, megtérésüket nem akadályozná. Az az ember, aki ilyeneket vonz magához, okosan teszi, ha idejében megtér. **Ha megtér és törvényesen él, sok javulni akaró szellemnek segítségére lehet; és ezt munkálni, mások megtérését elősegíteni a legszebb feladat.** Nem kell azt nézni, érdemes-e vagy sem, csak utat, módot kell nyújtani a lelkeknek. És ezt a földi ember sokoldalúan művelheti: az önmaga megtérésével, példás életével, tanításaival és a szellemekre való

közvetlen hatásával. Ezt együttvéve kell a szellemekkel foglalkozó embereknek magukban hordozniuk. Az ezen az alapon való haladást nevezzük munkálkodásnak. De hiábavaló munkát végez a spiritista akkor, ha törekvésében földi, egyéni érdek vezet, és ha a szellemi előnyök, mint jutalmak lebegnek szemei előtt. Miután munkájának nincs sem alapja, sem magva, így sem jutalomra, sem lelki előnyökre nem számíthat, s a törvénytelen áramlat, melybe belekeveredett, lesodorja lábáról. Azért sohasem lehettek elég éberek, elég alázatosak, szerények és szeretetteljesek, hogy az áramlatban megállhassatok, mert azok, akik hibáitokat szemlélik, nagyon is éles szeműek, és sohasem a ti javatokra, hanem károtokra fedezik fel a gyengeségeiteket, hibáitokat. Tehát iparkodjatok elől járni a jóban, és barátokat szereztetek ellenségeitek közül, mert a szeretet erejével még azokon is győzelmet vehettek.

6. A LÉLEK KÜLÖNBÖZŐ TERMÉSZETÉRŐL ÉS A FÖLDI ÉLET KÖVETKEZMÉNYEIRŐL.^{2*} (**)

Isten nem a külsőségekre néz, és előttünk, akik Istenben élünk, szintén megszűntek a külsőségek tényezők lenni. Az egyszerű őszinteség az, ami a mi lelkünket vonzza. Az egyszerű, tettetés nélküli érzés az, amivel a világot más irányba fogjuk terelni. Pedig az emberek ezt becsülik legkevesebbre. Azonban az okos és értelmes szellemek is beleesnek abba a téves hitbe, hogy rendletekkel és külsőségekkel is meg lehet a lélek belsejét változtatni. Ezek azonban igen kevés eredményt tudnak felmutatni. Az örökké egyforma és tökéletes igazságot nem lehet a szellemnek egyetlen rá szabott ruhával (egy testöltés) a magáévá tenni. A földön két eshetőség között vándorol a lélek, mint a kocsirudak

² * Ez a szellemközlemény részben a «Névtelen» szellemtől és részben a médium nagyanyja szellemétől származik. 1924. IX. 18.

közé fogott ló. Sohasem élhet magának, vagyis lelkének megfelelő életet, mert amíg a vallások igazságaiba bele nem nőtt, addig nyűgnek és tehernek érzi azok betartását; amikor pedig már kinőtt belőlük, rabnak érzi magát azoknak a rendeleteknek betartásával, melyeknek tökéletesebb belső megnyilatkozását már a saját lelkében érzi. **Ezek a rendeletek vagy dogmák nevelő eszközök csupán, melyekkel a lelket bizonyos külső formához kötik, de amelyeknek lényegét a bensőnek kell megismernie.** A lélek olyan, mint az őt alakító benső, titkos erő, melyet ti *természetnek* neveztek. Külön természetű van pl. a gyümölcsfának és külön az erdei fának. Ilyen külön természetű van a lelkeknek, még ha egyfajta is, mégis mind más és más, mert mindegyik őriz valamit az ő természetében abból az őstítokból, mely lényét képezi. De bármennyire különböznek is egymástól, egy közös törvényt tartoznak követni, és egy bizonyos cél felé kell haladniuk, hogy itt a földön önmagukat tökéletesíthessék. **Így a lelkeknek egy törvényük és egy közös céljuk van: az isteni akarat megismerése és követése.** Ez a cél kinek-kinek könnyebben vagy nehezebben érhető el. Különösen nehéz azoknak, akik már sokszor visszautasították azt az isteni ajándékot, melyet a gyorsabb haladás és tökéletes engesztelés jeléül az Úr az Ige testesülésében, a Jézus Krisztusban való hit által, mint kegyelmet adott. A keresztény felekezetek elfajulásával azonban ez az engesztelés és kiegyenlítés mind nehezebbé válik. A lélek teljesen elveszti iránytűjét, a hitet az élet tengerén, és eltéved. Az ilyen eltévedt lelkek részére, sajnos a földi élet nem rejti magában a nemesbülés lehetőségeit. Elfajult fák ezek, melyeknek „a fejsze már a gyökerekre vettetett”. De az olyan gyümölcs-termő fák, az olyan hasznos hivatást betöltő egyének, akik a maguk életét is a közös egésznek a javára adják: nem hazudhatnak, nem tévedhetnek; mert lelkük természete őszintén mutatja, hogy milyen hatással van rájuk az árnyék és milyennel a napsugár. Azért, gyermekem, nem az a külső a lényeges, hogy mennyi a levél, mennyi a virág a lélek fáján, hanem hogy *mennyi és milyen*

gyümölcsöt terem az. Egyszer több a gyümölcs, máskor kevesebb, de mindig nemes és igaz legyen.

*

- Van-e egy kis ideje anyádnak, gyermekem? - kérdi a médiumot a Vezető szellem - mert elhoztam valakit, aki szeretne beszélni veled.

- Én távozom és ő beszélhet, mert fájna az illetőnek, ha nem beszélhetne veled.

(A közleményt itt a médium nagyanijának szelleme folytatja.)

- Miért vagytok elkeseredve, gyermekem?

(A médium édesanyja) - Te vagy az, édesanyám?

- Én vagyok, úgy-e nem ismertetek meg, mert régen átléptem a földi élet határát?

(A médium édesanyja) - Azért mi nem felejtettünk el téged, és sokszor gondolunk rád.

- Én is sokat gondolok reátok, de benneteket nem láthatlak, mert nem engednek ide hozzátok, mivel azt mondja ez a jó lélek, akivel idejöttem: Elég volt néked a földi bajokból, ne kívánj közéjük menni, mert ők még most a földi törvényt követik. De ha jól végzik, eleget lehetek együtt. Én, amíg a földön éltem, a másvilági életről nem tudtam, mégis megsegített a jó Isten; ti pedig tudtok róla, mennyivel könnyebben élhettek ti e szerint! Én különben jól vagyok, és sokkal boldogabb, mint egy földi királyné, mert mindenem van, ami csak szükséges. Csak egy szomorúságom van: a gyermekeimet nem tudom összeszedni, úgy elszédtek. Ha tudnám, hol vannak, megkeresném őket; mert azt szeretném, ha velem lennének. Szeretném őket is jó sorba juttatni, mert itt volna elég hely az ő részükre is. Nem érzem nagyon a hiányukat, de hát mégis az enyéme, és az anyai szív nem húl ki itt sem. Míg öreg napjaimban köztetek éltem, nem gondoltam már rájuk, elfelejtettem őket. De ahogy az idő múlik, éltem folyásával fiatalokomba megyek vissza, eszembe jutnak a régebbi emlékek, és régen meghalt gyermekeim is. Ugyanazzal az érzéssel, ahogyan elhagytak a szüleim, testvéreim, mintha élnének,

úgy jönnek elém az emlékek. Csodálatos, hogy öregségére az ember mindenkit elfelejt a földön, itt pedig minden előkerül újra úgy, ahogyan volt.

Médium: Kedves nagyanyám, te nékem mindig emlékezetemben vagy, és amikor csak megjövök ebbe a kis faluba, mindig kimegyek a temetőbe és felkeresem a sírodat.

Szellem: Kedves, jó Eszterem, ez nékem nagyon jólesik, mintha valóban nem haltam volna meg. De a temetőbe én nem megyek, mert a testemben én sokat szenvedtem, és így nem éreztem jól magamat benne. Jól esik azonban, hogy az én poraimat is megtartjátok emlékezetetekben, mert én mindenképpen csak veletek vágyódom lenni. Tudom, hogy ti is majd örültök a viszontlátásnak, mert én már olyan dolgokat készítettem itt néktek, aminek nagyon megörültök majd. Mindegyiketeknek mást és mást, mert a Vezetőtök már régen mondta, hogy nem sokáig kell már a földön lennetek. De mondom, ez régen volt, és én azóta elkészítettem mindhármatoknak, amit szántam. Sokkal találkoztam már, akikkel a földön éltem; sokan szenvednek és én segítettem is rajtuk úgy, amint Isten megengedte, s mondhatom, hogy itt én vagyok a gazdag és ők a szegények. B.J.-vel is találkoztam már kétszer, és bizony kétrét görnyedve jött elém, hogy segítek rajta a jó Isten nevében, mert megverték. Az anyját is láttam, koporsóban fekszik, és könyörög, hogy emeljem ki. A sok nehéz állapot titka előttem még ismeretlen, mert minékünk itt még nem nyílik ki a múlt, a régi élet; csak azt látjuk, ami most volt. Lehet, hogy néked kinyílik, mert a Vezetőd azt mondta, hogy sok életed van már nyitva. Nékem csak kettő: ez, meg a másik. De ez sem azért van, hogy mindent lássak, hanem csak hogy téged lássalak és az akkori életedet. Hanem ha most elkészülök a jövő életemmel (újabb testöltés), akkor sokkal messzebbre látok majd vissza; mert valami nagyon régi szigorúság és hamis ítélet van a lelkembe írva. Lehet, hogy ez utóbbi életemben is azért kellett annyit szenvednem. De Isten kezében voltam, és Ő a jövőben sem engedi majd, hogy elessem; s amíg én odaleszek, addig ti is

majd vigyáztok rám, mert nagyon félek a gazdag élettől! Most pedig az leszek és hosszú ideig élek majd; ez áll előttem. Ezt az életformát látom, mert hiszen én a testöltéseknél dolgozom most. Nagyon szép munka ez, mert az embereknek minden cselekedetükre megvan a magyarázat. Előre látjuk, hogy kinek-kinek milyen lesz a születése és halála. Milyen lesz az egészségi állapota, szép lesz-e, csúnya-e vagy hibás? Mert ezt már mindenki a fölszedett testi burokból viszi magával, amikor a fogamzás előtt az anyához kapcsolódik. Azért az anya szíve más, mint az apáé, mert az apa ritkán adja oda lelkét a gyermekének életéhez. Csakis akkor, ha nagyon össze van kötve a testet öltendő lélekkel. Ezt tanuljuk régóta, mégis az első osztályba vagyok még csak beosztva. Ez igen szép munka és tiszta; itt nem kell mindenféle részeges szellemekkel bajlódni, mint a másik helyemen, ahol ilyen betegekkel foglalkoztam. Azért az is jó és szép foglalkozás, de mégsem olyan jó, mint ez, mert azok betegen kerülnek ide. Bűnös asszonyokkal is kell foglalkozni, mert azok is betegek, de ápolásban csak azok részesülnek, akik megtérnek. De azt mondja a Vezetőd, hogy már el kell mennem. Édes leányom (a médium anyjának szól), légy türelmes, és az én szárnyaim alá várlak ide. Itt jó dolgod lesz, csak ne légy indulatos, mert itt az ilyen természetű lélek nagyon gyenge. Én úgy szeretném, ha már holnap jönnétek. Azért, ha Isten elszólít benneteket, ne sírjatok miatta, mert én meg örülök néki, és mindnyájatokat együtt szeretnélek már látni. De most már elmegyek, a jó Isten kegyelme legyen veletek mindnyájatokkal, drága gyermekeim.

7. AZ ÁLLAPOTOK A SZFÉRÁKBAN. (**)

A múltkori beszédemet a szférákon pótoltam ki a szellemi hallgatóság kedvéért. Tudom, te is szeretted volna ott lenni, mert a nagyanyád tartózkodási helyén beszéltem, és mind odajöttek hozzám azok a szellemek, akik a földről ismernek te általad, és meg akartak győződni, hogy valóban én vagyok-e az a szellem,

aki általad beszél, vagy csak a te másod éned? Hogyan, hát még a szellemek is kételkednek? Kérdezte a médium.

Hát azt hiszed, azokat nem fogja el a kétely? Csak úgy, mint titeket! A földi szférák nagyon alá vannak vetve amaz állapotok uralmának, amely állapotokat mindenkor az abban élők teremtik meg, és ez számukra valóság. Legyen pedig az szellem vagy ember, aki az igazságot mint valóságot benső természetében nem bírja: állapotvilágban él, akár a földön, akár a szférákon, mert minden állapot a képzeletvilág szüleménye, akár jó, akár rossz. Azonban minden állapotból van ébredés, mert a hamis képzeletvilág is elkopik, mivel kifogy belőle az igazság. Ezt a szférákon sokan tudják, sokan sejtik, de gondolkozni nem mernek felette, mert a bűntudat rettegésben tartja őket. Viszont vannak olyan megrögzött bűnösök is, akik javulni egyáltalán nem akarnak, sőt ettől másokat is visszatartanak. Az ilyen szellemek képezik a magasabb szférák missziószellemei részére a megpróbáltatást, és sokszor inkább testet ölt az ilyen megátalkodott szellemmel egy-egy missziót vállaló szellem, mint hogy a szférákon vesződjék vele tovább, mert a hasonlók között nehezebben javul a szellem, mint a földön. Sokszor sikerrel jár ez a vállalkozás, sokszor nem. De ha nem is állt be a siker, eredmény azért mégis van: a szféra megtisztul tőle, mert a testesülés után úgyszólamely bűnhődő helyre kerül az ilyen megátalkodott szellem. A földi szférákon nehéz az élet, és a munkából mindenkinek derekasán ki kell vennie a részét. De a jutalom is nagyon szép érte. A fáradt lélek új helyet, új ruhát, új vagyont kap. Szóval új erőket csoportosít és jobb, kellemesebb munkában részesül, ahol több a hála és szeretet érte. Előbb azonban mindenkinek a nehezen kell kezdenie a munkát, mert ezzel a saját fluidjai is tisztulnak, erősödnek, és ebben a fokonyként való haladásban úgy megerősödik a lelke, hogy erejének tudatában maga hívja ki az ellentétnek egy-egy formáját a harcra, és ha sikerül győznie, már nagy feladatokra is örömmel vállalkozik. Az igazság ismerete az ilyen munkában nélkülözhetetlen, mert e nélkül a szellem is, az ember is

tévelyeg, és végül az állapotok káprázatába esik bele. Az állapotok fölött pedig nem tud úrrá lenni mindaddig, míg csak az le nem hámlik róla. Minden szellem, aki saját fluidjait (erőit) megszabadította a föld vonzó erejétől, a negyedik szféra kellemes hűvös atmoszférájába kerül. De dolgoznia az elhagyott szférában kell; ezeknek a szellemeknek ugyanis alsóbb erőiben még vannak szunnyadó, pihenő vágyak és érzések, amelyek még kipróbálva nincsenek. Ezeknek a szellemeknek az alsóbb szférákon való munka áldásos, mert nem túlságos érzékenyek bizonyos fluidokkal szemben, és az ő szeretetük sem olyan puha még, mint az olvadó vaj, hanem inkább a jó magvas igazságaikkal és az erőknek bizonyos áthasonultságával uralkodnak az alsóbb szférákon. Ezek a szellemek - csakúgy, mint a földön a jobb médiumok - összekötő kapcsot képeznek a magasabb szférák lakóival, akik olykor-olykor szintén munkát vállalnak itt. Bizony a földi szférákon sok a dolog, mert igen sokan még csak sejtellemmel sem bírnak az igazságról, és úgy irtóznak tőle, mint valami rossztól. Ezek azok a beteg lelkek, akik lelki szomjúságukat fizikai szomjúságban érzik. Bár a jóról van fogalmuk, és a maguk felfogása szerint cselekedték is, de az igazságtól félnek. Ezek kendőzik magukat mindenki előtt, és tévelygéseikben mindaddig szenvednek, míg az igazságot nem keresik. Az ilyenekhez tehát kíméletesen kell eljuttatni azt.

8. EMBEREK ÉS SZELLEMEK KÖLCSÖNHATÁSA. (**)

Hallgattam a ti beszélgetéseteket, eszmecseréteket, amellyel úgy én, mint a bibliaolvasásra gyűlt szellemek igen meg vagyunk elégedve. Mondhatom, dicséretes módon haladnak az olvasásra gyűlt szellemek, és már alig hallok panaszkodást rátok, ami a legjobb bizonyítvány, mert nem az a fő, hogy ti hogyan vagytok hangolva, mint általában hiszitek, hanem hogy a környezetetekre milyen hatást gyakoroltok. Sok függ ettől, mert a környezet hangulata sokkal inkább árt vagy használ tinéktek, mint a ti hangulatotok önék; mert ők mint testüktől megvált szellemek

nincsenek annyira kitéve a hullámvásznak, mint ti, emberek. Ők teleírt lapok már, melyekre több nem fér, sem jó, sem rossz a földi befolyásból. Ők már leélt életek, befejezett regények, amelyekben apróbb, nagyobb hibák, tévelygések, bűnök jutottak kifejezésre és itt-ott meg is bűnhődtek érte. Ezek olvasni akarják az igazságot, s tudni akarják a végcél, mert bár befejezett életet hagytak el, az eredmény, a tanulság mégis hiányzik belőle, ami őket más irányba terelje. Az egyenlők szférájában ezt nem érhetik el, mert ezeknek a szféráiban töredék minden, s még a fájdalom sem teljes. Megokolt céltalanság, reménytelenség az ő világuk, s egy pontot sem ismernek, ahonnan elinduljanak, vagy ami felé haladjanak. Akit ebbe a szférába vonzottak, húztak az érzései, az hiába nevezte magát kereszténynek vagy zsidónak vagy akár spiritistának, mert itt minden széjjelfoszlik előtte, mint a köd, mert csak a valóság, ami a lélekben van, marad meg. Ha ezek az emberektől jó hullámokat, rezgéseket kapnak, akkor jóra, ha rosszat kapnak, rosszra vannak hangolva. Az ő hangulatuk az ember kedélyvilágára már nagyobb hatással van, mert az ő tömegmozgásaik elváltozásokat hoznak létre a légkörben. A tömeghangulatokra, betegségekre, időjárásra és egyéb ilyenféle tünetekre a szellemek nagy hatással vannak. Azért örülök én, ha erősen álltok a hitben, szeretetben, és ha reménységetek élénk, törekvésetek szilárd. Akkor nem baj, ha ilyen szellemcsoport el is önti a kört, mert mint a tenger hullámai a könnyű hajót, sokszor úgy dobálják az erők a kör egységes fluidjait; de ha ellenáll a kör, lehullik róla minden hullámverés. Sőt erősebb ellenállásnál fel is szív szellemeket a kör a felbontott szellemcsoportokból, és ezáltal a kör erőben gyarapodik. **Azért nehogy azt gondoljátok, csak ti vagytok a körtagok, mert a rajtatok kívül valók sokkal többen vannak.**

Médium: Igen ?

Ugyan, hát ezt nem tudtad? Hát azok a szellemek, akik hozzátok ragaszkodnak, azok ne javuljanak, ha ti javultok? De ezt nem részletezem. Az a fő, hogy mindenkinek van hozzátartozója a

körben, és ezenkívül idegenek is, akik jó véleménnyel vannak rólatok. De vannak olyanok is, akik nem jó szemmel nézik ezt a dolgot, mert nem egyenlők a szellemi törekvések. Vannak különbözőfajta szellemek, akik sohasem tudnak vegyülni a földön élők fluidjaival. Így a papi kaszt is igen nehezen vegyül, és ha valahova mégis beolvad, mindenütt vezető és irányító akar lenni. Azért sok ellenséget talál a szférákon a papi lélek, és sietnek is testet öltetni, hogy minél hamarabb levethessék a megkülönböztető lelki öltözéket. **A spiritizmus általánosító, közömbösítő eszmefolyamat, amelybe mindenféle szellem beledolgozhatja magát, akár a földi felekezetben, akár szabadon él. Boldog az, aki megérti ezt az utolsó gereblyevonást az Úr tarlóján.** Boldog az, aki mint elhullatott kalász, az érték szerint összetakarítatják, mert ez nem ismer kiváltságokat, sem elsőket, sem utolsókat. Itt nincsenek fővezérek, itt csak egyszerű közkatonák a harcosok, mert a fővezérlet a mi Urunk Jézus Krisztus kezében van. Akik intézkednek, nem elsőbbségért, kiváltságokért dolgoznak, hanem az utolsó idők szorgalmazása miatt, mert az alkony közeledik, és sok van még künn, ami el van hagyva. Az aratás vége felé közeledünk, és az Úr kiküldi az ő munkásait, hogy minden értékeset betakarítsanak. Azért mondom: boldog az, aki nem a felekezetekben, a kévékben, a csoportokban válogat, hogy hová kössék, hanem egyszerűen örül, hogy nem marad künn.

Az, aki nem válogat a formában, lehet hogy előbbre jut, mint aki már sok évig várt a jutalmára; sok utolsó telt kalász szemei pedig az ocsúhoz takarítatnak. Nem dicsekedhet egy lélek sem, hogy ő előbb ért meg, ha nem tud a megtéréshez méltó eredményt felmutatni. Az alázatosság és szerénység olyan erények, amelyekért nagy jutalom jár, az elbizakodottság, a nagyravágyás pedig olyan tévelygések, amelyek sok nagy cselekedet mellett is lehúzzák a lelket a pokol felé. Aki vizsgáló szemekkel kíséri saját lelke haladását, és ilyenfélet észrevesz magán, az kérje Istent,

küldjön reá megaláztatást, hogy valamiképp önmagát bírálva túlértékelésbe ne essék.

9. VIGASZ A CSÜGGEDŐNEK. (**)

Az égi életet nem a föld porában éljük le, de a gyökerének onnan kell kiindulnia. A földi élet legyen bár kellemes és boldogító, azért az éginek mégis pusztán halvány kópiája csak; így tehát a földi test a léleknek csak próbául, tanulásra adatott. Az életet a lélek éli, akár itt, akár a földön; az érett szellemek tudják ezt, és a föld javait azoknak adják oda, akik még szellemileg rövidlátók és csak a durva anyagban tudnak jól munkálkodni.

A szegénység nem a földi javak hiányában van, hanem az érzések fejletlenségében. Valamint hogy a fény kialudtával pihenni tér a munkában elfáradt ember, és bátran alszik el a sötétben is: azonképpen a fejlett léleknek is bízva és hittel kell a saját nehéz éjszakáját végig pihennie, mert ha ki is alszik a fény, nem szabad feledni, hogy az éj dacára is megvan még a nap, mely melegít, éltet, és hogy ismét reggel lesz. Azért, ha az érzéseknek nem is kedvez a föld zord természettörvénye, nem szabad azt mondanotok: jobb azoknak, akik nem éreznek; mert az annyi, mintha azt mondanátok: jobb azoknak, akik meghaltak. Az éjszakában is van élet, mely a másnap reggelére vár, de a halálban nincs semmi; akiben pedig nincs szeretet, az nem él, hanem meghalt. Kinek nincs ízlése, szaglása, hallása és látása, csupán csak tapintása, az nem élvezheti a világosságot, a zenét, a dalt, az illatot, az édességet, hanem csak mindenből a sarkot, domborulatot vagy simaságot; az hiányosan élvezi az életet, mert mindenhez szervek kellene. Az élet különböző jó és rossz oldalait csak összes szervei birtokában ismerheti meg az ember. Így akiben nincsenek kifejlődve a lelki érzések, olyan, mint a szervek híján való nyomorék; és mit gondolsz, hogyan fejlődnek ki a lelki érzések? A szenvedések és izgalmak által! Mihelyt valamely lélek az anyagból gépiesen kinő, azon a helyen izgattatik,

amely érzéknek fejlődni kell; szelleme figyelmét ide összpontosítja a természet, és megkezdődik a képződés. Ez a képződés mindaddig tart, míg egyenlő nem lesz lelkileg a föld fokozatával; ez jelenti a próbát, és a próba után a finomítás következik. A finomítás már olyan dolog, hogy fáj, de nem testileg, hanem lelkileg. Például a te sorsod is finomítás és átszellemiesítő folyamat; azért ne zúgolódjál, a szeretet nem vész el, ha megvan. Ha hiányzik is a kívánt alkalom ahhoz, hogy szeretetét bő folyamatosan sugározhassa ki a lélek, azért tud ő dolgozni; ha kifelé nem, akkor befelé, és talán nagyobbat, szebbet művel, ha befelé dolgozik. Tudhatod-e te azt, hogy az a folyamat, mely benned reszketteti meg az egész természetet, elhal, vagy megakad benned, vagy nem megy-e túl, és folyik az éltető természetben tovább? Mit tudod te, hogy nem változik-e át és nem ölt-e testet; nem hozza-e mozgásba az étert, és a testeket nem köti-e egymáshoz, hogy áldássá vagy átokká tömörülve jutalmazzon, vagy büntessen? Ó, kicsinyhitű földi emberek! Hát nem tudjátok, hogy a látható világokat a láthatatlan elvek alakítják és mozgatják, hogy semmi sem vész el, semmi sem szűnik meg, mielőtt el nem végezte munkáját? A vasat az elvek teszik szilárddá; a hegyeket a gondolatok tömörítették. Mikor? Kérditek. Tán tegnap vagy ma? Tíz vagy százmillió évvel ezelőtt? Mindegy, nincs idő, csak élet van és haladás egy bizonyos cél felé, ami a tökéletesség. De ti mindjárt azt akarjátok látni, hogy lelketek ereje szemlélhető alakítást végezzen. Türelmetlenségetek visz titeket kísértetbe. Az Úr meghalt az emberekért és a bűnökért, és az emberek tovább vétkeznek; az Úr látja ezt, és mégsem pusztítja el őket, hanem hagyja, hogy a saját természetük eméssze fel őket, hogy azután megtérvén, ők emésszék fel törvénytelen természetüket. Azok, akik erősen kérnek valamit, elnyerhetik azt, és nyereségük az Úr szerint van; de akik kérés nélkül kapják, elvesztik azt, mert az ördög szerint vették el. Ne aggódjatok semmi felett; az Úr megőrzi az övéit. Nem szabad az embernek magát a földön

túlságosan fontosnak és nagyjelentőségűnek tartania, de jelentéktelennek sem, mert az Úréi vagyunk, és ahová ő helyez minket, ott a mi helyünk. Egyik a földön kell, a másik ideát. Hogy az első jár-e jobban vagy a második, azt ti nem tudjátok. Ővele, őbenne mindenütt otthon vagytok, de nélküle hazátlan árvák. Aki úgy imádkozik, mint hívő, az megkapja az érdemelt jutalmat; aki pedig mint pogány, az kihívja maga ellen a sorsot.

10. A SZELLEMI HALADÁS. (**)

Míg valaki a földön él, földi anyagokhoz van kötve testileg és benne él a föld egész természete, hangulata, de ez megszűnik a halál pillanatában, mert **térbelileg kilépett belőle; ez az, amit földi ésszel nehéz megérteni. Az idő hatalma csak a térben törvényesített, mert az anyag gépies mozgása időt állít elő a folytonos örökkévalóságban, és mindamellett, hogy az anyag sem él időben, azért mégis időt mutat, mert az a mozgás, mit alakulásában, fejlődésében kifejt, az életnek különböző fokozatát hozza létre.** Az életnek többféle megjelenése az öntudat ébredésének szakadatlan láncolata, és ebbe a láncba esnek bele az emberek életei is. Az a kép, mely a földön élő ember elé tárul, anyagi; és az egészen anyagi gondolkozású embernek földi megjelenése nem más, mint a föld anyagának reflexfényétől, azaz bukott egyéniségétől irányított mozgása. Ha most ez a bukott egyéniség megfosztatik a földi testtől, itt áll tehetetlenül, ismeretlenül az úgynevezett űrben, mert ismeretei kizárólag anyagiak, és elhagyatottsága tűnik fel neki leghamarabb. A földi természet lehullott róla, de a természetet irányító erő nem, és csak bizonyos gondolkodás után lesz képes felismerni a saját helyzetét. Helyzetének felismerése öntudatlanul szellemi célja felé vezet és javul. Javulás által magasabb és tisztább természettörvényhez hasonul, mely viszi az új testöltéshez öntudatlanul. De az a világosság, amit helyzetének felismeréséből nyer, még nem tiszta, csak ösztöni, mint a szenvedő ember segítségért való kap-

kodása. Egy-egy földkörüli légkör megfelel bizonyos anyagi világnak vagy félanyaginak, és a benne történtek, bár nem teljes értékűek, mégis mint valami tervben elvégzett, felépített munkák állnak a szellem előtt. Ez is munka, sőt jobban valóság, mint a földi élet, de mégsem olyan az értéke, mert lehet valaki mint szellem erős és világos látású, azonban mikor a földre kerül a természet munkáját elvégezni, mégis elbukhat. A földön levők azt hiszik valóságnak, ami a földön van, a szférabeliek azt, ami a szférákban van. Míg az egyik is, a másik is össze tudja egyeztetni e kettőt, addig sok idő telik el. A szellemnek az erőket törvényesen kell ismernie és szabályoznia, tehát beléjük kell öltöznie, hogy megismerhesse annak módját, miként kell magához szabályszerűen odavonzani a rokon fluidokat, és azokat magán dolgozni, alakulni hagyni, míg arra szükség van. Ilyen állapotban bizonyos próbákat él át az ember, s ha a próba sikeres, a fluid lehull, meghal; és amint az meghal, a szerint nyeri vissza a szellem teljes szabadságát.

Az a helyes munka, amely szerint nem engedjük át magunkat az alacsonyabb természetnek, hanem saját énként szerint cselekszünk.

11. A FÖLDÖN IDEIGLENESEN TARTÓZKODÓ SZELLEMEKRŐL. (**)

A szférákon vannak olyan szellemek is, akik még nem éltek a földön, csak úgy telepedtek le a szférákon; ezek a földnél magasabb rendű bolygók lakói voltak, s bizonyos bűnök levezeklése céljából száműzettek a föld légkörébe. Az a bolygó ugyan, ahonnan idekerültek, őket már kivetette, de a földnek még igen jók ők, és azért mint tanítók, mint természetet irányító erők osztatnak be, s csak akkor kell testet öltetniük a földön, ha elbuktak. Mert mindenki csak akkor ölt itt testet, ha már a szférákon elbukott. Azért nem minden szellem a föld légköréből való, aki itt testet ölt. Ha a föld szféráin javulás céljából tartózkodó magasabb bolygóbeli szellem kigyógyult bűnéből, ismét szabad előtte

az út a hazatérésre. De ha az ő fluidja is bemocskolódik, lesüllyedhet a föld szellemei fokára, és akkor már mindegy, akár a Mars, akár a Vénusz vagy Jupiter lakója volt is, egyszerűvé válik a föld fluidjaival, és lelki képességei is lefokozódnak. Itt van az egyenlőség és igazság! Amíg valamely szellem nem egyszerű a földdel, addig kiváltságos erőket, képességeket tarthat meg a földön is, mint ember. Így vannak igen jó zenészek, festők, tudósok, költők, papok, akik nem voltak soha a földön, s csak egy életre küldettek ide. Vannak rövid idejű testöltések is, olyan szellemek számára, akik homályosítani akarják emlékezésüket, hogy képességeiket erre az élettartamra elveszítsék, és a gögből kitisztuljanak. Ilyenekre rámondják az emberek: égbe költözött angyalka volt.

Minél hamarabb testesül újra a szellem, annál világosabb fogalma van mindenről. Az emberi tudományokat és szokásokat sokkal előbb sajátítja el, mint az, aki igen régen volt testben. Ilyennél ügyesebb és hajlékonyabb az ész. Lángész nincs, csak felhalmozott tudásraktár; az ismereteket, melyeket mint ember megszerzett, megtartja a tudat, ha a halállal fel nem oszlik, és a következő testöltésben a visszaemlékezés által csak éppen hogy érinti az agyat, az értelmet, és már mint kész világosságot ott találja. Ha az emberek hinnének, és úgy élnének, ahogyan az Isten törvényének megfelel, akkor a gyermekeik jóban való fejlődése sokkal gyorsabban menne, mert a szülők fluidjaiban már magába szívja minden gyermek a föld jelen természetét. A testben felébrednek a koron uralkodó szellemi elv törvényei, melyeket fejleszteni vagy elnyomni már az egyénnek kell.

12. A TESTI ERŐK FELTÁMADÁSA. (**)

Egy kissé megkéstem, mert az égi szférákon is van ám munka! A mi fáradozásunk azoknak is szól, akik még a halál árnyékában nyugszanak, s a feltámadást várják. Rengeteg szellem van ebben a hitben eltemetve, s az anyag körforgásához kötve, mert van

abban is igazság, hogy a test is feltámad és ismét egyesül a lélekkel. Hiába tiltakozik ez ellen sok szellem és szellemhívő, ez valóság, csakhogy nem olyan értelemben, mint ahogyan azt ők gondolják. A lélek ereje el nem vész, még ha az egész föld a maga atomjaira bomlik is. A lélek az erejében van összenőve a természettel, tehát a vágyak és az érzések világa megmarad, csak az erők ruházzák fel alakot változtatva, különféle megjelenési formával. A feltámadás egy lemerülési és egy felmerülési folyamatuk azoknak az erőknek, melyeket a lélek megsűrített. Ez a felemelkedés, ez az újjászületés, mely az anyag formaképződésének, megjelenésének a célja, az emberi léleknek feltámadás; új alakban, új körülményekben további tapasztalatgyűjtésre adott alkalom. Bizonyos körforgás után ugyanazok az erők ugyanazokkal az éteri anyagokkal jutnak érintkezésbe, amelyekkel már egyszer együtt rotáltak. Ez volna az a feltámadás! Igen sokan téves hitből kiindulva másféle feltámadásra várnak a szférában is.

Médium: Mennyi időre következik be ez a feltámadás?

Ez mindig attól függ, milyen mozgást indított meg a lélek. Ha a visszaforgó (ellentét) törvényt követte, sok száz vagy ezer év múlva tud csak felszínre jutni. Ha azonban valamely olyan cél volt az indítóok, mely többek jólétét, haladását foglalta magában: akkor ez az erő igen hamar ismét egyesül a lélekkel. Az önző lélek, aki mindenben csak a saját hasznát keresi, szintén igen soká egyesül ezekkel az erőkkel; néha 7-800 évig is eltart, míg az az éteri anyag, melyet ő, a szellem éltetett, körútját befutja. Ha ezt az utat az anyagerő elvégezte, a fordulónál megváltozik a szellem sorsa is. Az anyag, melyet éltetett, belejut a szorosabb törvénybe, és őt a szellemet is behúzza. Sokakra nézve csak most kezdődik az igazi szenvedés. Ezekből az a tanulság, hogy mindennek van oka és módja. A szellemvilágban is vannak uralkodó törvények, melyek szerint egyik atom a másikhoz helyeztetik. A szellem mindaddig szabad, míg a törvény megadja neki a szabadságot. Hihet úgy, amint akar, és hiheti azt, amit

akar. De az anyag lelke parancsol neki azon a szálon keresztül, mely az ő természete. A szellem csak akkor esik gondolkodóba, ha ezt a fogságot megismeri; pedig mindegyik megismeri, akár a szenvedés, akár az elmélkedés által. Akik jelenleg még nem szenvednek, azoknak később jön el a fizetés, a fogság ideje, amikor majd az általuk megteremtett anyag lelke körforgását elvégezte: akkor érik meg a gyümölcs a szellem részére. De mivel örök kárhozat nincs, tehát ezeknek a gyümölcsöknek is kimerül a termelő erejük, végre elgyengülnek, s a természettörvény sodrása felszívja, és munkába állítja oda, ahová kell. Ilyenkor azok a szellemek, akik ezeknek az erőknek gazdái voltak, elvesztik élet energiájukat, s mintegy álomba merülve megszületnek a földön akár fájdalomra, akár örömrre, de legtöbbször fájdalomra. A szellem, miután tompulatban van, nem ér el nagy fejlettséget, és tompult, nehéz felfogású ösztöni életet él. **Az ezután következő testöltésében, mely hamarosan bekövetkezik, a jó fogalmával a rossz is ébredszik, s így a törvény szoros korlátjába ütközik.** Ezután a törvény mindig szorosabbra fogja a kötelet és rövidebbre a szellemi pihenést, míg rendes viszonyok között a hetedik testöltésében már a saját anyagával egyesül, és azt is felemelheti magával, ha a próba-életet kibírta, vagyis ha jó eredménnyel vizsgázott. Ha elbukott, a törvény keretein belül vezeklésre küldetik, és ha a bukás okát megszüntette, új próbára állítja a törvény. **Itt már sem szám, sem idő nem jön tekintetbe, mert sok szám és idő felett elrepült ő lélekben.** Akik a feltámadásra várnak, időt és alkalmat fecsérelnek. Akik pedig hitükben olyan merészek, hogy örökkévaló semmittevést, pihenést képzelnek, mert ők minden munkát elvégeztek azzal, hogy a földön hittek, s néminemű vallásos cselekményt elvégeztek: ezek csalódnak abban, hogy a szellemi életet folytonos emelkedett hangulatban eltöltött örökkévalóságnak hitték. Megállni nem, csak haladni lehet tovább a megkezdett úton. A szellemvilágban nem lehet össze-vissza ugrálni, hinni és nem hinni, mint a föl-

dön. Nem lehet vallásos köpönyegbe burkolózni és belül a gonoszságnak hódolni; mert ez idővel lekopik a szellemről. Sőt lekopik a tudomány, a megszerzett jó fogalma is, ha az nem tudott természetévé válni a szellemnek már a földön. A sokoldalú fejlettség eltompul, az ízlés eldurvul, és fokozatosan süllyed a lélek lejjebb s lejjebb a szellemvilágban is, míg a végső életerő is kihasználódik, és vagy tompa, álomszerű merevedés áll be, vagy a vezeklés törvénye szirthez csapja a szellemet, és ráborul a szellemi halál éjszakája. Ez nem volna baj, gondolják sokan, azonban a nehéz munka csak most kezdődik: mert amint a szellemi öntudat megszűnik, az életelv veszi át az uralmat, és hordozza gépies rotációján keresztül a szellemet, míg csak a minősítési törvényen átszűrődve részről-részre, elemeit összeszedve ismét a fizikai síkra nem dobatik.

Az alsófokú öntudatnak leghomályosabb ébredésétől kezdve tud csak ismét gyarapodni a szellemi világosság. Sok rétegen keresztülhaladva, az élet legkeményebb, legmegalázóbb formáiban kell megjelenie, hogy ismét része legyen a szellemi ébredésben. Ezalatt világaik átalakulnak és finomabb megjelenési formát nyernek azok, akik egykor szellemi pályatársaik voltak. E két állapot között oly nagy a közbevetés, hogy az érintkezés ki van zárva. **Ezek sohasem találkozhatnak már, mert az örökkévalóság olyan mérhetetlen távolságokat foglal magában idő, tér és állapot tekintetében, hogy a tudatnak nincs az a felvevőképessége, amely bizonyos korszakokon keresztül tudna hatolni, mert csak az istenség ura a végtelenségnek;** és amíg a mi isteni természetünk teljesen ki nem fejlődik, mi is alámerülünk azoknak a teremtő és újjáalakító eszméknek a kora alá, amelyben élünk, mely a mi korszakunkat képezi. Egy ilyen korszak annyi boldogsággal ajándékozza meg a mi lelkünket, hogy ebben szinte feléljük emlékeinket, és bizony elfelejtjük még az egy korszak alatt velünk élt hozzánk kötött vérszerinti rokonainkat, gyermekeinket, barátainkat és egyéb kedveseinket is, ha

azok nem vegyültek bele a minket éltető eszmekörbe. Mert nyerünk helyettük másokat, akik betöltik a mi érzelmi világunkat. Ilyenképpen bizony mindenkitől elhagyatva, támasz nélkül áll itt a fizikai síkon az új életre ébresztett lény. De az Isten Lelke emlékszik rá, mert Ő előtte nincs vég és kezdet. Ő irányítja, vezeti őt, de erről mitsem tud az a lélek, aki előtt a tisztulásnak hosszú útja áll, szenvedéssel kirakva, és mikor ismét kifejlődik a lelke, kérdés, hogy nem a rosszat választja-e ismét a válaszúton.

De ezek igen sötét színek, mert a kárhozat eshetőségét festetem; azonban vigasz és öröm a hívő léleknek az, hogy e letűnő korszak tékozló, de megtérő fiait minden erővel vonzák azok a lelkek, akik már az ajtó előtt állnak bebocsátásukat várva arra a nagy örömnepre, amelyen a megváltás korszakának munkásai találkoznak megváltójukkal. Ezek még úgy össze vannak a szeretet szálaival szöve azokkal, akik még tévelyegnek a bűn sötétjében, mint ősszel a rét füve, virágja az ezüstös fényben csillogó szálakkal. Ezen a szálon mentjük, akik menthetők, és vonjuk felfelé a törekvőket, mert az idő közel van. Az ősz már mutatja az elválást, és a halál hideg lehelete egyszer-egyszer végigfut a földi tájakon. Azért siesetek megtérni; higgyetek és dolgozzatok ti is magatokért és másokért. Ne várjátok a feltámadást, mert az ott van az Igében, és ha hisztek, meg sem haltok többé. Hirdessétek ezt élőknek és halottaknak, és egy kicsiny pontocskával ti is hozzájárultok annak a nagy gondolatnak és akaratnak a megvalósításához, amelyért az Úr, a Megváltó meghalt.

13. ISTEN, A JÓ KERTÉSZ.^{3*} (**)

Itt, a földi világban a lelki állapotok éppen úgy *materializálódnak*, mint a lélek maga, és alakot ölt a gondolat a szó, az Ige. Legyen az a szó vagy ige az Istenség eszméje, vagy a gonosz eszme kisugárzása. Minden ember élete a földön csak egy jelensége az örök változhatatlan alapgondolatnak. Amint a gyémánt fénye, ragyogása még nem maga a gyémánt, hanem csak egy jelensége a drágakő tulajdonságainak, úgy a földi életnek is csak annyi a jelentősége az egyéniségre. **Sokszor mondtam nektek, hogy a lélek tulajdonságai olyan állapot materializálása által próbáltatnak ki, amelyben gyenge és vizsgára szorul.** A lelkek egymásra utaltsága hozza létre a jelenségeket, azaz olyan eredményeket, amelyek annak az egyéniségnek értékére, fejlettségére és fokozatára adják meg a pontos osztályzatot, aki e jelenségeket mint sugarakat magából kibocsátotta. Az élet végével, mikor a test mint eszköz bevégezte körútját és az enyészet karjába dől, e jelenségek kisugárzása világítja meg létrehozójuk életét, s amíg a test sírjában pihen, a lélek a jelenségek világa felett a gondolati és érzelmi szférákban számlálhatja letűnt, mulandó életének jó vagy rossz eredményeit, melyek a valóság erejével és az igazság kérlelhetetlen és megtéveszthetetlen szigorúságával hatnak vissza reá. Így a lélek vagy boldog, vagy boldogtalan állapotban éli az örök életet, amely vagy messze táguló láthatással a kifogyhatatlan jó tárházát mutatja neki, vagy szűk határok között a szenvedéseknek beláthatatlan mennyiségét sejteti vele. Ez egyénenként változik. S a kettő között éli az örök életet a lélek, aki bár lényének mélyében hisz, de a földi életben, a jelenségek világában oly gyenge rossz hajlamaival szemben, hogy a gyarló hite nem sok világossággal és még kevesebb erővel tudja ellátni gondolat- és érzésvilágát. Sötét színek, riasztó visszhangok, bánat, testi fájdalmak, ellenségek, üldöztetések valósulnak meg az igazság világában részére, hogy magát ebben

³ * Megnyilatkozás előtt a mostani állapotok terhességéről panaszkodtunk.

kiélje, ereje kimerüljön, és bizonyos javulási folyamaton keresztülmenve, azokban az állapotokban jelenhessék meg a földön, amelyeket ő hozott létre a saját részére. A jó Isten nem az a kerész, ki a fejletlen lelkeket, mint a fának fattyúhajtásait idő előtt lenyesi, hanem ő az a hosszútűró isteni hatalom, aki minden hajtásnak megadja a földön a fejlődési szabadságot. **E földön nincs mennyország, nincs valóság, csupán látszata van a jónak is, a rossznak is. Ez a jelenségek világa; és ti, akik itt éltek, ne féljete azoktól, akik az ő lelkük sötétségéből gonoszt szólnak vagy tesznek ellenetek.** Hiszen az Úr Jézust is rémítgette a sátán, de Ő meggyőzte a világot; és ha Ő legyőzte, a világnak nincs hatalma felettetek sem, akik hisztek Őbenne. A gonosz tőre ugyan megsebezhet benneteket, de Ő meggyógyít. Helyeztéték bizalmatokat Őbelé, és hitetekkel ragaszkodjatok Hozzá, mert Ő megadja nektek, ha kérítek, amiben szükölködtök. Azt azonban ne feledjétek soha, hogy mindenkit a maga cselekedetei, érzései, gondolatai ítélnék meg. Mert a jelenségek világában (a testben) nem mi élünk, hanem azok, amiket érzünk, cselekszünk, gondolunk. A valóság világában (a szférákban) azonban mi élünk azok szerint, amiket cselekedtünk, éreztünk és gondoltunk. Boldog az, aki megtagadja mulandó életét, és az örökkévalók szerint cselekszik jót; mert mulandó életének cselekedetei örökkévaló jónak birtokosává teszik őt. De szerencsétlen, szánalomra méltó az, ki mulandó énjét mindenek fölé helyezi és elfeledkezik az örökkévalók Urának rendeléseiről, akaratának betöltéséről, és utálatosságot és gonoszt cselekszik a jelenségek világában. Mert az a sötétség, amely a halállal szemére borul, a gyötrelmek éjszakájának előhírnöke részére, melyet nem világít meg a reménység csillaga sem, mert elvettetett az ilyen lélek az Úr szeme elől. Az ilyent sajnálni kell és könyörögni érte, hogy meglássa még idejében a veszedelmet. **A spiritizmus a harmadik kijelentés, melyen keresztül az ember lelke meggyógyulhat. Vészharang ez az emberiség részére, és a föld légkörének,**

túlzsúfolt szféráinak segélykiáltása. Éppen azért munkálkodni kell gyermekeim, menteni az égő házból, ami még menthető, mert a véghez közel vagyunk.

14. ALSÓBB ÉS FELSŐBB TERMÉSZETŰ EMBEREK.

(**)

A jövő Isten kezében van, és utak vezetnek hozzá; magva a jelen, melyben helyesen élni annyi, mint jó jövőt teremteni. **Aki hitét Istenbe veti, az kikerül sok olyan akadályt, melyben alsóbb természete szerint megütközött volna.** Az anyagi ember boldogsága a föld; céljai a földön érhetők el, és ha elérte, értéktelekké válnak előtte. Mennyországa a test, s mindent ami van, csak a test vágyai szerint értékkel. Óh, az ilyen sokat szenved, mert célját csak egyszer érheti el; vágyai csak egyszer teljesülhetnek a földön; többi életei merő szenvedés és tanulás! **A földön egyszer mindenki hatalmaskodhat, egyszer bővelkedhet anyagi javakban, egyszer egészséges, erős testű, egyszer szép és egyszer okos. Ha kihasználja a saját javára, ezzel emelkedik, de ha nem teszi, akkor fáj neki, mert keserű fizető napok elé néz a többi életében.** A föld gazdagjai és hatalmasai az élet nyomorultjait szaporítják, ha visszaélnak gazdagságukkal és hatalmukkal, de a csendes béketűréssel elszenvedett szegénység az Úr előtt kedves áldozat; aki ilyen, az jó reménységgel várhatja az új életet, a bér nagy és boldogító. A felsőbb természetű ember átmeneti életet él, félig szellemi és félig lelki életet. A lélek érzése jó és természetes, de szellemi vágyai már a tiszta megismerés felé gravitálnak. Átalakuló életet él, mely megfelel a magasabb világokon levő bábosodás állapotának. Csakhogy míg a magasabb világokon ez az állapot csendes szendergés, itt az átalakuló élet nem mentes a fájdalomtól, mert a burok kemény, és bár fejlettek a szárnyak, repülni még mindig nem tud velük, állapota hozzáköti őt ahhoz a fához, ahol eddigi életét leélte. A fa hernyója már nem él, de pilléje sem fejlett ki még egészen, szárnyacskaí is még kicsikék. Azonban valamint a bábból biztosan

pille lesz, úgy belőle is igazi szellem lesz, csak egy kis szenvedés és egy kis szárnygyakorlat kell még. Ahogyan a báb nem élvezi sem a napfényt, sem a fa levelét, csak a meleget és azt az erőt, ami eddig táplálta, úgy ő sem érzi a szellemi világosságot, sem a földi örömeket, melyeket a többi hernyó még élvez. De mikor szellem lesz, örül a könnyű szárnyaknak, és szívesen gondol földi szenvedéseire, mert azok fejlesztették benne az erőket, hogy lepkévé válhatott. Bizony, az élet itt nem könnyű senkinek, akármilyen állapota legyen, mert a tél fagya minden hernyót próbára tesz. És ha már átszenvedte a tél fagyát, bábbá lesz, és nem élvezi a tavaszt. A tavasz az új rügyfakadás, a gyenge levelek mindig az új hernyóké, melyek mohó étvággyal esnek neki, táplálják vele rút testüket; de a munka részükre hátra van. Amikor közeledik az idő, hogy kinőtték magukat, „megfínnyásodnak” a föld hernyói; nem kellene nekik a földi jók, - lelki boldogságról álmodnak, elaluszhatnak és bábosodhatnak. **Ez az átváltozás az emberek legterheesebb időszaka, mert valójában még hernyókhöz hasonlók, de már a felhőkről álmodnak, ahová repülni szeretnének, pedig a fán lógnak még.** A felső természetű ember is a földön van, de lelkével érez és szellemével kutat a világosság után; emberi lényé kicsinyes és földies, de nem ragaszkodik semmihez, amit a föld nyújt; már nem ízlik a fejlett hernyónak a fa levele, már látja saját undok formáját, és szabadulni akar tőle; nem eszik már, csak búsul és készül a bábosodásra.

15. A FANTOMOK. (**)

A fantom nem egyéb, mint valaminek a megjelenési formája, amit a szellem a saját világában önmaga és a természet erejéből alkot. Ez az alkotás azonban mindenkor alá van vetve annak a természettörvénynek, melyben a szellem fokozata szerint él. A szellem alkotásának mindenkor értelmi és érzelmi állapota szab határt. Az igazság alkotásai életerősek és mindenkor valóságok, és a fantomok, melyeket teremt, rögtön megfogamzanak

a természet erőiben, s amíg tökéletesebb alkotások feleslegessé nem teszik őket, élnek és boldogítanak.

Mindennek van fantomja, vagyis spirituális formája, ami az eszmék világában készül el, mely sokszor a jövőt mutatja.

E mulandó világ bája és kívánatos formája szintén csak fantom, mely idővel megszürikül, elpusztul, hamuvá lesz. Sokszor nem is a külső körülmények, hanem a szemlélő belső behatása által, mert az egyéni lélek által alkotott világ tán szebb, tökéletesebb, mert eszményibb, magasabb, tisztább. Vanak rövidebb és hosszabb életű fantomok, némelykor csak egy üzenet átadására, máskor azonban egy egész életre alkotottak. A fantom az egyénnek csak egy része. A hibák és bűnök által, melyeket a lélek elkövetett és jóvá nem tett vagy fel nem ismert, öntudatlanul is a természetnek a szép és jó felé törekvő erőit megfertőzteti, és ezáltal formáiban kárt tesz, zavarokat okoz. **A fantom mint szellemburok a maga útján ugyancsak a tökéletesedés felé halad, mert alkotóeleme a természet ereje; és amikor a szellem leveti a testet, s földi életében alkotó elve nem a szép és jó, hanem talán csúnya és gonosz volt, akkor a fantom is ilyen kifejezést nyer.** Ezt a formát öntudatlanul szerzte, és egykori urának, a szellemnek törvényes fokozatát viseli és egyúttal a lélekre is ugyanazt a formát vetíti. **A szellemi életben a hiba, a bűn messziről felismerhető, és bizony sokaknál, mielőtt a testöltésre előkészítik, az asztrálestet tevékenykedéseit fel kell függeszteni.** Mert oly utálatos külső burkot formálna az amúgy is durvább anyagban, hogy lehetetlenné válnék a megjelenése az emberek között, mivel mindenki utálattal fordulna el tőle. Ily terhelt szellemek rendszerint a jobb és tisztább életet élt szellemek levetett testi erőit, vagyis fantomjait kapják segítségül egy-egy földi életre. A szellemet ez a kölcsönkapott burok igen sokszor kísértésbe hozza, és azt hiszi magáról, hogy ő jó és igaz ember; azonban nem soká tart az önámítás, mert a harmonikus vonásokon is keresztülút az egyéni jelleg. A fantom, mint ilyen, gépies, és a benne szunnyadó erők

végzik a maguk dolgát úgy a szellemen, mint azon a környezeten, melyben a szellem él. Éltetőerőit egy elvből nyeri, mely ellenáll a rombolásnak. Azok a szellemek, akik már elég erősek szellemileg arra, hogy a földtől elszakadjanak, nagyobb próbákat, esélyeket vállalnak, és az elrontott, visszamaradt fantomok erőit magukra veszik, hogy ezeket az erőket megjavítva dacoljanak a rombolás eshetőségeivel. **Azért nem szabad a külső szertint ítélni, mert a harmóniátlan testi formában sokszor a lélek magasrangúsága oly vonást tükröz vissza, mely széppé, vonzóvá teszi az embert. E két véglet között mozog a haladó és javuló szellemek tömege.** Ez így van mindaddig, míg a lélek tökéletességre nem jutott, tehát a lélek fejlődési útján a fantomok váltakoznak. De minden hetedik fordulónál, amikor a szellemnek az anyagban vizsgáznia kell (t. i. hat munkás életet kap a szellem egymás után): a saját fokozatához való anyaggal, formával kell megjelennie úgy a földön, mint a szférákon. Tehát a hetedik fordulónál a lélek az igazi formáját tükrözi vissza. Akár bukott, akár emelkedett a hat testesülés alatt, de egyéni sajátságait nem veszíti el, mert ezt Isten gondolata alkotta, így ez valódi alak. Ennek tulajdonságai azok, melyek a mennyei törvénnyel asszimilálódva teszik az embert szellememberré. Akinek ezek az Istentől kapott egyéni sajátságai fejletlenek, mindaddig jön-megy a váltakozó életekben, a földön és a szférákon, mindaddig hordozza fejlett vagy fejletlen fantomjait, míg csak be nem látja oktalanságát, és szellemileg fel nem emelkedik a fantomok világából. Mert minden csak fantom. Minden csak elméleteknek és elveknek harca, míg az igazságot a szellem ki nem hámozza. Ha kihámozta, megveti a fantomot, mely csak formája megjelenése az igaznak, ami valójában ép és egész, de a bűn összetörte, szét-szórta. Ez az igazság szép, jó, tökéletes és valóságos lényeg; de széttörölve felveszi a hazugság is, és ellenáll vele a jónak. Megtéveszti, feltartóztatja és szenvedteteti, megalázza, hogy magát felmagasztalja. Ezek csak elvek, és ti emberek olyanokká váltok, amilyen elveket magatokénak vallotok; mert amint mondtam,

minden fantomokat alkot, melyek maguk után vonják az anyag lelkét. Ez az anyag lelke szintén erő, csak nehezebb és lassúbb forgású, de az elvek megjelenésének ő adja a keretet. A fantomok tehát lemerülnek az anyagba, formáikat belenyomják a természetbe, és az híven a fantomok alakjait utánozva hozza létre a megjelenési formákat.

IV. RÉSZ: VEGYES KÖZLEMÉNYEK.

1. ÁDÁM ÉS ÉVA. (**)

Kérdés: Valahányszor az Ószövetségben a teremtés történetét tanulmányozom, mindig arra a megállapodásra jutok, hogy itt, vagy a leírásba vagy a fordításba valami tévedés csúszott bele. Kérnék erre magyarázatot.

Felelet: Az, amit te tévedésnek hiszel, csak annyiban tévedés, hogy az első emberpárt személyeknek veszed; pedig az ő történetük csak allegória. A másik: Kain és Ábel is az: a kétféle szellemtípus megszemélyesítői. A Paradicsom sem földi éden, amit az írás említ.

A teremtés hét napja pedig hét alakuló korszaka a földnek. A legutolsó az ember teremtése és utána a pihenés. Ez a hét alakulat is mindenkor és mindenben lejátszódik. A hit világa a hetedik alakulata a föld rögéhez tapadt szellemnek. És a számok sorrendjében a hét után nem jön nyolc, mert eggyel kezdődik megint. A bűnös szellemeknek is hatszor lehet esniük, mert a hetedikre már új pokol, új természettörvény vár. Tehát a föld is a hetedik esés következménye, s így a legutolsó ezidő szerint. A felsőbb világok napközisége, vagyis naprendszere is mind ugyanúgy bukott le, mint a föld és szellemei. Mert - értsétek meg - ez csak az ember fogalma; ez az emberpár mindig megjelent a földön, éppúgy mint más világokon, hogy közvetlen kapcsolatot teremtsen a fel és lefelé haladók között. S ez mindig egy nagy fordulónál következik be. Tehát a föld is érett, javult a hat napon keresztül, amire a kapcsolatot elnyerte. Ez a

kapcsolat aztán kiválasztást hozott létre. Kain és Ábel ugyanis, mint két szellemtípus ébred öntudatra. Az isteni és az ördögi öntudat válik szét abban a testi megjelenésben, melyet ezzel Isten ád az embereknek. Itt már aztán tisztán látni, hogy miről van szó: a testi az emberi, a lelki az isteni felé törekszik. Ez a két típus viszi tovább a szerepet: a kiválasztott isteni mag és a másik, az ocsú, a nehezek. A földi történelem is feljegyez egy korszakot, amikor egy-egy népfaj uralkodott, mint Istentől leküldött csoport. Ábrahám is ebből való volt. De az ilyen, kevesebb időre aláküldött csoport nem cselekszik olyan nagy dolgokat, hogy az emberek fantáziáját foglalkoztassa, s elmegy innen, hogy időközönként újra lenézzen ide. Azonban a bűnben itt maradottak végig csinálják a föld történetét. Az első emberpár megfelel a paradicsomból kiűzött szellemeknek, de ilyenek vannak most is sokan a felső szférákon. Ez a kiválasztási folyamat meg fog ismétlődni újra az átalakuláskor, mert egy bizonyos ideig egy szellemcsoport fog csak testesülni, hogy a többieknek kitaposott út maradjon. Ádám és Éva a maguk állapotában is ilyenek voltak, de a föld többi részén is voltak hasonló testöltések. Ezek azonban nem voltak állatemberek, hanem olyan egyének, akik egy jobb világ fluidjaiból léptek ki. Így van ez az összes napokon és bolygókon a bukás óta, csakhogy nem személy szerint. Amint az írás mondja: Krisztus Ádámban is benn volt, de nem személyben, hanem lehetőségben. Ádám előképe Krisztusnak, de csak a test szerint, a reménység által. Ha Ádám nem jött volna, nem jöhetett volna Krisztus sem. Krisztusban meghalt Ádám, a föld embere és feltámadott az Isten fia, ki megígértetett a bűnbeesés után. Vagyis a bűn miatt számkivetett lélek megváltatott; a bűn teste meghalt, hogy a lélek teste feltámadjon. Krisztus, mint Ige, megszületett, valósággá lett. Az Ige teste meghalt, a törvény feloldódott, s vele az is, aki hitt az Igének. Az Ige lélek, lelki állag. Nem személy, hanem isteni valóság. S ez a valóság, ez az élő alakító erő azokat, akik hiszik és magukat beleélik, szintén felszívja. És így a törvény, mely a testnek adatott, a testi

embernek, erejét veszti. Pl. minek volna néked a fegyház s minek a törvénytábla, hogy: ne ölj? Minek volna az, ha rád nézve már túlhaladott álláspont? Így Krisztus hívei számára sem kell a halál, sem a kárhozat. Minek? De az ember, a *maga* természetével sohasem tudja azt megtenni. Mert a tűz megemészti a fát, az olajat és minden gyúlékony anyagot. De nem emészti meg a vizet, a követ, a földet. Tehát ezek hatalmasabbak nála. Hiába akarnál tehát akár fával, akár olajjal vagy hasonló más valamivel tüzet oltani, mert mindez csak nagyobbítaná azt, mivel rokon-elemek. Egy kevés víz azonban nagy kárt tehet, ha azt a tűzfészekbe öntik. Így van ez az Ige testté lételével is. A test hiába volt tiszta és szent, mert mégis a bűnbeesett Ádámé, volt és a kárhozat törvényéhez tartozott. Így a lélek a maga céljaiért feláldozta azt, és ez már víz lett a tűzre s a tűz elvesztette erejét a lélekkel szemben. Így a hívőnek is a földi testben ugyan kell szenvednie, de lelkében nagy folyók hűsítik a helyet, ahová pihenni tér. S e kétféle elem találkozásának csodája történik a lélekben, ha megtér. Ádám, a bűn miatt elkárhozott ember, meghal, mert ez az ő törvénye. De él benne az Ige, az isteni lélek, és ő már nem lát halált többé. Ebben van a megváltás ereje.

2. A TEREMTÉS. (**)

Kérdés: A teremtés és szellembukás kiegészítéséhez szeretnék közelebbi részleteket tudni, hogy azok a szellemek, akiket az erők kilöktek otthonukból, és ez együvé gyúrt anyagra vonzattak - melyet földnek nevezünk, - halálos dermedtségükből miképpen ébredtek föl és a szervező életerő hogyan ruházta fel őket testtel? Továbbá el lehet-e fogadnunk azt a megállapítást, amely szerint az élet ébredése után hosszú fokozatos fejlődés következett, és csak azután jutott az első ember testhez. És az állatemberek értelem tekintetében megkülönböztethetők voltak-e az állatoktól, vagy mint állatok rotáltak évezredekken át?

Felelet: Tudjátok, hogy az ember szellemből, erőből és anyagból áll. A szellem bukásával elfordul az erénytől, a természetes

állapottól és természetellenes irányt kezd követni, mely sűrűsödést és taszítást hoz létre. Ezáltal a szellem erői értéküket veszítik, mert a rezgő és folyékony állapotot a fokról fokra való tömörülés váltja föl. Az erőknek ez a devalválódása hozza létre az anyagot, mely, hogy úgy mondjam, vegyi elváltozást mutat. Ezek a letompult erők a szellemre rétegenként ráakodva, körül fogják, és ezekbe mintegy börtönbe bezárják. Ezt a börtönt a szellem természete képezi. Amikor a szellemet a megsűrűsödött erői következtében valahonnan kilöki, akkor onnan mindenesztől elszakad. A hasonlók vonzása és összeolvadása által azután külön világ alakul a fluidokból, és természetesen a szellemek benne mint mag idővel kikelnek. Ez a kikelés az Isten kegyelmi törvényének az eredménye. Ez a törvény rendez mindent. Ez, hogy úgy mondjam, felgombolyítja a szálakat, és minőség szerint turnusokba osztva hívja életre a szellemeket. Így a világ, mely alakul, a szellemek természete és elvei szerint alakul és rendeződik be. Az élet a bukott égitesteken a legalsóbb szervi megjelenéssel kezdődik, melyet később fokként a magasabb rendű szerviség követ. Itt mindenben gépies a rendezés. Itt még nem a szellem akarata, hanem a természet rendje jut érvényre. Amikor már a magasabb rendű szerviség is kialakult és elrendeződött, akkor az ember szervei vagyis a léleknek megfelelő szerviség áll elő, és benne fokról fokra helyet foglal a szellem. **De még mindig inkább lélek, mint szellem, mert a léleknek is fejlődnie kell. Csak a jó és rossz tudatos ismeretével ébred fel a szellem. Addig állatemberi a megjelenése. Tetteiért nem felelős, mert csak a benne megnyilatkozó princípiumokat - melyek még szunnyadó állapotban vannak - tartja körforgásban a természet.** Ez a rendes fejlődés folyamata a szellemi-esülés felé. A szerviségeknek ez az átalakulása azonban nem a kereszteződések és a magfenntartás által jön létre. A kiválások az asztrálvilágban történnek. Az állati test továbbra is az marad, de az, ami az ember szerviségét szolgálja, fokozatilag magasabb. A majom mint szerviség ismét csak majmot nemz, az oroszlán

oroszlánt, az elefánt elefántot. **Az ember pedig embert nemz. Viszont az ember szerviségéből szellem nem születhetik; és ha valakinek okos, jó gyermeke van, nem az ő vérsejtjeinek a diadala, úgyszintén ha gonosz gyermeke születik, nem az ő sejteire hárul a ségyen.** (Ha valaki megőrzi tisztaságát, egészségét és letompítja szenvedélyeit: a tőle származó ivadéknak akármilyen nagy vagyonnál, dicsőségnél jobb örökséget ad, mert a szerviségnek gépies erőit nem izgatják a lélek fejlődését gátló rossz természetű fluidok.) A szerviség az éltető elvek vagyis princípiumok után alakul. Ez az utánuk való alakulás lényegében lehet jó vagy rossz; ez a szerviség számára csak egy állomást alkot, csak egy megjelenési formát kap a szerviség, és az életelv megy tovább fejlődési útján. Ebből látható, hogy a természet is rotál. **Erős kezek irányítanak mindent a legapróbb részletekig.** Így minden sejtet éltető erő részt vesz a hullámozásban, és akár a szellemmel, akár attól függetlenül, de halad tovább, míg céljához nem ért. Ott aztán átalakul, és új irányítással ismét részt vesz a munkában. Minden erő tehát, mely tudatos célért küzd, eléri azt, és azután átalakul jobbra, mert az a cél. Amely erő rossz célt szolgált, ugyancsak átalakul rosszabbá, de ezáltal fokozatilag esik; de vele bukik az esést előidéző szellem is. Ezeket a természeti erőket útjukban föltartóztatni, megakasztani büntetlenül nem lehet; mert minden ilyen irányú cselekedetet a természeti erők hatalmas büntetése kísér, mert ezek mind olyan erők, melyeknek isteni akaratot kell végrehajtaniuk. Ezek ellen tehát sem ember, sem szellem nem tehet büntetlenül. Ezek az erők viszik, forgatják és majd a felszínre, majd a mélyre sodorják azokat a szellemeket, akik a földön megszülettek és születni fognak. Ez az erő az az életfolyam, mely mindent magába olvaszt, hogy megtisztítva felemelje és kihámozza a szellemeket az anyagból. Arra a kérdésre, ami az élet ébredésére vonatkozik, a feleletet nem lehet néhány mondatba foglalni, mert bárhol érintsük is ezt a gondolatot, földi szavakkal csak felületesen foglalkozhatunk vele. Ha az életről akarunk beszélni, akkor ez alatt

a szó alatt mindenképpen életét kell értenünk, és ha az élet alsó fokáról elindulunk, nem lehet a magasabb fokú életet befejezésül venni, mert az Élet olyan nagy titok, amit mint véget nem lehet megtalálni, mivel Istenben vész el és Benne végtelen. A világ-mindenségben nincs pihenés, mert az élet folyton terjeszkedik, s kiszámíthatatlan változatokban szaporodik, és minőségre nézve megközelíthetetlen hatványozódásban ragyog élénk; és minél magasabb fokról látjuk az életet, annál titokzatosabb az. **Azért, ha valaki azt hiszi, hogy csak egy kicsiny sejt életét is megérti, nagyon téved, mert minden a titok fátyolába van burkolva. A teremtett lény csak érzi, tudja, hogy van, de az élet titkát teljesen megérteni nem tudja.** Az élet, jelentsen bár örömet vagy szenvedést számunkra, az mindegy: ő vezet, ő szeret, ő gyengéd, ő büntet, ő vágyódik, ő boldog vagy boldogtalan bennünk, mert az élet mi vagyunk. Az élet a természet titka; a csodálatos természeté, mely folyton formák után vágyik, hogy magát kifejezésre juttassa; és mindezzel a szellem látja el. **Ez az isteni alkotás művészete, az élet örökké változatos, szépséget szomjazó akarata, mely gyönyört és boldogságot tükröz vissza a szellemre.** Az életben sehol sincs állandóság vagy unalom. Nézzük ezt lent vagy fent, pillanatról pillanatra új csodák, új szépségek születnek. Ez a természet műve, mely mindenütt és mindenben működik. Minden, amit a szellem elgondolt, átértett vagy alkotott mélységben vagy fényességben, mindaz ad formát az élet áradásának, és ez képezi világát. Az élet maga a szellem; ebből árad az élet folyója, mely viszonylagos életrengést hoz létre. A hasonlóság folytán együvé került életfolyók légkörökét és világokat alkotnak, melyeket ismét benépesít a természet élete. **A természet a maga tisztaságában mindig szép és kedves, és mindenre igazságos választ ad.** Ha nem is felel rögtön valamely támadásra, amikor itt az idő, megadja a feleletet, mely elől senki el nem menekülhet, mert amint mondtam, mindenütt, ahol élet van, ott ő van. Ő munkálkodik mindenben úgy a látható, mint a láthatatlanban. Azért a természettörvény szigora

elől csak az isteni kegyelem törvényéhez menekülhet a bűnös ember az ő megtérésével.

3. ROKONVONÁS EMBERI ÉS ÁLLATI LELKEK KÖZÖTT. (**)

Kérdés: Kedves Vezetőnk, arra a felfedezésre jutottam, hogy az állatok lelkében sok, az emberi lélekben is feltalálható rokon vonás van. Megmondanád, hogyan lehetséges ez?

Felelet: Minden lélek fejlődése útján bizonyos fokokat, állomásokat érint, amely állomások egyben pihenőül és ismeretgyűjtésül is szolgálnak. Ugyanez áll az állati lélekre is, amely éppen úgy fejlődik és végzi körforgását a törvényben, amely alá tartozik, akárcsak az emberi lélek. A rokon vonás emberi és állati lelkek között az, hogy az ő lelkük is bukott élethullám, és a fejlődésnek ezek az állomásai az állati lelkeknél is megvannak a szellemi lét, a szellemi életrengés nélkül. Ami azonban az embernél sem ezeken a bizonyos állomásokon található fel, mert ez úgy az egyeseknél, mint a csoportok életében villanásszerűen tűnik fel. A lelki élet a szellemi életnek visszénye, míg a testi élet a lelki életnek időről időre való materializációja, melybe ezek a villanásszerű szellemi rezgések beletükröződnek, és megváltoztatják a léleknek eddigi irányát vagy mozgását, miáltal az anyagi erőknek nagy mennyisége felszabadul, szellemiesül, amely állapotban könnyebb munkát teljesíthet. A lélek természetszerűleg mindig a szellemi erők irányítását várja, s mivel ez a szellemi irányítás a bukott világokon csak nagyon lassú mozgást képes létrehozni, tehát egyöntetű természettörvény fejlődött ki, mely gépiesen végzi körforgását. Nagy időközönként a szellemi és lelki körforgásban az erők érintik egymást, s bárha ez az érintkezés egymásra kölcsönös hatást gyakorol, mégis ritkán történik, mert úgy a szellemi, mint a lelki erők külön törvénybe vannak zárva. **A szellemi erők irányítják a formák kialakulását, melyek az éltető erők közreműködésével szervezett életmű-**

ködést fejtenek ki, de nem öntudatosat, hanem közös törvénynek engedelmeskedő, gépiesen cselekvő, mindamellettt bizonyos cél eléréséhez siető alakulatban jelennek meg azok. Ezek az élethullámnak különböző változataiban megjelenő lelkek az állatok lelkei. Ezek gépiesek és ösztönösek, gondolkodószerveik fejletlenek, a szellemi életnek nem részesei; életetőjük, parancsolójuk a természet lelke, a természettörvény. Ezek is az életnek bizonyos részét képezik, de nem maguk végett élnek. Lelküknek nincs magasabb világossága, mely őket irányíthatná, csak a bennük életet nyert erők törekvéseinek tekinthetők. Hogy az állat lelki élete hasonlít az ember lelki életéhez, ez valóság, mivel minden az embernek mint a földön legtökéletesebb lénynek életére törekszik, mert a legtökéletesebb élethullám az emberé. Azonban, ha az állati lélek a szellemi élet sugarát felvenni nem képes, a tökéletes lelki élet nyilvánulásait nagyon is érzi, mert a legfőbb lelki jó, a szeretet az állat lelkére is jó hatással van. **A szeretetnek ezt a megnyilvánulását az állati lélek is viszonzza, mert szeret ő is a maga alacsony lelki foka szerint, gépiesen engedelmeskedve a rajta uralkodó és egyben őt irányító természettörvénynek.** Ugyanis a természet a jót jóval, a rosszat rosszal viszonzza; ez voltaképpen a szellem tükré. A természet mindig jó és tiszta, és ha a szellemi elv, mely őt irányítja, szintén ilyen lenne: akkor a földön harmónia és béke honolna. **Azért az állati lélek még akkor is tiszta, ha gonosz állatot éltet, mert az állat csak megjelenési formája a léleknek.** Az ember a maga lelki életében hasonlatos az állathoz, mert ugyanaz, csak magasabb fokon áll; és bizony a hajlamok sokszor - ami a törvénytelen szellemi behatások következménye - inkább az állati fok alá süllyesztik, mint föléje emelik a lelket. A szellem azonban szabad akarata által esik mélyebbre, ha lelkét megtölti gonosz vágyakkal, és ezáltal a természetes ösztönök tisztátalan, és undorító lelki kinövésekké fajulnak. Amilyen szép a fejlett emberi lélek a szellemi sugarakban ragyogva, oly visz-

szarettentő a züllött lélek a szellemi visszaesésben, a természet-törvény igazságos tükrében nézve. Bizony egy állat az ő fejlődő lelkével - mely legközelebbi állomása felé halad - kedves jelen-ség, mert tiszta és ártatlan. De egy emberi lélek, mely már volt jobb állapotban és lesüllyedt, visszataszító jelenség. Azért az ál-latok gyámolítása, lelkük jobb állapotba való segítése szép do-log, mert ezzel a természetnek segítünk. Az emberi lélek gyá-molítása, a jó és rossz felől való felvilágosítása és ezzel szelle-mének felemelése nemes és nagy dolog, mert ezzel már **Isten-nek segítünk. Istennek segíteni annyi, mint magunkat segí-teni, mert bennünk is Isten lelke él.** A természetet irányíthatja az ember, ha a rosszat előbb a szellemi síkon (az értelemből) irtja ki, mert akkor a lelki síkon nem nyerhet gonosz formát az élet-hullám, vagyis a létrehozott erő. Ha az anyagban csak az anyagi jelenségeket látjuk, mi sem vagyunk különbek az intelligens ál-latoknál, mert azok is lelki életet élnek és mi is; mi azoktól csak annyiban különbözünk, hogy felettünk nem áll őr a természet-törvény, bennünket nem hordoz karjain, nem óv, nem védelmez, mint az állatot. Mi nem vagyunk az életnek lankás oldalán, mely a széltől is véd, s a napsugárnak felkínál. Mi szellemek az élet-lehetőség legmagasabb csúcsán állunk. Felettünk napsugaras kékség, alattunk feneketlen mélység.

A földi emberi élet vagy szárnyakat növel és szállunk a magasba, vagy botor fejjel lépünk és esünk a feneketlen mély-ségbe. Mi szellemek hatalmas lények vagyunk; a mi törekvé-sünk vagy erőt és hatalmat, vagy a rabszolgaságnál is alacson-nyabb sorsot eredményez. Ezért kell tehát hasonlíthatatlanul fel-jebb értékelni az embert az állatnál, mert a mélységből hangzó kísértésnek szava is csak az embernek szól a maga ravaszságá-val, gonoszságával, hogy törbe csalja a szellemet, a hatalmast. Mélység és magasság az emberben ér össze. Isteni és ördögi csak az ember természetében találkozik, mert minden te vagy, ó ember! Te vagy a napsugár, mely Isten trónjától hull a földre. Te vagy a termékeny föld, mely illatos virágot, ízletes gyümölcsöt

terem. Te vagy a havas bérc, mely tisztaságával tündöklök a fényben. Te vagy az erdő, melyben vérengző vadállatok, sima testű kígyók tanyáznak. Te vagy a mélység, ahol a rémek búvóhelyet találnak. Te vagy a háborgó tenger, a villámok és dörgések hazája. Te vagy az élet! Az életnek millió és millió változata benned élt és él, mert rólad mintáz, téged utánoz minden. Te benned él a természet, és te a természetben; de ha leveszed tekintetedet a téged teremtő Nagyról, az egyetlen Egyről, ki néked mindenben irányítód: megszedülsz és esel, zuhansz a mélybe, s veled együtt e dicső világ, mely benned él azért, hogy veled, általad egykor egy ragyogóbb világra ébredjen.

4. A GAZDAGSÁG TERHE. (**)

Az élet mindenkinek rejteget megpróbáltatást. Nincs egy sem, aki kivétel volna a sors kezében. Csak nem egyszerre jön. Balga az az ember, aki beleringatja magát a kiváltságosság állapotába, mert bizony mindenkinek mindenből le kell vizsgáznia. Úgy a gazdag, mint a szegény próba alatt van, tehát sem az elbizakodásra, sem a kétségbeesésre nincs oka az embernek. Fel kell ébredni úgy a jóból, mint a rosszból. Tudatára kell ébredni annak az igazságnak, hogy csak azok az érzések, **azok a cselekedetek maradnak meg részére értékeknek, amelyeket ezekben az állapotokban az isteni törvénnyel összhangban cselekedett vagy érzett.**

Minden állapot mulandó, még a szférákban is. Még a zavartalan békesség világa is eltűnik a lélek elől, ha nem szerzett földi életében a hosszabb ott tartózkodásra érdemeket. A szellemvilágban nem lehet sokáig tétlenül élni, mint a földön, mert a haladás törvénye új vágyakat olt be a lélek érzéseibe. Új feladatok elé állítja, és a jövő homályából új célok tűnnek elő. Mindez a boldogságra törekvő lelki természet sarkalására történik. Tehát megállás nincs. A ma szenvedői lehetnek a holnap élvezői. És a ma boldogjai az elkövetkezendő jövő elégedetlenkedői, zúgolódói. Ezek azonban, amint mondtam, mind múltó

dolgok; nem érdemelnek nagyobb gondot és fáradságot, mert nincs a földön sem a jólétben, sem a boldogságban megközelítőleg sem az a kielégülése a léleknek, mely után sóvárog. Mindent csak addig lát kívánatosnak a földi jókból az ember, míg azokat a vágyak szemüvegén át szemléli. Amikor elérte vagy esetleg nem is nélkülözte azokat, észre sem veszi, hogy megvannak. Minden mulandó. A földi jóknak csak az ember hibás természetete tulajdonít nagy fontosságot. Ezek után a jók után való vágyak a bűn természetének váladékai, hogy megállapíthassa, a lélek milyen bűnben szenved. A gazdagság legtöbbször szégyenséget eredményez, mert a gazdagságban túltengő, önző, mindent összeharácsoló természetű emberek maguknak és családjaiknak kiváltságos életet akarnak teremteni. A földön ez könnyű, mert vagy erőszakkal, vagy ravaszsággal keresztülvihető. **Bizony kevesen vannak olyanok, akik Isten áldásával a saját szorgalmuk és takarékoságuk által gazdagodtak meg.** Az emberi felfogások különbözők: egyik ember könnyelmű, a másik meg kevésbé értelmes vagy jóhiszemű. A harmadiknak meg talán éppen a sorscsapások következtében hullik ki kezéből a rész, melyet néki az isteni gondviselés a földi javakból kimért. S mint az éhes vadállatok a prédára, úgy esnek rája az úgynevezett élelmesek ezekre a földi értékekre, és gyűjtik, harácsolják össze. Mit gondoltok, miért van ez megengedve?

Médium: Hogy majdan ennek hiábavalóságát megismerjék és egy csalódás árán az önzetlen szeretethez közelebb jussanak. Igen, hogy az életüknek tartalma legyen. Ezek számára még csak önző szeretet van. A másik embert vagy általában az egész mindenséget csak úgy értékelik, amilyen mértékben őket szolgálják. Ez tehát valójában nem szeretet, hanem önzés; és ha ez az önzésük tápot nem nyerhetne, nem volna, ami őket a sötétségből kiragadja. De ők még nem tudják, hogy mindez átmeneti állapot. Ők csak a jelent nézik, és minden törekvésük az, hogy önzésük kielégüljön, és hogy amit megszereztek, ha mindörökre nem is lehet övék, legalább a vérükből való vér örökölhesse. De éppen

ez az, ami igen hamar kigyógyítja őket harácsoló természetük-ből, mert igen gyakran azt tapasztalja a szellem, hogy az a véreből való vér, aki az ő fáradozásainak gyümölcsét élvezzi, nem más, mint egy régi haragosa, ellensége. És sokszor az ilyen sajnálatraméltó ember még élni is elfelejt, csak dolgozik, csak gyűjt a maga módja szerint, és egyszer csak azon veszi észre magát, hogy meghalt. A következő fordulónál pedig a sors - amikor újra testtel ruházza föl - már a kifosztottak és megrövidítettek állapotában ébreszti fel. Minden dolognak két oldala van a földön: fény- és árnyoldala. **Azért nagyon kell vigyázni, hogy az ember el ne tévedjen a fényben, mert könnyen az árnyékoldalon jut ki belőle. Úgy a szegénységben, mint a gazdagságban egyformán vannak bűnök és erények.** De mégis könnyebb a tevének a tű fokán átmenni, mint a gazdagnak bejutni a mennybe csak azért, mert a jólétben a hibák és bűnök könnyebben terjeszkedhetnek, mint a szegénységben. Ami azonban az emberek előtt lehetetlen, az Isten előtt lehetséges, mert aki mint gazdag nem juthatott be a mennyeknek országába, az még mint szegény bejuthat. És így amit mint gazdag elrontott, mint szegény helyrehozhatja. Ha tehát a gazdagság, a kívánatos földi jó meg nem tartható, kár ennek nagy fontosságot tulajdonítani, mert a sírok mélyén alvó test úgy elfelejti, mintha sohasem tudott volna róla. A lélek pedig gyötrettetik azok által a törvénytelenések által, melyeket a gazdagság magával hordoz. És e szenvedés hatása alatt mohó szomjúság lepi meg a lelket a valódi, nagy, örökké tartó gazdagság után, melyből nincs már sem felébredés, sem csalódás, sem szenvedés, mert ebből a gazdagságból a legteljesebb öröm, a legteljesebb béke és boldogság árad a szellemre. Ez a felébredt vágy ösztönzi a szellemet az újabb és újabb testöltésekre, hogy az örökkévaló értéket megszerezze. Sokszor megismeri a nyomorúságot, a szegénységet csak azért, hogy a mulandó gazdagság veszedelmétől megtisztulhasson a lélek. Az út, melyet meg kell tennie, bizony sokszor igen meredek, igen túszerűs, és öröm helyett szenvedéssel és fájdalommal van kirakva.

Ez alatt az út alatt húzódik el a kényelmeskedők vagy éppen pihenő lelkek útja. **De a meredek úton haladó fáradt vándor ne tekintsen le a kényelmeskedők útjára fájó szívvel, ne szomorítsa el őt a látvány a saját sorsának mostohasága miatt, mert azok, akik még ott haladnak, messze vannak a céltól; azonban az útjuk ezeknek is ide torkollik, mert arról az útról nincs bejárat a magasabb világokba. Itt csak egy rövid pihenőt tarthatnak azok, akik még nem értek el a teljes megismerés fokához. A földön minden mulandó. Mindenből ki lehet gyógyulni, még az önző szeretetből is, mert az is még igen hamar gyűlöletté vagy esetleg közönnyé változhat. A közönytől pedig nehéz szabadulni, mert ebben az állapotban elhalnak a lélek tevékenységét előmozdító vágyak. Már pedig, ha a lélek nem tevékeny, akkor pangás és egyben lelki tompulat áll be. Isten azonban nemcsak jó, hanem mindenekfelett bölcs is, és így észrevétlenül húzódik át a szál egyik törvényből a másikba, amely a szellemet a magasabb célok felé vezeti.**

5. FÖLDI ÖRÖM: KÁRHOZATOS VÉG. (**)

Legyetek őszinték; semmiféle takarót ne tűrjetelek lelketeken, mert az titeket önmagatokkal, velünk és másokkal szemben tévedésbe ejt, és nehéz a kibontakozás. Az egyszerű lélek, mielőtt új ruhába öltözik, a régitől teljesen elválik, de némelyeken van régi és új is. Egyeseknek az új ruha egy kicsit szűk, és sokszor visszatérnek a múlthoz. Miért van ez? Az esze és szíve nem érzi jól magát az új ruhában, s csak a büntetéstől való félelem tartja vissza a múlt felélesztésétől. Ez gyengeség. Ami egyszer bűn volt, az is marad. A cukros vízbe cseppentett méreg is édes, mégis halált okoz. A sors ostora szöges, és ahová sújt, kitép egy-egy fájó részt. A gyermek, szülő, férj vagy feleség elvesztése mind azt a nagy összekapcsoló erőt fájlalja, amit mi úgy hívunk: testvériség.

Az ember gyarló és bűnös szellem, és az emberi állapot ennek a fokozatnak anyagiasított képlete. Aki az ellentét világában keresi az olcsó örömeket, az könnyen hozzájuthat; de a végén a mosolygó szem már könnyessé, a daloló ajak jajgatóvá, az édes íz keserűvé válik. Mert a gyökeréhez érve, a törvény már a maga szigorával áll őrt a lebukni, elsüllyedni induló lelkek előtt. Ki kell józanodni minden hamis örömből, minden hazug boldogságból, és megkezdődik a vezeklés mindenki részére, hogy az igazság felé haladva végig szenvedje, végig csalódja mindazokat az állomásokat, amelyeket a bűn mámorában észre sem vett. **Ilyen állomások mindazok az égből szentesített földi természettörvények, amelyeket a földi emberiség kikerülni igyekszik, mert azt hiszi, hogy csak ott áll őrt a törvény.** Ez a balgasága, örökös gögje és tévedése az emberiségnek, mert melyik törvény nem sújt, ha igazságos? Ez pedig igazságos, és boldog az, aki a természettörvény betűit megérti, mert akkor esze és szíve megtalálta az összhangot, és részére elkezdődik a kibontakozás, ki tudja, mennyi életen összehalmozott bűneiből. Aki nem szenved a sors ostorától, az nem is halad; aki nem küzd, az nem is nyer semmit, mert az olyant úgy görgeti a piszkos hullám lejjebb és lejjebb, mint a csatornába vetett söpredéket. Az embernek sok akadályja van; a felemelkedés nem könnyű, mert az ellentét erősen belemarkol az emberek életkörülményeibe, és fogva tartja őket a testükkel. De ha legyőzitek a testet, és a lelki szabadságot kivívjátok, meggyőztétek a világ hatalmát, és jogotok van a lelki gyönyörök elnyerésére. Aki azonban testi életében a boldogságot hajhássza, az nem jut célhoz bukás nélkül és akkor is csak az eleje édes, a vége azonban már keserű lesz. Az ilyennek az a sorsa, hogy csalódják; ellenben ha valaki hitével rábizza magát az Úrra és keveset vár, az az úgynevezett sorstól többet kap a törvényes igazság szerint, mert az alázatosnak megkétszereződik mindenben az öröme, a kevély léleknek azonban megszűkül a mértéke. **Az ellentéttel nem lehet félig egyezkedni vagy cimborálni; még azt is berántja, aki egészen az**

övé, hát még ha nem is bizonyos a dolgában? Nagyobb erőt vesz igénybe ott, ahol kétes a diadala. Tehát vigyázatok.

6. HA AZ ÉLET MÁR NEM NYÚJT VIRÁGOT. (**)

Gyermekem, az út pora minden lélekre egyformán rátapad, sokakra azonban olyan erősen és oly vastagon, hogy a belső én, az igazi egyén nem tud kibontakozni belőle még a halál után sem. Ez egy bizonyos átká a földi életnek, mely az anyag törvényébe van beleillesztve. A különböző állapotok a szellem különböző erőinek felszínre jutását vannak hivatva előmozdítani. Az erők felkavarodásakor mindig felszínre jut a salakból is, mely régi tévedések, bűnök emlékeként került bele a lélek rétegeibe, és ott az ember lelki természetét befolyásolja. Ki kell mindennek tisztulnia, el kell égnie az anyag átváltozásának lobogó tűzében, mert minden tévelygés, minden bűn, mely Isten törvényébe nem szívódhat fel, mindaddig tartozik a körforgást követni, míg át nem változott, fel nem őrlődött. Minden fordulattal veszít erejéből és teljes kifejezéséből, mert ami a törvénnyel nem asszimilálódik, az megütözik benne, és az ütközést szétesés követi. Ezek a fordulatok a próbák, szenvedések, melyektől minden ember és szellem fél, de ezek szükségesek, hogy a bűnök és tévelygések nehéz rétegei leolvadjanak a létekről. Ez a folyamat bizony nem megy simán, de egy ember sem vonhatja ki magát emez ütközésekből, még akkor sem, ha az ő lelkén kevesebb a lehámozni való por és füst. **Az ütközések villámló szikrákat szórnak, de hamar kihűlnek, és az anyag feldolgozó műhelyébe, a halálba hullanak alá.** Egyikre több tapad, másokra kevesebb ebből a kihűlt anyagból, és súlyosbodik a teher, s az élet útján járó szellem érzésvilágára ráakódik a salak. A ragyogó álmok ködbe vesznek el, a vágyak szárnyai mindinkább gyengülnek, mindig kisebb magasságba emelkednek a gondolatok, melyek a föld határain belül helyezkednek el, mindjobban veszítik fényüket, s csak a jövő élet lehetőségénél gyúlnak ismét ki, mert táplálja azokat a remény. **A szellem, mely a földhöz van forrva**

minden érzésével és gondolatával, kétségbeesett erőlködéssel akarja ilyenkor a lejárt időt, az elmúlt ifjúságot visszahozni, az életet, ezt a folyton nehezebb terhet, mint egyre szűkülő határu területet kihasználni, mindent felélni, amit még ez teremhet részére; ha virágot nem nyújt, megelégszik a száraz kóróval is, csak életöröm legyen, testi jólét és előny. Ez az öregség veszedelme, a lét össze, az elmúlás előjátéka. **De mi ez annak, akinek jóelőre tudomása volt az őszi, és betakarította időben az élet termését oda, abba a belső világba, amely minden szükségességgel ellátja őt, s így várja a lombhullató őszt és utána a telet. A külső zord hideg nem tölthet el bennünket félelemmel, ha ésszerűen felépítjük a téli melegházat, és oda visszük teleltetni virágainkat a fagy elől, ahol a frissen nyíló rózsák, fakadó bimbók, nem e világra és nem e világból való fejlődő tiszta égi érzések bontogatják leveleiket. Napról-napra ridegebb odakint, mindent betakar a fehér lepel. A test heve lassacskán kihűl, az élet mécsese alig-alig pislog már, de a lélek belsejében élénk világosság és éltető melegség járja át azokat a részeket, amelyek még az ő birodalmához tartoznak: a viruló mennyei flórát. S egy reggelen, mikorra megdermed a külvilág, és az élet mécsese kialszik már, a szellem elviszi magával egész kis világát: elviszi az érzéseit, gondolatait, eredményeit egy jobb hazába, ahol azok új erővel élnek, és kedvezőbb állapotokban fejlődnek tovább. **Ez az öregség nem kétségbeejtő, hanem Isten akaratát megértő engedelmesség, melyben nem lázadozik, nem kapkod kifelé, hanem szorgalmasan dolgozik befelé, hogy minden szép és igaz, ami még megmenthető a test felbomlása elől időben, a szellem tulajdonát képezze.****

Ha a földi életben is az örökéletű dolgok után vágyakoztunk, és ifjúságunk virágaiból, életünk nyarának gyümölcseiből jókat és igazakat gyűjtöttünk, ne féljünk az ősztől. Csak a külső lombok hullanak le, csak a külső világunkat lepi el a hó, a belső olyan, mint a jól kezelt üvegház. **Mikor a test leválik, egy szempillantás alatt megváltozik a kép, az állapot; a szellem**

nem viseli tovább az öregség terhét, és nem dermednek meg sem az érzések, sem a gondolatok, ha idejében az örökkévalóság talajába ültettük azokat. Az öregség a testé, ez annak állapota, a szellem pedig beljebb viszi féltett kincseit, de el nem veszti, mert a magban bent szunnyad a jövő tavasz minden pompája, az életnek szebb, tökéletesebb öltözéke, megjelenési formája. Azért ettől ne féljeteK, s ne higgyéteK, hogy a tulajdonképeni énre koptatóan hat; nem, ez tévedés. A szellem csak beljebb vonul érzéseivel, ha a külvilágban a megjelenése korlátozva van; ilyen korlát a fáradtság, a szenvedés és kimerültség; ez szürke köd, mely beburkolja a lelket a testen keresztül, de a testtel együtt ez le is marad, szétoszlik.

7. KÖZELEG A VÉGSŐ ÓRA. (**)

1915. október 8.

Isten nem azért küldi az embereket a földre, hogy pihenjenek, hanem hogy dolgozzanak. Ez a munka az ellentétben az ellentéttel folyik, és kicsoda mondhatná meg azt a pontos időt, amikor az ellentét el fogja ismerni haszontalan törekvését, és belátja a könnyebb és boldogabb eszmék előnyét? Ezt még nem tudjuk, és így az ellentét még tényező-ellenség mindegyikünk részére, és a küzdeK az ő világában sokszor az ő javára dől el. De azért küzdünk, hogy legyőzzük régi ellenségünket, a bűnt. Így, ha akárhányszor ki is dőlünk a munkából, mert az ellenség védett állásból lövöldözi reánk mérges nyilait, de ismét talpra állunk, és szembe nézünk vele. Hirdetjük az Istent, az örökéletet, a lélek végcélját; menekülünk és visszük magunkkal azokat, akik belénk kapaszkodtak a lelki hasonulás folytán, akik lélekben eggyé lesznek velünk, és kiket hozzánk kapcsol az Úr mentő kötele. Életre és halálra megy ez a küzdelem a földön. Mire az utolsó hörgi a földi gyötrődések és szenvedések mártírja, elválasztatik a jó a rossztól, és a jó megtartatik az életre, a gonosz pedig a gyehenna tüzére, mely el nem oltatik soha. **Ezt a végső órát, az utolsó korszakot érzik közeledni a földnek segítő**

szellemei, akik latba vetik erejüket a gonosz uralmával szemben, és készülnek testet ölteni a gonoszság birodalmában. Hogy szenvedéseikkel megmozgassák a köveket, amiket emberek szívének neveznek, és a lelkük fényével bearanyozzák, mint a lenyugvó nap a világot, hogy jóslásaikat, melyeket ők mint ihletett lelkek egykor mondtak, lássák végbemenni, és az időknek végéig a megtérésre intsék a gonoszokat. Azért forr, küzd most az ellentét a jó ellen, s akik az Úr beszéde szerint élnek, most meghalnak az igazságért. Az egyik ember a másik ellen, a nemzetek egymás ellen küzdenek a földön. A kevélység még soha jobban nem pusztított, mint most; a zsarnokság még soha jobban nem égett a lelkekben, mint jelenleg. Ezt a földi keservet nem lehet enyhíteni, mert ez általános, és minél inkább megkapaszkodik a vihar szele az emberek lelkében, annál jobban, annál ádázabban folytatják a harcot a jó ellen.

Mikor kioltják a gyertyát, a tükör sem veri vissza a fényt; azonképpen ha Isten kivonul a mi lelkünkéből, az sem képes önmagából életet, és tökéletességet árasztani. Azért kell az embernek fenntartania Istennel a gyermeki viszonyt, hogy a tükörkép megmaradjon, és mindig tisztább legyen, és tökéletesen sugározza egykor vissza az ő lényét. Ez a cél. Ez a teljes boldogságuk a teremtett lényeknek. Ennek az eshetősége az anyagi világokon van meg, mert a tökéletlenségben a legrettenetesebb ellentétek fejlődtek ki. Azért akiben szeretet van, annak ez ellen kell küzdenie, és akkor az ellentéttel találja szemben magát. Innen van, hogy aki az Urat követni akarja, annak keresztet kell vállára vennie, mert az Úr útja e földön igen tövises; sok a gonoszság, mert az emberiség igen sokat vétkezett már, és igen kevés az eredmény a jóból, mert a tövis elnyomja a jót. Ilyen tövis a gőg, a hamisság, az érzékiség, a harag, a bosszú, a sürlődés, a káröröm stb. Lehetetlen, hogy ezek közül eggyel is ne találkozzunk a földön, mert bizony ezekből van a föld összegyúrva, és az emberek világában mindent meg lehet találni, ami lelki hibáikat és eré-

nyeiket szimbolizálja. Mindenféleképpen van képmása az anyagban, ami a szellemi forma után törekszik. Persze a bűn következtében tompulat áll be, és tökéletlenebb a forma alkotási képesség, és annál tökéletlenebb az eszmének az anyagban való megjelenése. Azért mindenkinek, aki testben van, meg kell ütköznie, azaz botránkoznia önmagán és másokon, ha az eszmék világában akar élni. „Azért ha megbotránkoztat téged a te jobbszemed, vágd ki azt, mert jobb neked félszeggel bemenned az életre, mint két szemmel a gyehennára”; és így „ha az egyik kezéd botránkoztat meg, vágd le inkább, hogyszem mindkettővel a gyehennára juss!” **Ezt a botránkozást érzi át a bűnös lélek, mikor felébred bűneinek mámorából, és a józan igazság a törvény arcul csapja ugyancsak a hasonlóság szerint. A test kívánságai kielégíthetetlenek, mindenkinek kedvére tenni nem lehet,** vagyis két úrnak egyidejűleg szolgálni nem lehet; mert vagy az egyiket, vagy a másikat mellőznie kell. Azonban Isten legyen mindig az első. Ha tehát az ellentétes fluidok olyan áramokat lövellnek feléd, melyek lelkednek kárára volnának, inkább Isten felé, mint a föld felé menekülj! Aki nagyon sokat foglalkozik a földi gondokkal, annak idegei meglazulnak. Azért nem kell gyötrődni, ha nem olyan módon lesz meg valami, ahogyan te szeretted volna; valahogy csak meglesz, és a testi énednek az is jó lesz, csak te maradj vidám munkás. Ha nehéz a földi gond, az Istenbe vetett hit szárnyakat ad a földi testben élő szellemembernek, és a szárnyakkal felülemelkedik a lélek a testiségen és a gond - az ellentét eme gonosz fegyvere - nem éri őt utol.

8. EGYFORMA AZ ÁLDÁS. (**)

Akik a szentírásban sem szépet, sem tudományosat nem találhatnak, azok még idegenek a szellemi jók birodalmában, és idegenek az isteni eszmében is. Ezek süket fülek, begyepesedett áldozati oltárok; ezekhez nem hangzik a mennyei ének hangja, nem világít be az igazság napja, és nem melegíti őket a szeretet sugara. Önzők és egyben gőgösek, akik nem az Isten,

hanem önmaguk dicsőségét keresik. Ezek minden állapotban maradiak, legyenek bár az életben fent vagy lent, mindegy. Legyenek tudósok vagy műveletlen földhányók, ezek nem emelkednek soha állapotuk fölé. Ezek - legyenek bár papok vagy spiritisták - megmaradnak azon a vágányon, melyre őket sorsuk toltta. Ti legyetek éber őrállók, kik minden alkalmatlankodó eszmét, gondolatot eltávolítanak az igazság kapujától, és legyetek az igazsággal egyenlők. Éljetek benne, hogy az is tibennetek élhessen, és így a ti egyszerű, kicsiny, jelentéktelen életetekkel hatalmas szellemi munkát végeztek. **Bár a jelenben vajmi kevés látszata van ennek, de az alakuló világrénd, a természettörvény újabb és újabb köröket rajzol a haladás útján, és mindent, ami jó, ami igaz, ha akkora is, mint egy homokszem, első helyre rendez.** Így lesznek a természetben is elsőkké az utolsók és utolsókká az elsők. Az igazság hatalmas vonzóereje dolgozik, ha minden elpusztul is.

Az igazság valóság, és a valóság uralkodó- és alkotóeleme a létnek, mely folyton alakot és formát változtatva tündöklük bele a jelenségek világába. Ezek a jelenségek elmúlnak, legyenek bár jók vagy rosszak, a pillanatnyi létben annyit jelentenek, mint a víz tükrében megjelenő napsugár, de a valóság megmarad. Ez az a végtelen hatalom, az a megmérhetetlen gazdagság, mely az Igében van annak a részére, kit Isten Lelke megihlet az Ige olvasásához. Megvalósítani a mennyei eszmét a földön: ez az ember kötelessége. Ez az eszme a mennyei élet csírája, melyből az örökélet boldogsága nő ki. Azért testvéreim, nagy és szép hivatás az, ami rátok, mint emberekre vár e földi életben. Sajnos, e föld az ellentétes erők birodalma, de nem örökre, csak míg Isten hosszútűrése időt enged a megtérésre. Ebben az időben a jó és a gonosz egyforma elbánásban részesül. Egyforma az áldás és egyforma a büntetés is. A jóknak áldozniuk kell, mint ahogy a mi Urunk is áldozott, hogy emez áldozatok árán megváltathassanak azok, kik még a jónak fogalmával nem bírnak. Mondom, sajnos, hogy a föld jelenlegi természete nem kedvez a jónak, de

annál nagyobb az érdem, annál nagyobb a jutalom annak részére, aki a jónak és igaznak a csíráját elvetette földi életében. Nem veszett el egy elmúló nap, egy perc sem, mely az örökkévaló jók elvetésének munkájával telt el, mert minden föl van írva lángbetűkkel az élet könyvében, amit az Úr akarata, igéje szerint cselekedtek.

Nem maga a szenvedés az, ami érdemet jelent, hanem a szenvedéseken keresztül is az igaznak, a jónak érvényre - juttatása. Ezt ne feledd el soha, és akkor a munkakedv az életkedvvel együtt nem lankad el a lélekben, mint a nedvesség nélkül való virág. Van egy rétege a láthatatlanban a látható világnak, mely ezt erős kézzel, ellenállhatatlan erővel igazgatja, mely előtt a legerősebb ellentétnek is meg kell hajolnia, mert ellene nem tehet semmit. Ez a törvény, az Isten igéjének teste, mely a világ rendjét igazgatja; és forduljon bár a látszat egy pillanatra úgy, mintha a töredékigazság széthullana, mindazonáltal meg nem semmisül; és kár az ellentétnek örülnie, és kár az igaznak csüggednie, mert a következő pillanatban már az igaznak és jónak összevonatását, egybeolvadását mutatja ez az örök erő, ez a meggyőzhetetlen hatalom, amelynek mindazok szolgálnak, akik elfogadták Krisztust megváltónak. Tehát mindnyájunknak meg kell küzdenünk az alattomos ellenféllel, mely bennünk, mellettünk, felettünk és alattunk a mi elvesztésünkre törekszik; és amint mi gyengülünk, annak arányában erősödik az ellentét; de ha bennünk Isten lelke él és munkálkodik, már nem mi vagyunk erősek, hanem Ő erős bennünk, és mi elszakadunk utolsó vágyunktól is, mely e mulandó világhoz fűzött bennünket, és megszületünk az isteni életre.

Azért, gyermekeim, ne csüggedjete a szenvedésben. Legyetek erősek, mert csak a rossz és ennek járuléka az, ami elmúlik, az isteni jó megmarad örökké.

9. A DELEJEZÉSRŐL^{4*}(**)

Az ember nem kötheti magát egy bizonyos igazsághoz a földön végérvényesen, mert az embernek minden igazsága csak a neki legközelebb eső igazság elérését jelenti. Ezért nem helyes az ítélőképessége az embernek. Ugyanegy dolog felől öt embernek ötféle véleménye lehet a nélkül, hogy a helyeset értené meg valamennyi. Mert nem a dolog lényegét tekinti kiindulási pontul, hanem a saját elméletét. Mindig ezeken a helytelen elméleteken lovagolnak azok, akik a lényegét nem ismerik. A delejezés is ilyen kérdéses pont azoknak; de hogy csakugyan megismerhesse mindenki a delejezés lényegét, megpróbálom megmagyarázni.

Egy erő van, melyből minden erőforrás fakad és táplálkozik, ez az isteni erő, az Abszolútnak ereje. A mindent felölelő szeretet, a mindent éltető élethullám, mely nem szűnik meg mindaddig hatni és éltetni, míg csak a sűrűsödés folytán lassabb mozgásra nem kényszerül, s végül megállni látszik a kőben, a vasban és a többi holtnak hitt anyagokban. De a kristályosodás által már itt is tanújelét adja életképességének, és rotál vissza, felfelé. Már pedig ha a kőben vagy a vasban is működik ez az élethullám, akkor a még feljebb jutott állati életet vezető princípiumban, sőt a szellem burkát képező emberi testet éltető erőben, és az ezen felül haladó lelki tulajdonságokat fejlesztő szellemi princípiumban még nagyobb mennyiségben megtalálható ez az erő. Hiszen ez az, ami kérdőre vonja az ember szellemét, hogy és mint rendezte ezeket az erőket, milyen alakulatokat hozott vele létre: törvényeseket-e vagy törvényteleneket? Ezek az alakulatok mutatják meg a bűn és az erény fejlődését. **Ez az erő, mint felsőbbrendű teremtő eszköz, az emberi szellem kezében is megvan. Vele hat és hatásokat fogad el, akarja vagy nem akarja.** Ez törvény. Viszont aki tudatosan fejleszti akaratát és vele erejét: az is törvényes, ha több ereje lesz, mint azoknak,

⁴ * Ma inkább magnetizálásnak mondhatjuk

akik mindezekről semmit sem tudnak. Sokan nem tudják, hogy van magnetikus erejük, és mégis hatnak vele, magával a jó szándékkal; de a hatás nem állandó, mert a tudat nem rögzíti meg azt sem az adónál, sem az elfogadónál. Viszont vannak, akik a kevesebb erőt is jobban tudják kamatoztatni, mert tudatosan rögzítik. E földön a jelenségek világában pedig ez elég ahhoz, hogy hatásokat váltson ki.

A lelkek nagy tábora e földi létben két véglet között mozog, különböző rétegeket alkotva. Egyik ilyen, a másik amolyan erővel töltve vagy villamossággal sűrítve, vagy a fejlettségi fokozatának megfelelően delejességgel megkeverve futja be pályáját, hatást elfogadva vagy hatásokat adva át. Tehát mindenki készen lehet arra, hogy hatásokat fogad el vagy ad át az ő egyéniségéből, mert ezek a hatások az emberek érzései szerint asszimilálódnak, s aki némileg lehetővé teszi ezt az asszimilálódást, már hatni is tud a másokra. Nem áll tehát az, hogy az alsóbbrendű delejezés hatástalan, sőt ha jól van irányítva, jól is hathat, mert mindenkire nézve csak az fontos, hogy elfogadóvá váljék. Sőt így csempészi be a gonosz is az ő hatásait az emberekre, hogy elfogadóvá teszi őket. Ami nem képes asszimilálódni, az taszítja egymást. Ha nincs elfogadó, még a legjobb sem képes hatni, tehát az egyének elfogadó képessége, fejlettsége, egyéni intelligenciája az, ami feldolgozza a hatást. **De hogy biztosabb legyen a jónak győzelme: a megkívánt szellemi világossághoz lelki fejlettség a jóban, és testi együttműködés, a szervező életerő bősége és tisztasága is elengedhetetlen kelléke a delejezőnek,** mert kívánatos, hogy ha a hatás megvan, az jó legyen, úgy a lélekre, mint a test erőire nézve.

Harmóniátlan lélek nem képes harmóniát teremteni a másokban, csak zavarokat idézhet elő, de nem okvetlen szükséges, hogy a rossz bekövetkezzék, ha az elfogadó mint jót dolgozta fel az erőt. Ebben az esetben az ő hite szerint hat és nem a delejező lelkiállapota szerint. Érzékenyeknél, kik finom megérező idegszfé-

rával bírnak, a valóság uralkodik és igen rosszhatású a megtévesztés. Az ilyeneket csak igazán asszimilálódásra alkalmas, rokonszenves egyéneknek szabad delejezniük.

10. KARMA. (**)

Az emberek sorsát láthatatlan kezek irányítják. Akik hisznek ezekben, közelebb jutnak minden dolognak a megoldásához, mint azok, akik nem hisznek. Ezek sem védekezni nem tudnak ellenük, sem igénybe nem vehetik azok segítségét, de akik tudnak róluk, hisznek bennük, közelebb vannak a dolgok kedvező megoldásához, mint akik maguk akarják a dolgokat megoldani. Ha karmájuk szerint terhes is a megoldás, a hit sok terhes karmát megmásít és átváltoztat. Azok, akiknek ilyen kemény ok-okozati törvény jut megoldásra, nem magukért, hanem másokért tesznek a földi életben olyan dolgokat, melyekkel egész részleteket szakítanak ki a terhek súlyából. Természetes is, hogy ha sikerül a követ megmozdítani, akkor a kövek egész csoportja követi az elválásban. Ilyen dolgok nagy szenvedéssel járnak az érdekeltekre nézve, de legkivált arra nézve, aki megingatta az első követ. Ha a lélek még nem elég érett és mégis nagy vezető szerepre vállalkozik: akkor is rosszul választ, ha megalkuszik, akkor is, ha kitart. Mert ha kitart eszménye mellett, akkor a világot mozgató tömegkarma zúzza össze, ha pedig megalkuszik, s az eszmét áruba bocsátja egyéni előnyökért, akkor a saját karmáját rontja meg. **Azért ti emberek, ne nagyon induljatok el egy bizonytalan utakon vezető, vékony szálnak a vezetésén még elméletben se, mert emberi eszetekkel, rövidre szabott lélegzetetekkel nem bírjátok úgysem követni az okozati törvény nagy oldó- és bontóerővel viaskodó hatalmát.** Mert rövid a ti lélegzetetek még, a szívetek érzése is gyenge, hogy oda, az isteni törvény kegyelmi világába behatoljatok. Nem tudjátok megérteni sem a szeretet nagyszerű önfeláldozó harcát, sem a törvénynek nagy engesztelő, kiegyenlítő,

mindent őrő és újjáteremtő hatalmát, mellyel az Isten mindenáron az egyéni lélek fennmaradását munkálja. Ti csak beszéltek és könnyen ítélték azokról a dolgokról, melyeket nem értetek; de zúgolódtok, ha éppen titeket ér abból a nagy eggyé olvasztó elemből, a törvény oldó erejéből egy csepp, melyet legkisebb alakjában is nagyon megszenvedtek.

Csak soha ne emlegessetek karmát, inkább munkálkodjatok egymás boldogságán, nyugalmán, békéjén; tanuljatok kitartóan, dolgozzatok önmagatok és a világ sorsának előbbre vitelén, igazzá, jobba tételén; szeressetek és tűrjetelek, legyetek elnézők és reménységgel teljesek; s ha így éltek, gyermekeim, sok szegyenletes és fájdalmas un. karma dicsőséges karmává változik, sok engesztelőerő hull alá, és elmossa a gonosz erők építkezését.

Ha ti csak egynéhányan is így éltek és szíveteket ennek a tudománynak szentelitek, nagyobbat cselekedtek életetekkel, mint a híres hadvezérek, a nagy uralkodók, kik erőszakkal vették be váraikat, mert az okozati törvény elveszi hazájukat, vagyonukat, szeretteiket, mindenüket. Mert tévedésükből szenvedés sarjadt az utódoknak, **míg a karmát oldó és bontó isteni ige, a Krisztus igéje, új eget, új földet teremt abból az áldozatból, mellyel Ő áldozott a szeretet oltárán.**

Ebben a világban megszűnik a karma hatalma, megszűnik a szemet-szemért igazság; itt a megtérés igazsága van, itt a bűn megoldozása van Istennél; itt nincs joga senkinek, itt csak reménysége és alázatossága lehet a legmélyebb beismeréssel; és éppen ezért őszinteség, gyermeki bizalom az, amellyel a lélek felemelkedhetik Istenhez. Gyermekeim, nem kell-e ujjongó örömmel felkiáltani, hogy Isten a részünkre teremtette a kegyelmet, s mert titokzatos lényében oly gyönyörűséges érzelmek vannak, melyek végére mi nem járhatunk? Elmúlik minden képmény és sötét szögletes tudomány és elmélet, vele együtt a karma nehézkes törvénye is, mert elolvad, megsemmisül a bűn

Isten egyetlen szeretet-nézésétől, mellyel Krisztusban reánk tekint.

11. TARTSUNK RENDSZERT A LELKI JAVULÁSBAN ÉS FEJLŐDÉSBEN. (**)

1925.június 10.

A természet minden rétegében át van itatva ma a rosszal, és azok a törekvések, melyek az abszolút jó felé emelkednek, nehezen jutnak most a fizikai világban előre. Ti emberek ugyan azt gondoljátok: ilyenkor fogékonyabbak az emberi lelkek a jó és igaz iránt. Ez igaz is, és mégsem ez a valódi arculata az emberiségnek. Vannak - igen gyéren - eredmények is a maradandó élet részére. De mégsem ez az az idő, amikor a jó és igaz előre haladhat. Az iránytű is jó, sőt a viharban hasznosabb mint bármikor; és mégsem az a célja, hogy a vihart szolgálja. Mert a viharban nagyon sok szem nézi, igen sok érdeklődés kíséri ezt az iránytűt. Talán több, mint bármikor - *de csak azért, mert ilyenkor a félelem lesz úrrá a lelkeken, és hisznek, mert jó hinni azt, hogy helyes úton járnak*, s megtalálják a nyugalmat, a pihenést és elkerülik vele a veszélyt. **Ez okozza ma az emberek érdeklődését a vallások és a spiritizmus iránt is. De nem az a fontos ebben az időben, hogy ki érdeklődik, hanem hogy ki állja meg a helyét.** Mert aki csak érdeklődik, az még a kezdetén van a dolgoknak. Az ilyenek részére még a jövőben van a munka; és igen kérdéses, hogy valóban úgy lesz-e, mint ahogy ők azt remélik és óhajtják. **A nehéz időkben látszik meg, hogy a lélekbe rendszertelenül belenevelt hit inkább ártalmára, mint hasznára van az igaz eszmének. Mert vagy vakhitté válik, vagy pedig üres külsőséggé, amelyhez mégis babonás félelemmel ragaszkodik.** Az ilyen külső hit, a testi ember hite, egyik legnehezebben levethető ruhája a léleknek. Belső lelkivilága pedig olyan, mint egy vad erdő, amelyet nem gondoz senki. Jóllehet nincsen minden jónak híjával az ilyen lélek, sőt sokszor igen szép eredmények is meg-meghúzzák magukat a bűnök árnyékában, de ezeket

a szellem még nem fedezte fel önmagában. Mert ha valahogyan fel is fedezi, akkor sok esetben be sem ismeri nagy bűneit a kicsiny erények miatt. Ezért nem jó a dicséret, mert bódító a hatása igen sok lélekre. Ezért használják a dicséretet a megtévesztés szellemei is, mert ritkán kapnak érte elutasítást. Ez pedig méreg, édes, kábító, nagy szenvedésekbe vivő méreg, és óvakodnia kell tőle minden jóra törekvő léleknek.

Ha a felekezeteknél a lelkek rendszeres nevelésben részesülnének, akkor könnyebb volna velük előre jutni. **De mindent csak a külsőnek szentelnek, és semmit, vagy csak igen keveset a bensőnek.** Azért van aztán a lelkekben a nagy fegyelmezetlenség, szeszély és felületesség, amikkel a lelki életben sem mire sem viszi ugyan senki, de az emberek a nagytakarítás vágyától sarkalva, űzetve, ahelyett, hogy a jót mozdítanák elő, és az igazat segítenék érvényre juttatni, ami által mindenki nyerne: inkább még jobban megakasztják a jó természetes fejlődését éppen azzal, hogy mindenki jót akar ugyan, de mindenki másképpen. Mindenki a maga kialakított jóságát és igazságát tartja a legjobbnak. Azok pedig, akik nem a magukét, hanem Istenét adják, visszahúzódnak a tülekedők közül, és így bizony csak kevés igazgyöngy juthat az emberiség közé, míg amazok a lelkek a nélkül, hogy tudnák s a nélkül, hogy észrevennék, a sátán eszközeivé lesznek, bár az ő meggyőződésük az, hogy jót tesznek, jót akarnak és Isten előtt kedves dolgot cselekszenek. Miben áll mégis az ő bűnük? A rendszertelenségben, a fegyelmezetlenségben és szenvedélyeik szabadon bocsátásában. Ezek az apró, kicsiny kúszó növények hatalmas fákká növekednek a lélekben, és a rossz hajlamoknak melegágyaivá lesznek. Ezt a vad rengeteget kell először is kiirtani, hogy a téveszmék a zürzavarban meg ne bújhassanak. Mert hiába cselekszik az ilyen ember még jót is: nem éri el vele lelkének még annyi javát sem, mint valamely rendszeresen fejlődött lélek a maga kevés képességével.

Az első és fő feltétel a megtérés. Erre pedig a fegyelmezetlen lélek azt mondja, hogy nem loptam, nem csaltam,

nem gyilkoltam és a többi. Mert ha ezek a kirívó, durva bűnök nincsenek meg a lelkében, akkor már hajlandó az elbizakodásra. Azért nem mondom én senkinek, hogy miből térjen meg; mindenkinek mindenből meg kell térnie, ami bűn. Legyen tehát elsősorban őszinte és alázatos. Ne tetszelegjen a jónak köntösében! **Hisz úgysem lehet teljesen jó a földön senki - de legalább törekedjék a jóra. Tanulja meg, hogyan kell engedelmeskednie nemcsak a neki tetsző, hanem a neki nem tetsző dolgokban is,** hogyan kell elnéznie, elhordoznia mások hibáját anélkül, hogy kárt tenne a saját lelkében! Tanulja meg ne csak a megérdemelt, hanem a szerinte meg nem érdemelt bántalmat is eltűrni. Tudjon megelégedni a kevéssel és keserűvel is, és tudjon hálás lenni mindenért, még a rosszért is, mert nem tudhatja, hogy mi válik javára. Ezen kezdje el az ember a megtérést. Ne akarjon erejét meghaladó dolgokat véghezvinni se a szeretetben, se a bölcsességben. Adja a világnak azt, amit adhat, amivel rendelkezik; adjon keveset, de igazat; adjon alázatosságot. Mert amíg azt oda nem adta, amíg ezekkel az egyszerű, semmibe sem vett erényekkel nem rendelkezik, addig minden nagynak tetsző dolog összezsugorodik, minden igaznak hitt nagyság, nagyot akarás csak szappanbuborék, és minden szépnek látszó erény csak a bűn lappangó kígyójának búvóhelye a lélekben. **Mert a látszat világának délibábjai azok a kívánatos szellemi javak is, amelyek a személyt, az időleges ént, az embert szolgálják. Káprázat minden jó, ami a földön elérhető.** Vetített ködfátyolképe csak minden az igaznak, s aki ez után fut, ezért harcol: nem éri el, hanem a bűn útvesztőjébe téved. Aki azonban mindezt semminek tartja és a valódi jót keresi: az elveszti, feláldozza az időleges ént, hogy az örökkévalónak szerezzon dicsőséget az időlegesben. Azért sem háború, sem nyomorúság, sem béke, sem öröm vagy jólét, sem az anyagi javakban megtalált megelégedettség nem az előszobája a mennyeknek, mert úgy az egyik, mint a másik csak egy pillanatra mutatja meg az embert, az igazit. **Tehát sem a kétségbeesett imádkozó és bizonyosság után**

kutató, sem a könnyet hullató árva vagy a görcsösen zokogó özvegy nem az igazi „én”. Múló jelenségek ezek a szellem életében. És ő semmivel sem jobb, nem tisztább és érdemesebb a mennyek országára ebben a jelmezben, mint az az örömben és dicsőségben úszó hadvezér, ki rengeteg emberélet árán győzött, akinek utódai sok ideig viselik talán e győzelem dicsőségét, vagy akik mindenüket elvesztik a borzasztó vérzivatarban és holnapra talán egy falat kenyér nélkül állnak az élet zord igazságával szemben. Avagy talán ezek jobbak vagy rosszabbak a tegnap szegényeinél és a holnap dúsgazdagjainál? Nem! Ami a földön jó és rossz van, az a földé. Úgy a dicsőség, mint a gyalázat, úgy a jólét, mint a nyomorúság, úgy a szépség, mint az utálatosság, úgy a kívánatos, mint az irtózat: mind egyformán ugyanabból a forrásból származik. Az egyikkel a másikat is adja a földi élet.

Nem valóság sem a jó, sem a rossz, mert mindkettő mulandó. Hatásokra törekszik minden: érzéseket és gondolatokat csihol ki az ember lelkéből, és ezek az érzések és gondolatok vezérlik a láthatatlan ént egyre közelebb és közelebb az Igazsághoz. Ezeknek nincs idényük; ezek érnek, mint az örökkévalóság gyümölcsei. Belső világuk vonzódik úgy a jóhoz, mint a rosszhoz egyaránt; ezekért kell dolgozni, ezekért, akik még talán meg sem születtek, vagy akik ma még nem hallják a szót, de holnap talán már mindent összejárnak, hogy a szónak csak valami kis visszhangját is hallhassák. Egyszóval az ilyenekért kell dolgozni, akikről nem tudunk, de tud róluk az Atya, aki vonzza őket, mert azt akarja, hogy ők is üdvözljenek. Nem szabhatjuk tehát meg sem a mát, sem a holnapot; akkor dolgozzunk, amikor lehet, amikor elül a vihar felettünk, és akkor a biztos part felé evezhetünk.

12. A SZERELEM SZELLEMI MEGVILÁGÍTÁSBAN. (**)

Jóllehet a szerelem a szeretetnek különálló meghatározott formája, mégis nagyon eltérő e kettő úgy vonatkozásaiban, mint

eredményeiben. E két érzésnek minden korban megvolt az elkülönítése egymástól, és mindig a kor felfogása szerint határozták meg egyiknek és másiknak a lényegét. Volt idő, mikor a szeretetnek nagy összevont és egyben kifejezett formája volt a szerelem fogalma kivétel nélkül, a nemek nem határoztak benne semmit; azt mondhatnám, ez volt talán a legtisztább felfogása a szerelemnek. Azután később az emberek művelődésével, finomodásával kisajátították ezt a kevésbé értékes lelkek, a hízelgők, az udvaroncok és elkoreszosították. **Végül a ti korotokban a leg-aljasabb fogalmakat ezzel a szóval csempészik be a szívekbe, és a nemi ösztönök kifejezésre való törekvését is ezzel jelölik meg.** Nem csoda tehát, ha a tisztább törekvésű szellemek irtóznak e szótól. Azért ajánlatos a két fogalmat egymástól elválasztani. A szeretet általában mindent átfogó érzés, mely kivételt nem tesz ember, állat vagy élettelen tárgy között. Az ember szereti az életet és mindent, ami kedvez neki. Szereti az igazságot, a szépet, a jót, a kedveset, a vonzót, de nem szerelmes belé. **A szerelem a szeretet felett trónol, mert az ember a szeretetét feláldozza szerelméért.** Ezt úgy mondhatnám: a szellem egy pontban összevont szeretete, mely mint a gyújtólencsében a nap sugara, éget és megsemmisít, vagy életet ad ott, ahol elfogadóra talál. És azért, mert összevont érzése a szeretetnek, csak egy ponton élheti ki magát teljesen; és itt, ezen a ponton önti ki a lélek legteljesebben a lényének legszebb, legértékesebb eredményét. Az egész természet is ezt fejezi ki a virágzással.

Arról, hogy mire képes a szerelemben virágzó lélek, mit tud felszedni, vagy mit tud elhagyni szerelméért: megmondom, ki ő lényegében. A virágról már látható, hogy értékes vagy értéktelen lesz-e a gyümölcs. Hiszen virágzik minden, még a csalán is, az útszéli túske is, mert a benne élő élet tüze megújulásra törekszik. De az a kérdés, hogy milyen a mag, milyen a gyümölcs? Míg az egyik virágzik, hogy a tűzre kerüljön, addig a másik már magasabb célt tölt be virágzásával. A kert virágai, mint megtisztult magasabb érzések testöltései, nem élnek meg a

tüske és a gaz között. Nagy, áldozatkész, lemondó vagy nagyra törekvő szerelmek nem élnek, és nem élhetnek meg az alacsony bűnökkel terhelt lelkekben, mert a gaz elnyomja azokat. **A duálzellemegek egymás felé vonzódó hatalmas érzései hiába keresik egymást, lelkük virágainak illatát, porát nem veheti szárnyra a szellő, mert illattalan, korcs virágot hoz az ifjúság tavasza, míg a bűn uralma alatt nyög a lélek.** A szeretet összevonó gyűjtőlencséje nem tud a természet erőibe szépet, elbájolót adni, és a lélek a fajfenntartó erőszakos ösztönének engedve, visszaesik a föld porába. Nem tud felemelkedni, belépni a rajongás és az álmok világába, hogy a szépet, a jót megvalósítsa és önmagát, lényének természetét újjá alkossa; nem tudja, mert értelem- és érzelem világán úrrá lett az anyag, a test.

A szerelem a léleknek olyan állapota, melyet ti extázisnak neveztek. Önmagunk lelkének égése az, ami nekünk boldog elragadtatást nyújt. Azért az alacsony érzelmű léleknek még a mennyei angyalok sem tudnak boldogságot nyújtani, mert nincs érzéke, elfogadó képessége hozzá, amivel azt élvezhetné. A magasabb léleknek minden fájdalma és szenvedése mellett is több - hasonlíthatatlanul több - a boldogsága és öröme, mint a gonoszságban élő léleknek, a fejletlen ösztöni életet élő embernek. **Mert az ilyen lélek vesse bár rá magát minden szépre, jóra és kívánatosra, mind hiába, mert a test érzékei csak mindig jobban eldurvulnak, és mindig újabb és újabb ingerekre van szüksége, hogy a test nyújtotta örömeiket élvezni képes legyen.** Ez mindaddig tart, míg idegszférája kimerül, és közömbössé válik minden iránt. Ebben az állapotban az embert az undor és meghasonlás iriggyé, kegyetlenné teszi, és elégedetlensége a kétségbeesésbe kergeti. **Ez már a halál borzalmas aratása a testi életet élőknel.** Ezzel szemben a szeretetben élő lélek mindenkivel és mindennel harmóniában él. Lelke békéje zavartalan, és érzelmeinek összevonó pontján, a szerelmi részen, a természet csodavirág-alkotásán dolgozik, míg csak meg nem

találta egy formában vagy alakban, egy hangban vagy egy gondolatban, azt az emléket, azt a hiányzó részt, melyre vár, mely álmainak megvalósulásához közelebb viszi. Amíg ezt eléri, szenderegve hordozza magában ilyen irányú vágyait, képességeit, mint kora tavaszon a duzzadó rügyek a későbbi virágok és levelek alkotó nedveit a fa, míg az első langyos fuvallat meg-
 rázza az üres gallyakat, és a rügyek boldogan adják át magukat a tavasz életet fakasztó törvényének. Éppen így a tisztább érzésű, magasabb gondolkozású lélek is átalakul az érzéseiben, és jus-
 son bár lemondás vagy boldogság osztályrészéül a szerelemből: átéli egy pillanat alatt azt a mélységes örömet egy fölemelő el-
 ragadtatásban. Még ha fájdalmas lemondás vegyül is hozzá, több boldogságot élvez, mint az igazi szerelmet nem ismerő durva, anyagi és érzéki ember. Az ilyennél a lemondásban, az elválás
 fájdalmában hasonlíthatatlanul több reménység, több hit és élet-
 képes érzés van, mint egy közönséges hétköznapi házaseslet ér-
 zéseiben. A léleknek álmok kellene, melyeket ő maga akar megvalósítani, melyekért küzdve felörlődik a hétköznapi ember
 sok hiábavaló szokása és megmarad az álom színes, ragyogó képe. **Sajnos, kevesen vannak, akik lelkükben színes álmokat őriznek. Kevesen vannak, akik az ifjúság tavaszának virá-
 gait megőrzik a gyümölcsökkel együtt, mert bár az idő el-
 múlhat, az ember megöregedhet, de a lélek virágainak nem
 kell szükségképpen lehullaniuk, mert a lélek számára idő nincs,
 csak fordulók vannak, munkára, tanulásra és tapasztalatgyűj-
 tésre való alkalmak. Kevesen vannak, akik a házasságban is
 megőrzik lelkük virágait, mert a test a maga önző törvényé-
 vel előre tolakodik és megöli az álmokat, a vágyakat. Megölik
 a testi ember tökéletlenségei, fogyatékoságai az álombeli ki-
 rályt, és helyette a hétköznapi ember támad fel. Így sokszor nagy
 csalódások, csúfos kudarcok kísérik a nagy álmodozók szerel-
 meit. Azért a földi okosok célszerűen elrendezett életéből szám-
 űzetett a nagy és szép érzés: **a tiszta szerelem nevetség tárgya
 lett, mint az ifjúsággal együtt járó betegség, amelyen majd****

minden halandó kisebb, nagyobb mértékben átesik. Mégis majd minden lélek hordoz egy képet, egy emléket ebből az állapotából a lelkében, melyre azt mondja: szép volt; és amikor újra megnyílik a lélekben a visszaemlékezés a múltra és az előre tekintés a jövőbe, az álomképeket tarka színárnyalatokkal és ragyogó fénysugarakkal világítja meg az emlékezés, a lélekben újra vágyak támadnak átélni azokat és visszaszerezni az elvesztett boldogságot. Az életerő hatalmas buzgása bátorságot kölcsönöz a léleknek, és kifogyhatatlannak érzi erőit. Ebben az időben önalkotta álmainak él, és az élet királyának képzeletileg magát a halandó ifjú ember; nem csoda, ha lobogó életerejével elégeti a fejletlen ész mérsékletre intő tanácsait. Minden ifjú férfi és nő a másik nemű lényről csupa szép és tökéletességre valló tulajdonságokat tételez fel, olyanokat, melyekkel szeretné, hogy az ő lelke mása rendelkezék; tehát kialakítja azt az álomalakot, akivel ő boldog tudna lenni. Legyen az illető ettől lényegében teljesen elütő, ha egy tekintet, egy hang vagy a testének alakja megközelíti azt az álomalakot, amelyet a lélek magának kialakított, már oda összpontosulnak érzései.

Az ember szerelme éppen olyan tökéletlen, mint bármely más érzése, és ezért sok csalódásnak, fájdalomnak kell ezt az érzését is követnie, míg a tisztaság bizonyos fokát el nem éri. Az ifjúságnak ez az érzése nem betegség, mint azt sokan mondják, hanem szárnypróbálgatása felfelé. Akár kifejezésre jut, akár nem, akár csalódás kíséri, akár beteljesülés a szerelmi érzést: az mindenképpen a lélek egyéni fejlettségét, fokozatát tükrözteti vissza. Szerelmükben - amint említtem - a nagy, nemes és fennkölt lelkek is csalódnak, mert ez olyan érzés, amelyet sokszor felhasználnak céljaik elérésére a törvényeket kiegyenlítő szellemi hatalmak, az őrszellemek, hogy védenek, az elmaradt férfi vagy női lelkeket a másik nem által ezen az úton emeljék ki hosszú kábulatukból, tespedésükből vagy gyakori visszaesésükből. A szerelmi kapcsolat hatalmas erőket mozgat meg a lelkekben. És sokszor nem tudják az okoskodó

szülők, hogy a másban oly engedelmes gyermek miért oly engedetlen e tekintetben. Nem tudják, hogy talán éppen életének célját akarja betölteni Isten rendelése szerint. Hatalmas erőket mozgat meg ez az érzés úgy az egyesekben, mint a csoportokban, tehát szükséges, hogy ezt az érzést nagyon széppé, tisztává, igazzá és erőssé fejlessze a lélek. Azért mondom én, mutasd meg szerelmedet és megmondom, ki vagy. **Aki igazán szeret, az szerelemmel csak egyet tud szeretni. Ez ha csalódik, nem áll bosszút, nem keresi a tomboló bűnbén a feledést.** Nem igyekszik kárpótolni magát, nem keresi a boldogságot az élet feléje nyújtott örömeiben, nem ábrándul ki a tökéletlenségek láttára, hanem minden igyekezetével azon van, hogy jobba, tökéletesebbé tegye azt, akit olyannak kívánt látni, mint álmainak alakját, az ifjúság álmát. Az ember minden okoskodása tévelygés és szélsőséges. Bűnre való hajlama megfojtja magasabb énjének minden tisztább törekvését és vele az álmokat is. **A szeretet nem lehet gyilkosa a szerelmi érzésnek, és a szerelem sem lehet az a szeretetnek. Akiben szeretet nincs, vagy akinek csak önző szeretete van: annak szerelme is az alsóbb érzésvilágban mozog, és bizony önzővé, a test érdekeit szolgáló rabbá, érzékivé válik.** Amint a gyűlölet a szeretetnek elfajult alakja, úgy az érzékiség a szerelem elfajulása. Az érzéki ember szerelme nem a másik nem iránt érzett nagy és fenséges érzés, hanem csak önmaga iránt, a saját testének és lelkének talán egy pillanatra örömet okozó vágya, amely csak eszközt keres, hogy ezt elérhesse. Ez bűn, mert a lélek benső nagy érzését meghazudtolja, és helyette a test állati ösztönét helyezi előtérbe. Az érzéki ember szerelme nem fölemelő, s nem is ad okot a dicsekedésre, hanem szégyenérzetet keltő utálatosság, mellyel az ellentétnek terjeszkedéséhez adja eszközül testét és lelkét, amennyiben az érzékiségnek mindenkor az erők villamosítása és sűrítése az eredménye. Az embereket oly alantas szellemi kisugárzásokkal köti össze ez az érzés, hogy ha arról tudnának, jobban undorodnának

ettől, mint az oszlásnak induló hullától. Azért monda az Úr: „Ne paráználkodjál”

13. A FÖLDI ÉLET MEGPRÓBÁLTATÁSAIRÓL. (**)

1925. június 9.

Azt hiszem, hogy e zűrzavaros időkben is meg fogjátok találni a békességet és megértést, és nem lesz szükséges, hogy a kis darab köveken is elessetek, amikor át is léphetitek. Különbösen is most igen homályos az a bizonyos jövő, amibe belementek. Nagy szükség lesz a hitre, amellyel - ha jelenleg messzire nem is - a következő lépésig mindig világíthatok magatoknak, hogy a sötétségben el ne tévedjete. Most nagyon fontos, hogy igaz és őszinte érzés ragasztja-e össze azokat a téglákat, amelyekből az egység áll. Mert meg fogtok inogni, egyik jobban, a másik kevésbé. Ezt a megingást nevezitek ti próbának, mi pedig gyarlóságnak, bűnnek, tökéletlenségnek. Mert mi nem magát a jelenséget tekintjük, melyet ti sokszor nagynak és borzasztónak láttok, hanem azokat a hajlandóságokat, titkos vágyakat, a lélek apró redőiben székelő kicsiny, de veszedelmes élősdiéket látjuk, amelyek ha felszínre jutnak, a látszat világában igen nagy bajokat hoznak létre. Sokszor nem kell más, csak egy kis jómód vagy egy kis böjt, hogy ezek az elfelejtett, csendben élő lelki vágyak és hajlamok szörnyetegekké növekedjenek, s úgy a saját próbáikat, mint a más lelkekéit készítsék elő.

Amíg ezekből a veszedelmes, apróbb-nagyobb fenevadakból van a lélekben, és a szellem szeretne tisztulni, javulni: magától értetődő dolog, hogy addig az embernek próbái is lesznek. De ezek nem mindig azok a próbák, amelyek elöl ti menekülni szeretnétek, s amelyek elöl futtok azért, mert szenvedésteljesek. Nem. Sőt inkább a barátságos vendégmarasztalása a földnek. **Az örömök élvezése, a testnek való kedvezés és a lélek hibáinak akadálytalan kifejlődése sokszor nagyobb próba és keményebb vessző, mint a sok gond, baj, bánat és**

szenvedés, mert ez utóbbiak már a bajnak gyógyulását mutatják; de a földi jók, a földi kedves dolgok - még ha igaz úton jönnek is az ember életébe - nagy próbát rejtenek magukban. A lélek ugyanis nehezen tudja magát a földi élet csábításaitól függetleníteni, még ha erős is, még ha igaz is. Mennyivel nehezebb lemondani olyan dolgokról, amelyekkel az ember bír, vagy ha el nem éri azokat, s csak a vágy van meg utánuk! De nemcsak anyagi, hanem lelki ajándékok is vannak, amelyek kívánatosak az ember előtt, és mégsem érheti el ezeket sem, akárhogy vágyik is utánuk. Ti nagyon is benne éltek korotok atmoszférájában. Nagyon is tudjátok mindennek az értékét, és a mulandóság köde, mely délibábokat fest az ember lelke elé, titeket is rabul ejt, egyszer egyiket, máskor a másikat. Amikor pedig ezt eloszlani látjátok, akkor ti is siratjátok, ti is fájó szívvel keresitek annak helyén azt, ami elmúlt: a jövődőt. Ez a jövődő azonban Istennél van, és Ő nem ott, azon az úton adja meg néktek az ő külön kegyelmét, amelyen várjátok, hanem amelyiken ti nem is gondoltátok.

Azért, gyermekeim, el ne tévedjetek a mulandóság világában a jelenségek között, mert nem tudjátok, hogy mi honnan sarjadzik ki. Maradjatok meg az Igében, az Ige világgosságában, és nagyok lesztek az Ige által. Ne tévelyegjetek a bűnben, hanem legyen bennetek erős a Krisztus, akit felvettetek a ti emberi életetekbe; Ő is felvett titeket az örökkévalóságra, hogy megtartsen benneteket. Ne legyetek felemás hiten: mint átlagos ember egyfelől, s mint krisztuskövetők másfelől, mert bennetek a kettő meg nem egyezhetik; hanem ha vallást tettetek az Úrvacsorában a mennyei seregek előtt Őrá, akkor maradjatok is hűek Hozzá. Mert Ő ugyan hű marad hozzátok, de ti a feldöntött törvénnyel az igazságnak sok törmelékét szórjátok el, s ezt el kell takarítanotok, még mielőtt Hozzá visszamehetnétek. Én ezt találom jónak: ápoljátok egymásban a hitet s szeretetet, és akkor ez a hit és ez a szeretet váltja valóra azokat a reménysegeket, amelyek nélkül a földi élet bizony csak sivár pusztaság,

vagyis egy vég- és célnélküli bolyongás a sivatagban. De akire az Úr kincseket bízott, az már nem magáért él, hanem a kincsekért, amelyeket hordoz. Az Úr megteheti, hogy megállítja a fáradt vándort, és egy pohár vizet nyújt neki. Meg is teszi; sőt mire eljön az alkony, jó helyre is vezérli.

14. NÉPEK SZENVEDÉSÉNEK OKA ÉS CÉLJA. (**)

A tömeglelkekre sohasem lehetett úgy hatni, mint az egyénre. Az egyiptomi rabszolgaság idejében is csak azért lehetett a szabadulást egyöntetűen keresztülvinni, mert mindenki egyformán szenvedett. Azóta is csak azok jutnak jobb meggyőződéshez, akik szenvednek. **Az olyan emberi lelkek, akik nem szenvednek, begyepesedett és gazzal benőtt kemény területek a nemes mag számára.** Mi haszna van, hogyha a szél el is viszi oda a nemes mennyei magot? Ha ki is kel, virágot, gyümölcsöt sohasem hoz, hanem csak ott, ahol a szenvedés kiirtotta a gaz gyökerét. Így tehát kell a szenvedés a bűn erejének lokalizálására. Ha szenvedés nem volna, semmi jó és igaz meg nem fogamzanék a tömegekben, mert amíg az emberi lélek éretlen, addig csak a durva igazságok kötik le figyelmét, de ebből is kizárólag csak az, ami éppen az ő egyéni önzésének kedvez. Minden önzés pedig szigorúan csak az ént szolgálja, mert amikor egy másik én érdekeit érinti, akkor kénytelen valamely rossznak a létrehozására. Ez a sok összeütközés és súrlódás pedig a melegágya mindannak a tömegszervedésnek, ami oly rettenetes, pokoli panorámát tár sokszor a szemlélő elé, s amely szenvedések azért minden kornak megdöbbentő szégyenfoltjai maradnak.

A tömegszervedés és tömegnyomor a bűnnek újabb nemzedékét termi, és ebben a bűnben, eredményeinek létrehozásában mindenki hibás, aki csak abban a korban élt és él. **Tehát nemcsak azok hibásak, akiknek elméjében az átkos gondolat megfogamzott, hanem mindenki hibás, aki gondolkozásával, érzésével támogatta, vagy éppen uralomra juttatta. Nemkü-**

lönben bűnös az, aki vétkes közömbösséggel halad el gondolataival és érzéseivel népek és tömegek szenvedése mellett.

Mert ha a sok közömbös lélek felemelné a szavát valamely gonosz terv ellen, amely sokaknak szenvedését célozza, akkor nem volna a sátán oly nagy tekintély a földön. De éppen itt keresendő sok bűnnek és bűnhődésnek a csírája. Az ember nem látja rossznak az okot, amely nem közvetlen neki okoz fájdalmat. Nem látja meg a maga önzésében azt a nagy, átfogó, isteni és természeti igazságot, hogy bármily messze legyen is térben és időben az egyéntől egy bizonyos jó vagy rossz: hatását közvetve érzeti. Mert a láncszemek egymásba kapcsolódnak és együttvéve alkotják a világot, s ennek a világnak az *én* éppen olyan láncszeme, mint a *te* vagy az *ő*. Az *én*, a mulandó értékű én szintén elmúlik, és az általános éneknek egy számjegye lesz csupán; és ki tudná megmondani, hogy azt a számot hol, milyen állapotban s milyen feladattal hívja elő a Gondviselés a mulandó életre, hogy az örökkévalóság nagy titkát, törvényét tovább tanulja. Aki ma rosszul oldotta meg feladatát, meri-e remélni, hogy holnap jobban fogja megoldani?

Igen, küzdve, szenvedje tanulja meg a lélek azokat az isteni igazságokat, amelyek az *ő* életfeladatai; és aki nem küzd, nem szenved, mert vagy a rosszba menekült vagy közömbösen nézi kedvezőbb helyzetéből a küzdőket, bizony az kétszeres súlytól megterhelten tér újra vissza a föld porába. A tömegek lelki hangulatára igenis hatni kell, a jónak, a szépnek, az igaznak minél kívánatosabbá tételével. Aki ezt cselekszi, aki ebben elől jár, az elvégezte földi hivatását. De nemcsak beszédben, hanem cselekedetekkel és az egész élettel kell ezt bizonyítani, mert sokszor egy-egy jó szó, egy őszinte tekintet többet ér, mint egy hazug alamizsna. Egy részvétteljes, könyörületes, titkon maradt cselekedet, egy igaz, meg nem alkuvó szó sokszor népek, nemzetek jövőjét megteremtő lökés előre, a fejlődés útján. **Minden a maga helyén és idején. A nemes, Isten Szent Lelkétől átita-**

tott lélek a favágó testében is nagyot, hatalmasat tud cselekedni, mellyel e világ sorsát megjavíthatja. Az önző, uralomra vágyó, dölyfös, Isten ígétől elfordult lélek a hatalom magas polcán is átkozottá teszi a percet, amelyben a világra jött. **Isten mindenkitől egyformán számon kéri a talentumokat.** Mindenkinek a maga erejéhez, világosságához mértén kell Isten útjain járnia, Isten akaratát teljesítenie. Akire az engedelmesség ruháját adta, az engedelmeskedjék; ne úgy, mint embernek a földi haszonért, hanem mint Istennek, ki őt abba a sorsba vagy állapotba helyezte. Akinek uralkodást mért, uralkodjék; de úgy, mint aki tudja, hogy Isten népén, Isten gyermekein uralkodik, mert akire ez bízott, annak tudnia kell, hogy Isten kipróbálja megszerzett igazságának erejét. Így hát akire Isten anyagi munkát bízott, végezze azt legjobb tudása szerint, mert mindenkinek abból kell áldozatot bemutatnia, amivel rendelkezik. **Ha mindenki híven munkálkodik, ha mindenki csak becsületesen érez és gondolkodik: akkor csak tisztítja a haladás útját önmaga előtt.** Mert akkor a sok bűn következményei: a bajok, a szenvedések, a nyomorúságok, melyek csupán törmelékek az élet útjain, mint akadályok megsemmisülnek. Ezek pedig néha olyan nagy tömegekben fordulnak elő, hogy járhatatlanná lesz az út a tömegek részére. Az egyes ember, a kevésigényű földi vándor kevéssel is beéri. Nem hiányzik neki a széles út, amennyiben nincsenek olyan vágyai, amelyek beleütköznének a törmelékbe, de a tömeg nem tud áthatolni a szoros úton, annak kitaposott, könnyen járható széles út kell.

Vannak ugyan csaló és ravasz lelkű vándorok is az élet útjain, akik bizony földi haszonért mindig kaphatók a fondorkodásra és a megalkuvásra. De jaj azoknak, akik eltorlaszolják az igazság útját! Mert minden hazugság, minden mesterkedés, melyet az egyéni önzés épített felrobban, s az építőt mélyen, bűneinek, tévedéseinek törmeléke alá temeti. Aki pedig már sínylődik, nyög alatta, annak segítőkezet kell nyújtani. Fel kell világos-

sítani, hogy mi okozta gyötrelmét. Ez a munkája minden kiküldött munkásnak. Igaz, hogy a segítőre is sokszor rászakad a törmelék, de a legnagyobb szabadító önmagát áldozta fel; mit kíméljünk hát mi a mulandóság öltözetén?! Isten mindnyájunknak szabadítója a bűntől s annak következményeitől; és mi kicsiny, őrségen álló katonái csak az ő törvényeit teljesítjük, ha olyanok vagyunk, amilyeneknek Ő akarja azt.

15. A BEISMERÉS ÉRTÉKE. (**)

1925. november.

Minden lélek maga teremjen gyümölcsöt az örökkévalóság számára. De minden gyümölcsnek legértékesebbje az a beismerés, az a megtérés, mely az őszinteségben keresi és találja meg az engesztelődés legközelebbi módját. Hiába akarja valaki kiengesztelni a megbántottat annak tudtán kívül. Óriási kerülőt tesz, és mégsem nyom semmit a latban, míg a fennálló akadályt meg nem szünteti. Például: hiába ad a tolvaj kétszer annyit a helyett, amit ellopott, a nélkül, hogy cselekedetének okát közölné, bűne nincs jóvá téve, mert a károsult továbbra is az elvesztett fogja sajnálni; de ha megnevezi magát és megmondja, hogy ő vette el és bánja vétkét, már a helyes kibontakozáshoz közelít. Ha valaki megcsalta barátját, a bizalmatlanság érzete ott áll vele szemben, míg teljes megtérésének tanújelét nem adja. Ha az igaz megerősödik a beismerés által, nagyobb lehet a szeretet, mint valaha volt, mert bűnéért az emberi élet nagy értékét, a becsületbe vetett hitet, az emberi élet büszkeségét adja, amiről önként lemondani nagy dolog. A gonosztevő hazudik, tagad, esküszik, de bűnét nem ismeri be, míg csak rá nem sütik a gyalázat bélyegét. Talán nem is azért, hogy nagyon fél a büntetéstől, hanem azért, mert érzi az emberek megvetését. Azért tagad erőszakosan is, mert meg akarja tartani emberi méltóságát, az egyenlőséget a többivel. Akiből ez az emberi méltóságérzék kihalt, az vagy beteg lelkű, vagy gyáva, vagy értelmetlen. Azonban az a bűnös, aki megtér, és önként áldozza fel ezt: az hős, az igazabb

annál, aki még az igazságért nem szenvedett háborúságot soha, de nem is tett ellene nagy kihágásokat. Ez még elbukhat, de aki már így felemelkedett, az már nem bukik le olyan könnyen, mert abban sok erő rejlik, ha valaki önként adja át magát a bűnhődésnek.

16. KÉPLETEK MAGYARÁZATA. (**)

Gyermekem! Lelkednek sok háborúsága sok diadal előjele; de míg a cél elérve nincs, addig nem lehet hüvelybe dugni kardunkat. Addig hadakozni kell a legősibb ellenség, a bűn ellen, mely ezer meg ezer alakban áll az ember elé, hogy megnehezítse előhaladását, ezer meg ezer mozdulattal tör elő az emberi természet mélyéről, hogy megállítsa a szellemet Isten felé vezető útján. Majd így, majd úgy ejt törébe: vagy mint anyagiasság, vagy mint hitetlenség. Ha hisz az ember, akkor vakhit alakjában, ha nem hisz, a tagadás formájában. Vagy szenteskedő, vagy arcátlan és szemérmetlen gúnnyal áll elő, vagy rabszolgai meghunyászkodást követel, vagy az emberi énnel öntelt felmagasztalására biztat az az eszme, mely a jónak csak formáját ölti magára. Nincs soha a lélek biztonságban a tekintetben, mikor van a helyes úton, s mikor téved. Tévedni pedig annyi, mint letérni az egyetlen igaz útról, mely a helyes megismeréshez viszi az ember lelkét. Az események, a hangulatok sokszor megtévesztenek benneteket, mert vagy csábítanak, vagy elrettentenek bizonyos dolgok véghezvitelétől, melyeket magatokban jóelőre elhatározotok. **Mert sokszor tudja a lélek, mi válnék javára haladása céljából, és mégis sokszor kicsiny, jelentéktelennek látszó események elfordítják értelmét, és nem azt cselekszi, amit elhatározott, hanem amit nem akart cselekedni.** Azért kell a léleknek bizonyos erősségű jellemre szert tennie, hogy elhatározó képessége olyan erős legyen, amilyennek segítségével a nagy hullámmásban is megállhasson.

Mert semmi sem megy ingyen, minden kis eredményért küzdenünk kell az ellentét világában. És még szerényeknek is

kell lennünk, hogy a kicsinynek is örülni tudjunk, mert ha a kicsinynek örülni nem tudunk, már a dicsvágy csábított el bennünket, és a kicsi, de biztos eredménytől elcsábít a nagy, a bizonytalan, mely erőnket meghaladja, s maga alá temeti ambícióinkat, lelkesedésünket, erőnket, mi pedig kifosztva járjuk a szenvedések és megpróbáltatások útját - kelletlenül, szárnyszegetten.

Ilyen az élet, gyermekem! Küzdelem, munka, lelkesedés, csalódás, nemes felbuzdulás, erősebb és gyengébb nekilendülések sorozata. A csüggedés, a megalkuvás, a lemondás és tespedtségbe való süllyedés nem sorsa az olyan léleknek, aki meggyőződött arról, hogy ez csak az átmeneti életben van így. **Aki meggyőződött, az tudja, hogy ez a küzdelem, ez a veszedelmekre irányított folytonos éber figyelem nem maradandó állapota a léleknek, hanem ez az ideig-óráig való megpróbáltatás azért van csak, hogy elég erős-e a lélek az igazi, nagy, örökkévaló boldogság elviselésére; mert míg a magad lelkében az igazért küzdesz, az egész világ igazát viszed előbbre.** Ameddig a magad bűneivel, rossz hajlamaiddal állsz háborúban, hogy azokat legyőzzed: addig az egész világ bűnei és gonosz hajlandóságai ellen is harcolsz, mert elszakítod magad azoknak a gyarlóságoknak táborától, és saját erőddel az igaz ügyet erősíted, s az igazak táborát nagyobbítod, ha nem is tud róla e világ.

Ha az ellentábor sárral dobál is meg, mindegy; tudatodban meg kell lennie annak a biztonságnak, mellyel a jót jónak tartod, s az igazat igaznak. És minél fejlettebb egy lélek, annál élesebbek a határvonalak, melyekkel a jót a rossztól elválasztja, és megkülönböztetni tudja. Ez a megkülönböztetni tudás a jellemnek képző és szilárdító fokmérője. Ez mutatja meg, mennyit tud véghezvinni, megvalósítani azokból az általa szépeknek és igazaknak hitt eszmékből, melyek az ő képzeletvilágában olyan kívánatosoknak látszottak. Ha erős a lélek és nemes, nagy lelkesedések fűtik: nem retten meg még az alantas rágalmaktól sem. Nem retten meg az irigy és önző ebektől (János Jelenések

könyve), sem a sarkában csúszó kígyóktól vagy a vad dühtől elvakult bestiáktól, hanem végig kitart, mert az igaznak ereje fűti őt bátorsággal, és biztonságot nyújt ezek ellen.

Kérdés: Kedves Vezetőm, látom, most te is képletekben beszélsz: Ugyebár az álomban látott állati alakok megfelelnek bizonyos minket környező érzéseknek, gondolatoknak, melyek másoktól jönnek? Mert megfigyeltem, hogy igen sokszor beteljesednek az álomban látott dolgok, azonban soknak nem értem meg a jelentőségét.

Felelet: Képlet szerint a kígyó mindig alantas ravaszságot, alatomos ellenséget jelent. A vérengző vadállatok heves indulatok: harag, bosszú, gyűlölet kitörését jelentik. Az ebek irigy, önző természetű lelkek jelképei; ha színük világos, akkor jóindulatúakat is jelenthetnek. Macska hamisságot, galamb békességet jelent. Virágok, zöld fű, lomb: örömet jelentenek, ha sötétszínűek, bánatot. Nemes fajú madarak kedves gondolatok jelképei, a ragadozó madár gonosz gondolatokat ábrázol. Hegyek vágyakat, nagy törekvéseket, az állóvizek mély érzéseket, folyóvizek fontos átmeneti érzéseket jelentenek. A szellő hangulat kifejezője, a vihar nagy izgalmaké. A gyöngy szomorúságot, bánatot jelent. A fehér állatok (ló, tehén) jó hírt, a sötétek kellemetlent jelentenek. Szelíd, szép állatok jó érzéseket, beteg, nyomorék állatok látása fogyatékos érzéseket mutatnak. Nagy világosság látása (nem tüztől eredő) a lelki vagy testi állapot jobbra változását, nagy sötétség: rosszabbra való átmenetet. Nagy mélység titkot jelent, melynek ki kell derülnie. Tűz, lánggal, füst nélkül hirtelen örömet, füsttel bosszankodást jelent.

Amikor a lélek a képletek világában jár, ugyanazt látja, amit a szellem a teljes világosságban, mint eszmét szemlél. A lélek képletei maradandóbb nyomot hagynak az agykéreg belső sejtvilágában, és mint álmot pontosabban megőrzi a képet, mint a szellemi én a maga átélt tapasztalatait, mert ez a testi énben azt mint emléket elveszti, csak mint sejtést őrzi meg a test számára. Azért is tudja az ember lelke a bekövetkezendőket, mert mint

szellem látja azt a valóságban; megrögzíteni azonban nem tudja a látomást a testi öntudatban, tehát csak mint sejtés marad meg, és alkalomadtán valamely behatás folytán kinyílik felsőbb tudata, s átszivárog a sejtés alsóbb énjébe, ahol homályosan, bizonytalanul és valamely érzés alakjában lappang, míg be nem következik. Ezekben az úgynevezett megérzésekben részt vesz a test finomabb idegszférája is. Míg a test alszik, a lélek az őt körülvevő világ szemléletébe merül, és azok a gondolatok és érzések, melyek más emberek részéről keresik őt fel, összefüggő egészet képezve az eseményeket felölelő állapotot formálnak, és ő álmában előre végigéli azokat. Az is megtörténik, hogy idegen gondolathullámzásoktól, vagy saját testi állapotától, vagy a nap-pali életben végigélt emlékeitől zavartatva, zagyva, összefüggés nélküli álmok keletkeznek. Ezek nem jelentenek semmit egyebet, mint az idegszféra zavart állapotát, ami úgy a testi egészség, mint a lelki összhang hiányából keletkezik. Sok mindenre van magyarázat, de a zavaros álmoké nem mérvadó. Az égen való látás bekövetkezendő dolgok, eljövendő idők képe.

17. A LÉLEK MÉLYSÉGEINEK SZÖRNYEI. (**)

(A médium jó lelki hangulatban énekelve készül az íráshoz.)
 Hallottam, hogy jó kedvvel dicsérted az Istent, gyermekem. Az Úr adjon néked minden időben vidám szívet, hogy mindenkor az ő magasztalására nyíljék ajkad. Mert nincsen az emberi léleknek nagyobb öröme, igazabb, tisztább fellobbanása, mint mikor földi testben át tudja érezni azt a finom rezgést, azt a kimondhatatlan édes odaadást, amellyel az egész teremtettség dicséri az ő életre keltő Atyját. Ez az az összhang, melyben a legfelsőbb rendű teremtmény is összeolvad a legalsóbb fokúnak dicséretével, és igazán gyönyörűséges, hullámozó, szelíd rezgéssel tovább-tovább hatolva a világmindenségben felveszi, átdolgozza azokat az áramokat, melyeket az ellentét szellemei bocsátanak, a szelíden hullámozó rezgés elé, hogy annak gátat vessenek. Azonban ez áramok hatalma megszűnik, erejük elolvad, s

mire az egész tovább hullámzik, már az ellentét is meghódol az általános istendicsőítésnek, és bár nehezen, de mégis elismeri, hogy Isten nagy, hatalmas, nagyobb nála, és meghajol a szelíd erőszak előtt az, akit a törvény szigora nem tudott meghajlítani. Az emberi képzelet szegény, nagyon szegény minden tudománya mellett is, mert nem tud semmit előhozni a maga tárházából, és mindenért kölcsönre szorul vagy felfelé, vagy lefelé. Nem tud a saját lelke mélyéről felhozni sem jót és igazat, sem gonoszt, hanem ha igazán örülni akar, akkor a mennyet igyekszik lehozni magának, és ha kesereg, akkor a pokolba jut érte. Pedig mindkettő az emberi lélekben van: a menny és a pokol is. Csak le kell nyúlni a lélek mélyére, a szív eldugott zugába, s amit ott talál az ember, az a valóság. A felszínre vetődött salakból drámákat, a hiábavalóságokból vígjátékokat írnak, és az emberek megmaradnak a felszínen, nem mernek beljebb keresni, mert ők ott járhatatlanok. Alig akad egy-egy bölcselkedő, aki beljebb merészkedik, de az is rögtön eltéved az emberi lélek labirintusában, s nem ritkán beleőrül a gondolatok zsákutcájába, mert nem találja meg a kivezető utat.

Bizony, nagy is az emberi lélek, melynek mélyén félelmetes örvények kavarnak, és sokszor aki lemerészkedik a gyöngyökért, csalódva menekül a mélység szörnyei elől, s mindenkorra lemond a keresésről, a boldogság megszerzéséről. Mert tudnivaló, hogy az a boldogság, ha a mások lelkében találunk értékes erényeket, mert lelkünk csak a mások lelkének fényében szép, és egyben boldogságot, meglegedést nyújtó. A teremtető Istentől van ez így elrendelve, hogy egymásban találjuk meg magunkat és saját lelkünkben őt. Ez az a boldogság, ami után minden lélek vágyik, még a legelvetemültebb is. De sokan tévedésbe esnek ennek megszerzését illetően, mert ha szépen nem megy, akkor erőszakot alkalmaznak, így az uralomra vágyó, gögös, dicsőségre áhító lélek mindig azt akarja, hogy az ő gondolat- és érzésvilága tükröződjék vissza minél többnek az

életén. Ez a tévedés mindjobban szembe helyezi őt Isten akaratával, és mind mélyebbre süllyed. A boldogság utáni törekvés az emberi élet minden mozzanatában érezhető, mert az udvarias-ság, az őszinteséget mellőző, de kötelező forma, szintén közös, csillogó lepel, amellyel minden ember igyekszik a maga szegényes, gyengeségben bővelkedő lelkét takargatni, hogy a másikat félrevezesse, és hogy abból szeretetet, bizalmat lopjon a saját lelke táplálására. Az őszinteség törvénye, bár érezhető és semmiképpen nem mellőzhető, mégis a legjobban kijátszott törvény a földön. Erről a nagy kérdésről nem vitatkoznak, nem írnak, csak azokról a disszonáns hangokról és sebzett érzésekről, melyek ennek nyomán keletkeznek; ezekről nagy, megrázó drámákat írnak.

A mélység szörnyei, melyekről beszéltem, mind az emberi, lélek tévedéseinek szüleményei, melyeket bűnöknek és bűnre való hajlamoknak nevezünk. A bűnt a tévedés nemzi; tehát mielőtt a szörnyek világra jönnének, a tévedések különböző nemeit távol tartjuk egymástól, és szigorú ellenőrzés mellett megsemmisítésükre törekszünk. **Az első és legnagyobb tévedés az, ha mi mint egyének magunkat jóknak, tökéleteseknek és feddhetetleneknek tartjuk; amikor így gondolkozunk, az apa már megvan.** Másrészt ember- és szellemtestvéreinket ne tekintsük ingyen prédáknak, kiknek lelkében a mi szellemi gondolat- és érzésképünk jelenjék meg, és a mi boldogságunkat akár erőszakkal, akár félrevezetéssel eszközöljük ki, hanem dolgozzunk azon a mi Istentől nyert eszközeinkkel, elsősorban a mi szeretetünkkel, hogy onnan is szeretet sugározzák vissza. Minden szeretet, amit kapunk, drága érték legyen nekünk, melyet eltékozolni bűn. Visszaélni a szeretettel: rombolás Isten templomában, s aki ezt teszi, az a kívül valókhoz csatoltatik. A szeretet nagy érték; játszani nem szabad vele, mert az emberi lélek mélységeit senki sem számíthatja ki, s abban a szenvedély és csalódás mély örvényeket vájhat. Nem tudhatjátok soha, mely lélekben hol a legmozgalmasabb az élet. Azért pl. a szerelmi csalódások,

melyeket a kacérság, a hűtlenség hoz létre, mind örvénylő mélységek; és ha a szellem, az egyéniség nem teljes erejű és nem bírja önmagát ismét egyensúlyba hozni: a mélységbe zuhan, de azt is magával rántja, aki érzésvilágát felkavarta. **A lélek minden részecskéje s minden atomja vágyik megvalósítani azt az álmot, melyet a paradicsomból magával hozott.** De ha önmagát nem ismeri, s énje felől tévedésben van, akkor ezt a törekvését sohasem tudja valóra váltani; embertársai lelkében nem fogja megtalálni azt a képet, melyet óhajt, mert a tökéletlen ember képét mutatja környezetének lelki tükre. **Ki kell tehát alakulnia az emberben Isten képének, hogy a tévedések és bűnök hatásai helyett az isteni erények visszfénye tükröződjék vissza.** Ez alatt az átformálódási munka alatt sokat szenvednek azok a lelkek, akik javulásukat már elkezdték, mivel a tökéletlen emberek a helyett, hogy a jó példát követnék, éppen ellenkezően, üldözik őket. Ezeknek a földön nincs sok örömük, mert a külvilágból nem árad rájuk boldogság, de annál nagyobb Isten kegyelme hozzájuk, minél nagyobb alázattal tűrik megvetettségüket. Ha a tévedések megszűntek érintkezni egymással, már nem hozhatnak létre bűnt, és az egykori tévedés erénnyé válhat, mivel pl. az alázatosság, a kitartó türelem máris olyan erények, melyek a többi erényeknek a szülőanyjává lehetnek. A földi irodalom tehát és az igazságszolgáltatás tévedhet, mert a földi erény lehet bűn, s a földi bűn lehet erény, csak ezt a két fő pontot: az önmegismerést, és a mások megítélését össze ne tévessze az ember. A külső ember tévedhet, de a bensőnek nem szabad tévednie, mert amannak tévedése megbocsáttatik, de emezé nem. **Az igazságot az ember legbensőbb énje fogja fel, és ez az igazi hit.** A hit azután mind tisztább és tisztább igazságra vezet; a legtisztább igazság pedig Istennél, Istenben van, akit megvilágít néktek Krisztus igéje. A világosság Krisztusban van. Közvetíti a Szentlélek, s ha a világosságot megadta, ezzel keressétek és megtaláljátok Istent. Ha pedig Őt megtaláltátok, megtaláljátok

önmagatokat is s akkor örüljétek és dicsérjétek Istent, akitől mindent kaptatok.

18. A TUDOMÁNYNÁL TÖBBET ÉR A HIT. (**)

1926. március.

Minél inkább haladnak az emberek a tudományban, annál inkább visszamaradnak a hitben. Minél jobban gyarapodik ismeretük a felfedezések révén, annál jobban fogy a bizalmuk és erejük a lelki dolgokban. **De már igen kívánatos nekik is a megújulás, és sok nagy elme eljutott a mostani idők tapasztalatain keresztül annak az igazságnak a belátásához, hogy többet ér egy csepp hitből fakadó jóindulat az emberek közt, mint egy egész tengerre terjedő tudomány,** mert a tudománytól még nem könnyebbült meg senki és semmi, de a jóakarát sok könnyebbülést okozhat. Az az igazság azonban, melyet mi adhatnánk nekik, még nem találná meg az ajtót a szívekhez; jön tehát egy más forduló, amely majd megnyitja az elrozsdásodott zárat is. Ma már mindenki a régi állapotot óhajtja vissza a földön: senki sem tud a mai helyzetbe beletörödni. Pedig a régi nem jön vissza! Új alakulat jön, és ez fog elhelyezkedni a földön. Olyan világnézet, amely nem jobb, mint a régi, csak többet tud felszívni (vagyis sokan elfogadják). Titeket nem fog ez érinteni, mert ezen ti túl vagytok már. Ezt az új felfogást a népek igen megkedvelik, de hamar el is fordulnak tőle, mert az emberi lélek hibája még jobban kitűnik belőle. Ez félig keresztényi, félig pogány. Félig lelki és félig állati. A régi vallási formákkal szakít ugyan, de a tagadás szellemét fél felidézni. Igazságot, egyenrangúságot fog ugyan hirdetni, de az erő jogát meghagyja. A papok nem fogják szeretni, de a nép igen. Átvonuló eszme lesz, mely után úgy a tisztább, mint az alantasabb jobban megismeri önmagát és megkezdődik a szembetűnő szétválás. Azonban akiket Isten lelke megvilágít, nem várnak erre a folyamatra, mert az azoknak a tévelygő lelkeknek van szánva, akik a bűneikből nem tudnak megtérni. Ez az állapot lelkiismereti szabadság lesz, és

mikor ez bekövetkezik, ismét sok szellem fog jönni, hogy a spiritizmus mellett propagandát csináljon, s akkor ismét lesznek meggyőződések azok részére, akik érdemes munkát akarnak és tudnak kifejtetni, míg az ellentét teljesen el nem sötétíti az utat a menny felé. De ettől tinéktek nem kell félnetek, csak haladjatok a jóban tovább!

19. A JELEN ÉSSZERŰ KIHASZNÁLÁSA. (**)

A földön mindenkinek szánt a Gondviselés keserű és édes orvosságot, melyet felváltva kell használnia a lélek erősítésére; a keserű sokszor jobb eredményt mutat, mint az édes, azért mindenért hálát kell adni Istennek. Borulatkor is világít a nap korongja, csak a lélek elfelejti ezt az emberi testben, és folyton a szemét dörzsöli a sötétség miatt. **Az Úr nem azért ad nappalt és éjszakát, hogy egyté tegyétek a dőzsölésben, a fáradozásban vagy a pihenésben, hanem mindent a maga idejében végezzetek.** Amikor hideg van, öltsetek több ruhát, s amikor meleg van, hányjátok le azt is, ami rajtatok van; azaz, amikor itt a megpróbáltatások ideje, keressétek össze a meglévő hitet, bizodalmat, szeretetet, tudást és azzal tápláljátok lelketeket; azzal óvjátok az ártalmak ellen, hogy meg ne tépjék és sebezzenek lelketeket. De amikor itt az ideje, hogy lelketek új erőt gyűjtsön, akkor ne övezzétek át azt semmiféle biztonsági eszközzel, hanem nyissátok ki a lélek ajtaját, és mindent, ami jó, ami erősítő, fogadjatok be. Azért helytelen a ti életetek, mert nem tudjátok beosztani időtöket. Amikor jól megy dolgotok, ellanyhultok, csak midőn a rosszabb állapotba juttok, akkor emlékeztek vissza az elmulasztott alkalmakra. **Sokat mondjátok: a múlt jobb volt; pedig ez dőreség! A jelen észszerű kihasználásában rejlik az élet boldogságának és értékes voltának titka. A jót a jóhoz, a rosszat a rosszhoz kell sorozni, de végeredményben mindenből jót kell kisajtolni.** Igen, ez az élet bölcsessége: ha szenvedni kell, szenvedjétek, ha örülni kell, örüljétek; mert úgy a szenvedés,

mint a bánat, úgy az öröm, mint a vigalom a lélek húrjainak rezgéséből származik; és mindennel Istennek szolgáljatok elsősorban. Ő pedig szereti az őt megértő gyermekeit. Kicsiny, apró világító bogárcák vagytok ti az éjszakában, akik fényüket félig önmagukból, félig pedig az Úrtól kapjátok; tehát az Úr fényéből és a sajátotokéból tápláljátok magatokat a sötétség világában. Vigyázzatok, hogy mindig világosan ragyogjatok, mert az ellentét sötétjében úgysem sugározhattok messzire. Ne vonjátok el magatokat a töltő erőktől. Ne vonuljatok a sötétségbe, mert nem fog a helyeiteken találni, amidőn keres benneteket az Úr angyala, hogy megjutalmazzon, vagy leváltson. A hosszú bolyongásban elvesztenétek fényeteket is, és nemcsak másokat, hanem még magatokat sem tudnátok a biztos révbe vezetni.

20. A VÉGSŐ ÁLLOMÁSRÓL. (**)

Ti emberek a látszat világában éltek. Nem olyan a valóság, mint hiszitek. Nem onnan indul el a törvény szála, ahonnan ti gondoltok. Sokkal mélyebb gyökerei vannak a bűnnek s az erénynek, hogysen ti azokat követni tudnátok. **Azért nem végérvényes a földi ember ítélete, ha még olyan bölcsnek és még olyan igaznak látszik is. A földi jólét, öröm, boldogság nem jutalom, s a szenvedés, a bánat sem szükségképpen büntetés.** A földi élet a szellem fejlődésének átmeneti szakasza: csupán talaj, mely az erény vagy a bűn magvát fejleszti, érvényre juttatja, és átmeneti állapotában időt és alkalmat nyújt a szellemnek a bűnre vagy az erényre, hogy szabad akarata teljesen érvényesüljön a saját jövőjének megteremtésében. A földi élet iskola, ahol tanítók és tanulók vannak. Ki mit óhajt megtanulni, ki mihez akar csatlakozni, azt megteheti. Természetes, hogy mindenkit vágyai irányítanak, és így az ember vágyainak szárnyán járja be a boldogság és boldogtalanság világait, hogy helytelen tetteinek következményeit is érezhesse. Ezek aztán belátásra ösztökélik a szellemet, amely tökéletlenségével nem tudja az igazi jót a hamis jótól megkülönböztetni. Mert minden, ami a mulandó életben

kellemes és kívánatos az emberi szemnek és szívnek: az örökkévaló igazban szenvedést teremt. Így lassan kényszeríti a törvény az emberi szellemet a dolgok mélyére való tekintésre, mert az ember e látszatvilágban sohasem gondolna ezzel, és sohasem tudna eljutni egy jobb életre, ha a keserű tapasztalatok gondolkozóvá és kutatóvá nem tennék. Így azonban sajgó szívvel, vérző homlokkal kénytelen keresni, kutatni azok után az okok után, melyek majdnem mindenkor önmagában vannak meg, s mint a szenvedések tűzhányói mindaddig lökik ki magukból a különböző testi és lelki fájdalmakat, míg törvénytelen állapotát fel nem ismeri, és meg nem tér Isten törvényéhez. Ha megtért, elveszíti lelke forrongó állapotát, mert nem ad új tápot a különböző bűnök izgató tüzeinek. A reménység, a kiengesztelődés hűs szellőjével hűti, gyógyítja, megnyugvásra, tűrésre inti; s mivel nem vár a mulandó világtól már testi és érzéki örömöket, a testi élet vágyai elveszítik erőszakos érvényesülésüket, s vele erejüket, hogy az elveszett erők a lelkiekben éledjenek újjá.

Az alázatos lélek nem követel és nem vár sokat. Minél alázatosabb valaki, annál többet nyer ezekből a lelki eredményekből, mert ismerete növekedik, befogadóképessége tágul; nagyobbodik bölcsessége, szeretete, és ezzel arányban növekedik boldogsága, mert tevékenységéhez mérten nem sejtett jutalmakra ébred fokról-fokra, lépcsőről-lépésre, ahogyan előrejut a haladás útján. A tökéletlen lélek azonban szenvedéseitől menekülni akarván, letipor mindent, és mindenkit okol, csak önmagában nem tudja felismerni a hibát. Lázadozik, türelmetlenkedik, kapkod, bűnt bűnre halmoz, és egy kis egérutat nyerve azt hiszi, most már elmenekül az igazság szenvedtető törvénye elől. Pedig téved, mert hiába hazudik, hiába csal, hiába bátyázza körül magát hatalommal, dicsőséggel - ha az emberi látszattörvény elől meg is menekül - a természettörvény mélyen ágazó szálai megfogják, elgáncsolják és leszállítják a mélységbe, ahol kínosan látja és tapasztalja, hogy saját bűnei azok, melyek fogva tart-

ják, gúzsba kötik a lelkét, míg az utolsó szálak is fel nem oldódnak. Mire az ismeretnek erre a fokára jut a lélek, megpuhul. Minden gőg lecsiszolódik, és a vágyak elhálnak; a szenvedélyek kialszanak, az okoskodások elcsöndesednek, és csak egyetlen vágy marad ébren: a béke utáni vágy, a pihenés boldogsága.

21. HOGYAN TÖKÉLETESEDHETÜNK? (**)

A tévedés, a bűn, az anyag, és az ebből kifolyó átkos kívánságok azok, melyek megfertőzik a lélek tisztább törekvéseit, és sokszor szép, nagy feladatok buknak alá a megsemmisülésbe csak azért, mert a félreértés ördöge az anyagot odaállította középre. Nincs semmilyen értéke, sem dicsősége a földnek, mely megérdemelné, hogy az együvé tartozók között egy pillanatra megakassza az összhangot. Sokszor tapasztaltam már, hogy az anyagnak egy paránya is elég ahhoz, hogy az emberi lelkekben alig kikelt szeretetet elhervassza. Ezért mondta az Úr, hogy a gazdag igen nehezen jut be az örök életre, mert vagy a gőg, vagy a fősvénység, vagy a nagyravágyás, az önteltség és egyéb bűnök elhomályosítják helyes ítélőképességét, és előítéletes lesz, az igazsággal szemben pedig elfogult, mikor önmagáról van szó. Azért ezek mind oly hatalmas fegyverei a sátánnak, hogy emberileg lehetetlen ezek ellen küzdeni, mert olyan óriási áldozatokat követelnek, hogy a földön inkarnálódó egyszerű lelkek képtelenek azokat meghozni. Így, tudva ezt, a gazdagsággal járó nehéz munkát egy igazi missziót végző alázatos lélek el sem vállalja, hacsak nem öntudatlanul, pihenés céljából.

Ilyen szellemek aztán adakozók, bőkezűek, általában jószívűek a földi életben. De ha teljesen szét kellene osztaniuk vagyონukat, bizony felébredne lelkükben az anyagi ember, és nagyot gondolkoznának előbb; mert az a sok-sok hiábavalóság, amit a földi gazdag szeret, megtölti szívét, lelkét és nem tud *tökéletes ember* lenni. (Máté evang. 19. r.16-22.) Mert tökéletes-e az az ember, aki a testét szereti? A művelt ember, aki a tudománynak él, a zseni, aki a művészetnek szenteli életét, ha

még olyan nagyot cselekszik is a világon, egyoldalú fejlődést ér el, még ha számottevő bűnöket nem is cselekszik, nem tökéletes. **Sokkal tökéletesebb az, aki a testének fenntartásáért munkálkodik, fárad, és lelkével az igazságot kutatja. Azt az igazságot, amelyben minden jó felolvad, és összhangban munkálkodik a gonosz ellen.**

Az ilyen ember, ha megtalálta azt, akkor megtalálta a földi lét problémáját is, és kezében a csomó, hogy megoldja. Ha megoldotta, elmehet a földről minden különösebb tudomány vagy művészet nélkül, mert a földet a lelkében bírja. Minden szép, amit az ember tud, s amiben kiképezte magát. De a bölcsesség szemüvegén nézve nem ér többet egy akármilyen híres orvos tudománya, ügyessége annak az iparosnak tudományánál, aki becsületesen és jól kielégítette embertársait, és nem panaszkodnak rá a lelkek, hogy visszaélt a belé helyezett bizalommal. Mert úgy az egyik, mint a másik a testnek, a mulandó résznek dolgozott. De aki a lélek részére dolgozik, aki az örökkévaló részére szenteli az életének erőit, aki az ő életével is példáját adja az igaz és tiszta életnek, aki lemond az emberi hiábavalóságoknak a megszerzéséről, és munkálkodik a kezével, az eszével és a szívével, hogy mind a lélek, mind a test megkapja a fejlődéséhez a szükségeseket, az tökéletes ember, ha gyengeségei, gyarlóságai és tévedései vannak is. **Ezek a lelkek a föld sói. Ők tartják fenn a világot a lelkükben levő szellemi jóval, a becsülettel és törekvéssel. Legyenek ezek bármilyen pályán: legyenek papok vagy bírák, politikusok vagy szántóvetők, művészek vagy munkások: mindegy.** Igaz, hogy a földön ezeknek nem sok örömmük van, mert a sátán az ő gyermekeivel üldözteti őket, és minden jót félremagyaráznak azok, akikben semmi vagy csak igen kevés jó van.

De nem baj, ha kívülről nem jön is semmi, ami kellemessé tehetné életüket; a belső, az igazi béke az övék, amelyet senki és semmi el nem vehet tőlük soha.

22. A SZENVEDÉS NEM ISTEN AKARATA. (**)

Kedves Vezető! Az emberek között általában az a felfogás van elterjedve, hogy az Isten akarja a szenvedést, és így ebben meg kell nyugodni. Hogy értem én ezt? Nem úgy van ez, gyermekem. Az életben ezt rosszul értelmezik az emberek. Isten nem akarja a bűnösnek sem szenvedését, sem halálát; csupán azt akarja, hogy megtérjen és éljen. De mivel a bűnös ember a legnehezebben hámozható ki éretlen héjából, vagyis az általa létrehozott ellentétes erőkből, ez csak nehéz szenvedések árán érhető el. Az a szellem pedig, aki arra vállalkozik, hogy a bűnös lelkét megszabadítsa, nem kerülheti el, hogy a bűnös szellem tévelygéseinek, ferdén fejlett hajlamainak durva életnedve rá ne freccsenjen, be ne piszkítsa, meg ne sebesítse őt, mert a bűnnek minden rétege, minden alakulata szennyes és utálatos, bántó és sebesítő, tehát ennek elhordozása fájdalommal jár. A bűn méreg és gyilkoló szerszám, s a bűnös lélek telve van ezzel: tehát az ilyennek környezete pokol. **A pokol sem olyan, amint azt a földi ember elképzeli. A pokol olyan, mint az élet: ez az agyondicsért és szeretett földi élet. Nem azok a válogatott kínzások az igazi szenvedések, amelyeket egy ilyen mélyre süllyedt szellem az ő őrjöngésében kieszel testvérei ellen, hanem az, ami azután öreá következik a szellemvilágban. A bűn kielégítése a fizikai világban csak testi szenvedést okoz, amely elől elmenekül sokszor a gyötrődő lélek a halálba, mert úgy hiszi, hogy akkor már minden fájdalom megszűnik. Azonban a szellemvilágból már nem menekülhet át a fizikai világba. Itt a bűnösök tapasztalni fogják, hogy az ő férgük meg nem hal, s az ő tüzük el nem aluszik.**

Ha azonban valaki javulni vágyik, vagy bűnétől szabadulni óhajt: ezt itt a fizikai testben érheti el legkönnyebben, mert a földi élet gazdag a fordulatokban és változatokban; és a különböző állapotok: a gyermekkor, az ifjúság, az érett kor, mindmegannyi lapjai a törvény könyvének, melyben a tanulságos események nevelik a lelkeket a jobb, nemesebb

törekvésekre. A bűn azonban olyan páncél, amelyet nem egykönnyen lehet levetni, s addig, míg a lélek vetkőzni akar, kemény mozdulataival olyan atmoszférát sűrít maga körül, amely egy tisztább lélekre bántó és elviselhetetlen. Itt van a próbaköve az igazságra törekvés valódiságának, hogy mi mindent képes elviselni azért az igazságért, amely boldogító és enyhét adó az ő részére. Vajon a gonosszal való küzdelemben nem esik-e el, és nem adja-e fel az igazságot egy kis mulandó enyhülésért. Ez a próba mindenkire vár, mielőtt egy lépéssel is előbbre jutna a haladás útján. **Ebben a küzdelemben válik le a lélekről az anyag és a hazugság utolsó hámja, hogy mindörökké búcsút mond-hasson a megtévesztés világának.** Ezen minden léleknek át kell esnie, hogy megszerzett hitét és szeretetét a megpróbáltatások tüzeiben teljesen megtisztítsa, átszellemesítse; hogy mint szellemi értéket sajátjának mondhatta, s haladhasson vele feljebb a tökéletesedés útján, mint Isten gyermeke. Azért akit szeret az Úr, megpróbálja; nem mintha gyönyörködnék az igazak szenvedéseiben, hiszen meg van írva: „számon kéri az Úr még a vadállatok lelkétől is az embereken elkövetett sérelmet”; és bizony kiönti haragját és búsulását az ő gyermekeiért azokon, akik bántalmazták őket. Minden szó, minden hang megőriztetik a számadás napjára. **Azonban a kegyelemnek Istene, ki számadásra hívja a bűnöst az elkövetett bűnért: minden terhelő számtörvény mellé egy enyhítő és felmentő számot is ad; ha ezt a bűnös megfogja, és hozzá ragaszkodik, az ő engesztelő fájdalma a bűnnel szemben mint gátló fal emelkedik.** Így a bűnből meggyógyulhat, s megismerheti az igazságnak bár kemény, szigorú szaván át a végtelen isteni szeretet misztériumát, mely csodálatos módon emeli őt ki a bűnből s a bűnhődés nehéz gyötrelméből. A bűnnek ez a végnélkülinek látszó rettenetessége nem örökké tartó. Különösen nem annak, aki már meggyógyult belőle. Itt már a mulandó élet gyötrelme csak rossz álom, melyben a lélek hadakozik a test béklyója ellen, ami mindent eltakar a szellemi szemek elől. Küzdelem világa ez. A bűnös, aki a bűnök

különböző nemeiben szenvedve keresi az enyhülést, bűnének minden szennyét a velejáró szenvedéssel a másik lélekre fröcs-csenti, vagyis áthárítja. De keserűen tapasztalni fogja, hogy a bűn eredménye, a szenvedés, meghízva, megerősödve visszahull reá, amikor az, akit ő megterhelt, a fizikai testből a szellemvilágba tér. Azért nem érdemes senkinek a saját szenvedését másra ragasztania; nem érdemes hazudni, szépíteni a bűnt, hogy ezen a mulandó világon az emberek gúnyjától, esetleg megvetetéstől vagy a bűnért járó bűnhődéstől ideig-óráig tartó menekülése legyen. Minél jobban kíméli az ember a maga lelkét, a bűnök annál erősebben vonzódnak hozzá. Azért tehát jobb, ha a bűnt lerázza magáról, s a szálakat, melyek vele összekötötték, minden időkre elszakítja. Az ilyen nyílt, becsületes lelket, ki elvetette ugyan a bűn magvát, de őszintén megvallja, hogy hová, - hogy embertársai kigyomláshassák - az ilyen embert példaképpül állítom az álszenteskedő világnak, és azt mondom, hogy az ilyen emberből nemsokára tiszta szellem lesz.

Amíg a földi ember a maga vétkeit szépíti, takargatja, addig mérgezett nyilakat hord a lelkében, és mérgezett gyümölcs az ő szeretete, barátsága. Okosan teszi azért az ember, ha a bűnnek fegyvereit lerakja, és önmagában a gonosznak menhelyét felfedi, hogy a léleknek minden zuga megtisztulhasson. Így kevesebb szenvedéssel, rövidebb úton jut el minden lélek a boldogsághoz. Nem az Isten akarja tehát a szenvedést, hanem a gonosz. Azonban az ő fogyatékos értelmével nem tudja felfogni, hogy a szenvedést okozó princípium is félig megsemmisül, s míg az arany kiválik, addig a salak is felbomlik. Azért tehát minden egyes szenvedő a gonosz fegyverét rongálja, ha szenvedésével nem okoz másnak is szenvedést. Ezt az igazságot tartsd szem előtt, gyermekem, hogy az Isten nem akarja, hogy szenvedjétek, és amikor szenvedtek, a bűn tombol az igazság ellen. Vigyázzatok azonban, hogy a tiszta aranyat, a hitet el ne hagyjátok veszni a szenvedésben!

23. MÁRIA MAGDOLNA. (**)

Az Úr megbocsátja a bűnös vétkeket, mert a szeretet által többre és nagyobbszerű munkára válik alkalmassá, mintha a bűnben eltaszítva a keserű gyümölcsöt fogyasztaná. Megbocsátja az Úr mindazoknak vétkeket, akik nagyon szeretnek. A szeretet alatt azonban nem azt az önző, tehetetlen és telhetetlen szeretetet kell érteni, mely a maga boldogságát és vágyainak kielégülését tartja célnak, hanem a szeretetnek azt a mértékét, amelynek erejével áldozhat a szeretett lényért valamit; azt a szeretetet, mely áldozatokkal dicsekedhet. Ez nagy hatalom, és sok merev törvénynek oldó olaja. Azért mondja az Úr a bűnbánó Máriának: „megbocsáttatnak a te bűneid, mert nagyon szeretted”. Nem azért, mert a törvény bizonyos pontja diktálja ezt, vagy mert megvolna valami mennyei írásokban, hanem mert Ő látta, hogy Máriának oly magas fokú a szeretete, hogy mindenét áldozatul kívánja adni az egyetlen szóért, mely az Úr ajkáról fog jönni.

Nagy utat tett meg Mária lelke. A múltja és jelene messze az út porába, a bűn sarába ragasztotta lelke haladó eszközét, a szeretetet, s mint a megrakott kocsi előtt a fáradt lovak, neki- nekierőlködött a szelleme, hogy kiemelje a mély sárból lelkének természetét. Vágyott ő a boldogságra, a tisztaságra, a megbecsülésre, az elismerésre, de megmozdítani sem bírta az elakadt, roskadásig megtelt kocsit, mert nem egy, hanem hét gonosz szenvedély tartotta és súlyosbította azt. A tagadás szelleme, a hazugság, az anyagi világ mulandó káprázata mindig lefegyverezte, valahányszor ősei hitében kereste a kiegyenlítődést. Isten törvényét igazságtalannak látta, mert elítéli a nőt azért, amit a férfi jogosan cselekszik. Ez felélesztette gőgjét, dacos lett, kérlelhetetlen és hatalomra vágyó. Mit lehetett ezért áldozatul adni? A testét, a fiatal, szép testet, mely szerinte csak az érzéki gondolatok és érzések keltésére lehet teremtve. A szerelmi érzés eltévelyedésével az önzés a személyi én felmagasztalásában és minden földi jó megszerzésében vélte megtalálhatni kielégülését. A val-

lások emberek lenézése és megvetése lelkébe a gyűlölet és bosszú érzését ültette, míg a testiség bálványát önmaga faragta, hogy az anyagimádásba belevigye. Így nem volt semmi reménye arra, hogy lelke valaha is elmerülhessen abban az égi tisztaságban, amelyben gyermek korában fürdött. De jött az Úr, az ő szellemi fölényével, emberi gyengeségek nélkül, és ez a megakadt lélek borzasztó tusában vergődött, mert szelleme megismerte a tiszta isteni hangot, és mint aki igézetbe esett, hallgatta Őt. Hallgatta az Igét, a tiszta égi üzenetet, és vergődött a múlt kocsi mellett, míg teljesen át nem dolgozta lelke bánata azt az akadályt, mely meggátolta őt abban, hogy az Úrhoz közeledhessen.

Hogyan? Hiszen mindenki tudta, hogy ő bűnös, és éppen a tisztaság személyesítője, az isteni próféta ne ismerné őt fel? De hogyan szóljon hozzá? Nem tudta eltalálni a hangot, a módot; sok töprengésében mégis eltalálta a legnagyobb megalázkodás módját, a könnyek hangját. A Mester lábaira hullatott könnyek voltak azok a beszélő hangok; mert Mária szerette az Istent, azt, akit Jézus hirdetett, de nem mert Hozzá szólani, míg végre a szeretet levettette vele földi énjét. Mindent odatett Krisztus lábaihoz, amire büszke volt, ami neki értékes volt: az életét, mindenét, csak a pusztá lelkét tartotta meg. És Krisztus megtisztította őt, megbocsátotta bűneit.

Ezentúl az Úr buzgó szolgálója, a jónak követője, s a mennyei ígéretnek reménykedője lett. Mint újjáteremtett szellemet az Úr is szerette Máriát, ki nagy veszedelemből menekült meg. Az Úr szabadító erejével összeolvadva az új korszak egyik alapvető sziklájává tette Mária emlékét, amit nem az ő bűnei, hanem dicsőséges szabadulása révén emlegetnek mindazok, akiknek közelében ez végbement. **Szent és csodálatos szabadulás a bűntől, de a lélek ruhája, a test, áldozatul esett; Mária bűnének kocsija ott maradt, szelleme elszabadult, mert mindent otthagyt az úton. A földi én meghalt, az ő tévedései, bűnei vele együtt, és feltámadt a boldog lélek Krisztusban,**

az ő szeretetében, irgalmában. A szeretet csodatévő hatalommá lett, hogy mindörökké hirdesse a föld lakóinak, hogy az a szeretet, mely mindent feláldoz, mindent megnyer. Mária is a múltból a jövőbe lépett, és mindenki, aki nem félelemből tér meg, hanem az igaz iránti szeretet különös vonzalmából, elhagyja e világot és ennek hazug örömeit, káprázatát, és a valóságnak adja legértékesebb részét, a lelkét, lelkének vágyait, szívének tiszta törekvéseit. Az mindent megtalál itt, mert a szeretet oldja a bűn szigorú törvényét; ez nagy és mély titok, isteni vegyészet, de aki Istené, az megérti és megcselekszi Mária cselekedetét is.

24. HARC A SÁTÁN ELLEN. (**)

Kérdés: Igaz-e az, kedves Vezetőnk, hogy az emberi testben előforduló betegségeket gyakran az ember saját magasabb énje hozza létre, hogy a próbák idején ne legyen nagy küzdelme a testtel szemben?

Felelet: Ember és szellem két különböző fogalom, de egybefogja ezt a kettőt az élet körforgó törvénye: a haladás. A megsűrűsödött anyag, a test a bűn következménye, a szellem pedig isteni szikra, mely ura az anyagnak és erőnek, míg a törvényes haladást követi; azonban ha a törvényteleniséget választja, fokozatosan elveszti uralmát felette, s az anyag körforgásának törvénye alá kerül, hogy ebben az állapotban gépiesen rotálva, lassan, igen lassan kiemelkedhessék belőle. **Az ember olyan lény, aki már kiemelkedett a gépies mozgásból, de még az anyag felé húzza a tudatlanság.** Erre a sötétségre az ő tudatterjesztésének szüksége van mindaddig, míg lelkileg is át nem szellemiesült, úgy hogy az anyag rotációjára semmi szüksége sincs már. Ha a lélek át nem szellemiesülne, a tévedések hatalmába esnék, s tévedése még mélyebb süllyedésbe vinné. Így vannak a bukott emberek is, akik a mélységben, az élet alsóbb fokainak küszöbén vannak. Ezek elveszítették az anyag feletti uralmukat, s az anyag uralkodik rajtuk. Ebben az állapotban a testi élet az ellentétes

irányt tartja törvénynek, és minden ebből a kiindulásból halad tovább. Így már a testöltéssel életre kel a bűn, az ellentétes eszme is. De míg a test rotációs törvénye hordozza a lelket (gyermek), addig ártatlan állapotban él. Mikor azonban a fejlődéssel a szellemi szikra is világosságához jut és meg tudja különböztetni a jót a rossztól: a gonosz is öntudatra ébred, és nem ösztönszerűen, hanem öntudatosan cselekszi az egyén a rosszat, s ekkor már nem az ártatlan testi élet, hanem a gonosz lelki élet büntetése alá kerül. Ez a büntetés vezekléssel, tisztulással és javulással jár. De az a szellem, aki tudatosan cselekszi a rosszat, nem akar bűnhődni, és az igazságtól való félelmében egyik bűnből a másikba menekül a törvény szigora elől. A létrehozott bűn azonban mint tevékeny mozgó élet hat tovább, míg erejét veszve ki nem merül. Már most, ha ezek az erők újra mozgásba jönnek egy-egy testöltéssel, mindaddig abban az irányban haladnak, amelyben valaha voltak. Tehát olyanoknak kell jönniük a földre, akik ezeket az erőket az ellenkező, a törvényes irányba, Isten felé indítják meg. Igen ám, de próbáljon valaki egy hatalmas lendületű kerék mozgásától eltéríteni és más irányba terelni. Először az egész erejére szüksége van, csakhogy meg is állítsa. Nos, minden keréknél hatalmasabb kerékkal kell az olyan ember szellemének megküzdenie, aki a törvényben akar élni, mert az ellentéteszme erőszakos hatalma minden törvénytelenység, rossz következmény és bűnhődés terhét ezekre a törvényben élni akaró szellemekre rakja, s aki a maga erejében bizakodik, azt, mint pelyhet az orkán, úgy fújja el útjából, és saját testén keresztül teszi őt rabszolgájává. Az a lélek azonban, aki telítve van Isten Szentlelkének erejével, a küzdőtérre állítja, és feláldozza testét, hogy megmenthesse lelkét. Az ilyen ember szenved, kínlódik a testi élet kényszerítő körülményei alatt, de az ördög által felkínált boldogságot, enyhülést visszautasítja. Ez az a máglya, amelyen sok szép érték, tiszta érzés, nagy törekvések, mennyei igazság és felemelő erő hamvad el. Ó, mert jönnek ám felülről szá-

mosan, akik sok drága értéket hoznak magukban, de ki sem engedni bontani kosaraikat a sátán, máris a testen keresztül alkudozik velük, s ha nem bír megalkudni a lélekkel, a testet igyekszik megrontani, visszaküldeni a szellemet. Mindezt hogyan csinálja? Beleterpeszkedik az élet eseményeibe, az emberek szívébe, gondolatvilágába, és kormányozza őket saját lelkükön keresztül. **A sátán irányításával megszületett vágyak és gondolatok hozzák létre azokat a cselekedeteket, amely cselekedetek után szétárad az eredmény, s mint maró méreg hat a különböző lelkekre.** Rabul ejti az embereket a testiség tudata: elszédülnek, s mint az őszi legyek, hullanak a mélybe testükkel, a sátán eszközével együtt. Ilyen nagy viaskodást, ilyen nagy harcot vív az öntudatra ébredt szellem a sötétség urával, az ezerszemű, ezercsapú, megszámlálhatatlan karú és lábú szörnyvel, mely hol mint hatalmas szörnyeteg, hol mint csúszó-mászó féreg, hol pedig mint láthatatlan apró lény állja útját a haladni és szabadulni vágyó léleknek. Hol lágyan zengő hárfa hangján hiteti el a lélekkel, hogy ő a boldogság, hol hatalmas villámokkal, harsogó dörgéssel követeli azt az elismerést, hogy ő a hatalom, hol pedig szelíd szirénhangon utánozza a mennyei szózatot, hogy ő az igazság. **Az öntudatra ébredt szellemnek minden alakjában fel kell ismernie a gonoszt, hogy küzdhessen el-lene,** mert nem az ő, aminek mutatja vagy mondja magát, Ő az Isten ellentéte, az ősz hazugság. Csakhogy míg ezt a lélek megismeri, sokszor belekerül a hálójába a testen keresztül. S ha már megismerte, inkább odadobja a testét, hogy a lelkét sértetlenül vihesse az örökkévalóságba, mint győzedelmes Krisztuskövető: az ige újjászült szellemembere. Itt már vége a küzdelemnek és igazi pihenő vár a lélekre.

25. SZERESSÉTEK A TERMÉSZETET. (**)

Aki a természetet nem szereti, az az életet sem szereti. Az az életben is a halált, a kárhozatra vivő bűnök alkalmát szereti.

Minden jóra és igazra törekvő léleknek szeretnie kell a természetet, azt a tiszta anyát, amely kivétel nélkül életet ad mindennek, ami megteremtett, s legyen az jó vagy rossz, egyformán bánik magzatával, neveli, táplálja őket, míg erre rászorulnak. De ha elválasztódnak e föld anyai tápláló erőitől, mint felnőtt gyermekek, akkor már ezeknek a felnőtt gyermekeknek kell az egykoron tápláló anyjukat segíyezniük azokkal a szellemi erőkkal, melyekre fejlődésük folyamán szert tettek. Minden olyan lélek, aki a természet törvényeit betöltötte és a kegyelmi törvényben él, nyeresége a földnek, azaz a természetnek. **Mi szép a természetben? - az egyszerűség és az a harmónia, mely kibékíti egymással az ellentéteket. Szép az az ártatlan igazság, mely mindennek az alapját képezi, de mindennél szebb a szellemi jó és a szellemi igaz, mely belenyúl a természetbe, és merész kézzel alakítja, formálja azt.** Honnan jön ez? Istentől. Csak Isten adhatja a szellembé azokat az átalakító erőket, amelyekkel először önmagát, azután környezetét teszi a jónak és az igaznak szolgájává. Először önmagát kell a szellemnek átalakítania, s a természet lassú rotációjából felküzdenie a gyorsabb ütemben haladó törvénybe. Majd ha már az idősebb gyermek szemüvegén nézünk, akkor az élethullám alsóbbrendű megjelenését segítjük felfelé. Ez a segítség a szeretet: szeretjük a minket körülvevő állat- és növényvilágot, mely bennünket szolgál, értünk él, hogy a saját célját elérje.

De fájdalom, mit látunk a földön? Öldöklést, az élet terjeszkedésének minden lépésnél való megakadályozását. Az ember elenségévé lesz önmagának, és pusztítja saját haladásának segítőeszközét, a természetet, mert a benne élő gyilkos elvek kényszerítik erre. Pedig amennyi jót kiszorít a földi létből a tudatos szellem, ugyanannyi rossznak nyit kaput, hogy azokon keresztül betolakodhassék a törvénytelen, a gonosz.

Aki a lét problémáját ismeri, az ha emberi értelmében nem is jelenik meg tisztán, de érzelmi világában érezhetően tiltakozik minden szeretetellenes cselekedet ellen.

Az ember tévelygésének következménye a bűn, a rossz, mely kifejezésre jut a természetben is. Ami szép van benne, az mind tiszta emlék, a jobb világok természetének maradványa, jobb szellemek alap gondolatai után épült alakulat. Ehhez az ember még nem ért hozzá, hogy megfertőzze a saját romlott, bűnt szolgáló ízlésével. Ezt lehet szeretni; sőt aki szereti az igazat, az ezt is szereti. A kicsiny fűszálban, az illatos virágban, a kéklő égboltban, a hullámzó tengerben, a sötét felhőben mind egy-egy rész van belőled, a te természetedből, a te életedből. A jelenségek keretei az életfolyamnak, ami kiadja, és magába szívja azokat az életformákat, melyek megszülettek. **Alkossatok szép, Isten törvényének megfelelő életformákat. Ezzel pusztítjátok a bűnt, elzárjátok előle a lehetőséget, hogy érvényesüljön. Szeressétek a természetet magáért, és ő is szeret titeket, mert minden életforma a tökéletesedés után vágyik és az Isten törvényében nyeri el azt.** Nyesegetek a vadat, a törvénytelen és megkönnyítitek az isteni akarat terjedését. De először az élő, eleven lelkeken kell ezt elvégezni, és csak úgy alakul utána a természet. Ez nagy és szép munka. A szeretet boldogító ereje legyen a ti munkálkodásotoknak érlelő napja, és majd egy oly világban ébredtek fel, melynek természete csodálatos bájjal hinti be életeteket. Ez a természet pedig mint régi ismerőstök, hálás követőtök marad, míg csak ti el nem hagyjátok őt, hogy fejlődési utatokon a még fejlettebb természettel találkozzatok, mert mindenütt ott van ő. A természetben akkor tudtok igazán gyönyörködni, ha a ti munkátok gyümölcsei benne érnek.

26. JÚDÁSRÓL. (**)

Kérdés: És az ő püspökségét más vegye el. (Ap. Csel. 1, 20.)
Hogyan értsük ezt?

Felelet: Nem azt gondolták azzal, amit ma ti a püspök szó alatt értetek; akkor nem hatalmat, hanem szolgálatot jelentett ez a szó. A püspök szó pásztornak értelmezendő.

Kérdés: „Alázuhanván, elhasadt középén és minden belső része kiomlott” (Ap. Csel. 1, 18.) Miként történhetett ez meg Júdással?

Felelet: Júdásnak álomlátása volt; alvó állapotában kiment a mezőre és ebben az álomban érte a baja: azaz testét ismeretlen úton széttroncsolva találták. Sokan azt mondták, öngyilkos lett, de mi tudjuk, hogy a rossz lélek kerítette őt hatalmába és felkoncolta természeti eszközökkel. Ezt nem látta senki.

Kérdés: Júdás árulása évszázadokkal előre megjósoltatott és így ő talán nem is tehetett másként. Mi a véleményed erről?

Felelet: Ezt nem úgy kell érteni, mintha Júdás rossz lélek lett volna; vagy nem úgy, hogy neki ezt a munkát így kellett volna elvégeznie, hogy az írás beteljék. Nem! Júdás tette nem öntudatlan cselekmény volt, hanem egy régi, javulni vágyó szellem utolsó erőfeszítése, amikor az utolsó próbáját élte a földön. Tudnivaló, hogy a szférák legderekasabban javulni vágyó szellemei öltöttek akkor ezzel a misszióval testet; Júdásnak a bírvágy és hamisság volt a gyengéje, ő általa tudott a gonosz az Úrhoz férni. Az árulás gondolata nem az utolsó napon érlelődött meg Júdásban, hanem a zsidó papok lelkéből az ő lelkébe szűrődött.

Kérdés: Hiszen ő hiába hallgatta az Urat, ha a sorsa előre meg volt határozva! Nem is tehetett volna mást.

Felelet: De igen. Mindent lehet. Ha ez a Júdás javult volna, támadt volna helyébe száz más. És ha ez a száz vagy az emberiség milliói mind felszabadították volna magukat a gonoszság hatalma alól, és mind hittek volna az ő beszédének, akkor a földet kisebb szenvedéssel és hamarabb megváltotta volna az Úr. Mivel azonban az emberi szellem a legkésőbbben érő gyümölcs, azért a földi erőkből támadnak a Júdások milliói, akik az igazságot, az eszményt bemocskolják, eladják földi kényelemért, testi élvezetért. **Ma, amikor az ember már nagyobb műveltséggel és bölcsességgel van a földön, ma éppen ezt a magasabb tudást is Júdás eszméjébe anyagiasítja, és elárulja vele a szentet,**

de nem meri magát a Júdáshoz hasonlítani, mert Júdásban személyt lát, s nem az ellentét eszméjét; így tovább gyűlöli a személyt, míg az ellentéteszmének a legbensőbb híve és engedelmes szolgálója marad. Azért aki embertársát hamis úton bevádolja, aki nyájasság álarca alatt embertársa ártalmára cselekszik: az Júdással egy kenyéren él, és az ő boldogtalanságának is részese. Mit mondjak még Júdásról? Személyéről nem mondhatok mást, mint hogy olyan volt, mint egy lezüllött alak. Júdás minden tekintetben örült annak, hogy az Isten fia: Krisztus vele szóba állt. Mert ő tulajdonképpen régi görög származék volt, akit a római hullám hajtott a zsidók közé; éles elme, furfangos, ravasz, túlfejlett szellem, kinek lelke felülvélte a világ világosságát. Júdás bölcselkedő, és szellemes volt, s mondom, rögtön felismerte a csodaszerű Mesterben a különös embert, aki iránt mélységes csodálattal és szeretettel volt eltelve, de ránézve még az anyag is megvult, és kezdte számolgatni, hogy az Úr mellett úgysem maradhat soká, és még neki is meghurcoltatásban lesz része. Így azt gondolta, jobb a feljebbvalókkal jobban lenni, s vállalta a nyomra vezetést. **De nem gondolta, hogy ez vérrel lesz megpecsételve; hogy megöljék az Urat, azt ő nem akarta. Hisz nem volt ő gyilkos, csak a hamisság ragadta el és vitte a kárhozatba.** Az ember is hányszor nem akarja tudni, hogy beszédével, tetteivel mit tesz! Azt hiszi, ártatlan tréfát üz, vagy pedig egy kis megengedhető önzésből hamiskodik, árulkodik, és nem tudja, hogy az a kő, amit elhajít, hol áll meg. Nem sebez-e egy lelket halálra. Nem rántja-e a kárhozatba vagy nem löki-e a bűn posványába. Ő csak hamiskodik és Júdással együtt sír, mikor a szenvedőben a tiszta eszmény megtestesítőjét látja szenvedni. A vértanuk ezrei s a hívek milliói, a hű és erkölcsös szívek sokaságában az eszmékért küzdő és buzgón kitartó lelkek között mind a hamis Júdások szelleme az, aki őket szenvedtette. Míg ez az eszme a földburokra szellemet fog vonzani, addig mindig meglesz ez az eszme, nem halt meg Júdással. Ezt az eszmét a világosságnak kell áthatnia, és ettől szabadulnia kell az

embernek, amikor ez megmutatja undokságát. Még pedig az ellenkezőjébe kell átöltöznie: az őszinteség és igazság eszméjébe, mert ebből fakad a szeretet. Mert akkor szeressünk valakit, ha a mi hibáinkat, gyengeségeinket, gonoszságainkat elnézi, simítgatja? Ez képmutatás, nem szeretet! Szeretet akkor, ha a világoságnál megmutatja a bűn undokságát és fájdalmasan faragja a lélek kiálló fattyúhajtását, a bűnt. Ezt nevezzük mi szeretetnek. Milyen jó tanító a sors, mely sokszor fájdalmas helyen érinti a javulni kívánót, és ez mégis szeretettel ad hálát a szeretet Istenének, hogy engedi róla lefaragni ezt.

27. A SZÍNEKRŐL. (**)

Bíborvörös, lángoló sárga, vakító fehér, mélykék, könnyű lila, átlátszó vízsín és kápráztató rózsza, ezek a hangulatkeltő színek. Mély, boldogító érzések alatt e színek szivárványa játszik a fluidban. Zenében, dalban, költeményben, olvasmányban és színdarabban, ha ezek nincsenek meg, egyhangúvá válnak. Minél tisztábbak a színek, annál mélyebbek az érzések és annál gazdagabb a színvegyülék, ami a fluidban vibrál, és ez a valódi élet: a fluidban levő sugarak összhangzatos mozgása és átsimulása árnyalatokra. Minél több árnyalatot tud kihozni, annál boldogabb a szellem, mert környezete visszaveri, és ezt a környezetet valódi mennyországnak lehet nevezni. A sötét színek rémes árnyakat hoznak létre, és azok annak, ami a halvány színekben gyönyört okoz, az ellentétese. A vakítóan fehérnek ellentéte a sűrű fekete sötétség. A bíborszínből, ami lelkesedést, valamely eszme iránt való odaadást jelképez (de ez pillanatonként is változó), a hirtelen düh és méreg ártani kívánó, semmit sem néző érzésében sötét bordó feketés pontos lesz. A lángoló sárga, a napsín az önzetlen és tiszta szereteté; ennek ellentétese a feketével megkevert és tompává tett barna az önzés, a kapzsiság, fősვნყség és általában minden anyagiasság, anyagnak élés színe. Azután a mélykék, amelybe minél tovább nézünk, annál inkább belemélyedünk a boldogságba, mert végét sehol sem látjuk, ez az égszín;

ez a saját áttisztult sugárzásában a hűség, kitartás, hit és az örök-kévalóság színe; ennek ellentéte a sötétkék (amelyet a fekete tompít) a hűtlenség, az állhatatlanság, csapodárság, hazugság és minden bizalommal való visszaélés. A könnyű lila, az, ami közvetíti az egyikből a másikba való átváltozást, a hasonulást, a könnyen való felemelkedést, a megbocsátást és mindennek jóvátehetését és kielégítését, rendbehozatalát; a jövő színe ez, amely szín a leggyorsabban változik. Ez nem állandó soha, mert mikor állandóvá válnék, vagy kékbe, vagy rózsába megy át, a sárga által tisztul. Ennek ellentéte a sötétviola szín, ami nehéz tépelődést, gondot, kétségbeesést, reménytelenséget, állandó haragot és bosszút is mutat, ha a bordóval egyesül. A víz színe a világos zöldnek, a sárgának és kéknek rokona. A bizonyosság színe, amiben csak hinni lehet. Tehát ebben a reményben él mindenki, hogy eléri az egyetlen, változatlan örök boldogságot; máskülönben a tudást és a világos értelmet is mutatja. Ennek ellentéte a sötét, tompazöld; a hitetlenség, kételkedés, az anyagiasság, a borzalom, az ijedtség, a féltés, az irigység, álszeretet, hamisság színe. Azután a halványrózsaszínű; ez tiszta szeretetet és szerelmet mutat; a szülő és a gyermek, a férj és feleség vagy a jegyesek között van otthona. Máshol nincs sehol, mert csak ebben a szoros szeretetben képes létezni. Ez áll fenn Isten és a tiszta angyalok között is, mert tudnivaló, hogy mindnyájan az Istenhez vagyunk a legközelebbi hozzátartozók. Mindenkinél és mindennél előbb Istenünk, lelkünk Atyja jön; Őt kell legjobban szeretnünk, mert mindenkinél Ő szeret minket legjobban. A Teremtő színe, akaratának kisugárzása, a legfénylőbb fehér világosság. A duálösszefüggés, és ennek tovább-képződése: a káprázatos rózsapiros, a boldogság egyesülése; a beteljesedett vágyak, valóra vált remények, az öröm, a hála és az önfeláldozó szeretet, a léleknek az ő Istene iránt való teljes odaadása ez. Ebben a rózsaszínben él az egész világ haladásának fejlődése, az élethullám tovább jutása, az adó és elfogadó áram mozgása, és az egész teremtés, egyszóval a lét. Ennek ellentéte a sötét bordó,

a haragos feketével és a barnával vegyesen; a tagadó elem, az ördög a maga kétszínűségével, haragjával és romboló megátalkodottságával, a konokság, gazság, gyilkosság, minden élőnek elpusztítása, részegség, minden undok paráznaság, istenkáromlás, gőg és hamis esküvés Isten nevére, a halállal való elmúlásban vetett teljes hit, és minden gonoszság, szeretetlenség, zsarnokság ezeket a színeket viseli. Földi világotokban meglehetősen szépnek ítélték a tárgyak színezésénél, de az más; fluidban csúnya és bűzös, olyan, mint a rothadó hús, és a szaga is olyan. Azonban a vérszín még nem rossz szín; az nagy szenvedélyek színe. A szürke már a vezeklés színe, és szenvedők, sírók, jajgatók ilyent sugároznak ki. A betegségek színei is ilyen szürkésbarnák.

Jegyzet: A vezető szellem tanítása szerint minden ember és szellem fluidokat sugároz ki maga körül. A kisugárzott fluid színéről ismerni fel kinek-kinek szellemi állapotát. Így a gonoszéletű ember fluidjai sötét színeket mutatnak, míg aki megtér, annak fokozatos javulás útján tisztábbak, világosabbak lesznek a színei. E színek nagy szerepet játszanak a szellemvilágban, hol a vonzás törvényénél fogva, fluidkisugárzásaik minősége szerint, egymástól teljesen elkülönítve élnek a szellemek. Már a földön, az emberek között is (kik tudniillik nem egyebek testesült szellemeknél) láthatók ilyen osztályozódások. A korhelyek csak korhelyekkel barátkoznak, míg a józanok csak józanok társaságát keresik. **A különféle vallási és politikai pártok és egyesülések mindmégannyi rokonfluidú egyének társulásai.** Ez az elv még fokozottabb mértékben van meg a szférákon, és éppen ez gördíti ott a haladás útjába a legnagyobb akadályt.

28. CSAK JÓ KÖNYVEKET OLVASSUNK! (**)

1915. április 15.

(A médium előzőleg egy felkapott író regényét olvasta, az olvasmány nyomot hagyott gondolatvilágában és ennek kapcsán nyilatkozott meg vezető szelleme.)

Gyermekem, nem jó az olyan olvasmány vagy színdarab, amelyben valami nagyon világias dolgokról van szó. Ha a lelki életről, nagyobb igazság vagy tévedés megvilágításáról tárgyalnak, én is ajánlom; de a könnyű földi észjárást nem kedvelem, mert az ész nagyon is az anyag felé húzza az embert, és a földi vágyakban nagyon sok a felesleges. Ha zene vagy irodalmi mű révén akarsz felemelkedést érezni, azt is ajánlom; de az érzéki zenét és az úgynevezett könnyű dalokat nem. Mindenben keresd a szépet, de a pocsolyát ne méltasd figyelemre, mert bármilyen virág nő is ki belőle, csak „pocsolyavirág” az, és aki le akarja szakítani, annak bele kell lépnie érte a szennybe. Akármilyen szellemes legyen is, akármilyen nagy gondolat vagy bölcsélet legyen is benne, ha bűnben fogamzik, azaz bűnös eszmemenet, téves irány vonul rajta végig, az már nem neked való. Bármilyen tisztának és bármilyen önfeláldozónak lássék is valamely érzés, ha azzal valakinek bánatot okoz az ember, az piszkos helyen, a bűnben fogant meg. **Azért ha még oly igaz szerelemnek lássék is a házasságrontó szerelme, bűn az, és a pocsolya gáza megfojtja. Ha olyan szerelemről hallasz, amely nem a házasság felé, hanem attól elvonja a szíveket, ne adj neki hitelt, ha még oly tisztának és önzetlennek látszik is;** mert így öltözik fel a sátán angyalnak, hogy a bűnt telketekbe, szívetekbe elhintse, és hogy mikor virágot hoz, a külsőért megtúrjétek magatok mellett. Sajnos, a földi ember nem néz semmit, csak élvezzi a gyönyöröket; nem bánja, akárhonnán jön, akárhol a forrás.

Kedves gyermekem! Az ész is keresi a magáét, meg a szív is; ha ez a kettő összhangban halad, akkor meghozza a teljes boldogságot; de akár a szív kedvéért az ész, akár az ész kedvéért a szívet elhanyagolni hiba. Ha az ember a lelki alapfogalmakat kutatná saját lényében, önmagától rájönne azokra a törvényekre, melyeket követnie kell; de az emberek testies fogalmaikkal teljesen letérnek az útról. Ezek az állapotok végül lelki betegséget hoznak létre, mert nincs összhang a lélek és a test között. Így

jönnek létre azok a kényszerhelyzetek is, melyek a gyenge lelkek számára erős próbát képeznek, és nem egyszer bukással végződnek. Ugyancsak innen származik a túltengő szeretet is, e törvényellenes egészségtelen lelki hajtás, mely jó gyümölcsöt nem terem soha. A túlságosan gyengéd férfiak, kiket szenvedélyük-nél fogva a süllyedt női szellem vezet bűnbe, a túlgyötört női lelkek, akik minden gondolatukkal, testükkel, lelkükkel férjeik rabszolgái, a túlságosan elkényeztetett, szenvedélyes, követelőző gyermekek, és a túlságos szigorral nevelt, magukba zárkózott, bizalmatlankodó és érzékeny lelkű gyermekek: mind az okatlan szeretet áldozatai. Ez mind kárára van magának és másoknak. Ezeket előbb bele kell nevelni a harmóniába, hogy minden túlhajtás megszűnjék.

Az ember legyen méltóságának és hivatottságának tudatában, s ne hagyja leigázni testét, lelkét egy közönséges földi érzelemtől, hanem keresse az összhangot lelke és teste között. Ha ez megvan, keresse a törvényt, mely őt összhangba hozza Istenével, a nagy mindenséggel és a természettel. Ez pedig az, amit Isten adott a parancsolatokban. Minden vessző hajlik, míg gyenge, legyen bár a legkeményebb fa hajtása; ezenképpen hajlítható minden embergyermek, még a legrosszabb hajlamokkal született is. A rosszra való lelki túlfejltség visszatéríthető egészséges és természetes gyógymóddal; nem a mindent elnéző, s nem is a mindent büntető neveléssel. A törvény egészséges következményei is megkristályosítják a rendes és összhangba illeszkedő munkakedvet. Mi ilyen nevelő és oktató szülők kötelességét teljesítjük veletek szemben, mert amikor óvunk valamely dologtól, az nektek nem károtokra, hanem hasznotokra van.

29. MESE EGY KIRÁLYFIRÓL. (**)

Mesélni akarok nektek valakiről, akit még nem ismertek teljesen.

Egyszer régen, mikor még nem voltak keresztények, csak zsidók és pogányok, mert az Úr még nem született meg: a napisten, meg a tűzistenek istene fenn a légkör magasságában egy rövid időre elhagyták az eget. Útnak indultak, s vén királyok és ifjú pásztorok szívében lángot gyújtottak. A napisten ifjú volt, mintha az ifjúság soha ki nem apadó árama tőle folyt volna alá; a tűzisten öreg, mintha a vénség nála lett volna befejezve. A földön vetélkedtek egymással; hol az egyik, hol a másik maradt a győztes; és mert az ifjú csak a fiatal szívekhez értett, azért ifjúkorában ennek hódolt a földi nép, de mire elérkezett a havazó tél, a tűzisten tettetett és erőszakkal hevített élettüze lett a győztes. Ezt a küzdelmet felülről nézte egy az istenek felett levő Isten, kinek rakoncátlan gyermekei voltak a többi istenek. Ez a nagy Isten, aki felettük volt, jól látta, hogy mindegyiknek igaza van, mert az ifjú napistennek és a vén tűzistennek is ő hagyta meg, hogy így cselekedjenek. Ezt a komoly istenséget igazságnak hívták, ezek pedig az ő gyermekei voltak, tehát az igazságnak egy kiáradó sugara, egy ága volt mindegyik.

Az idő múlt, s az isteneknek vissza kellett térniük a mennybe, hogy elszámoljanak, ki győzött a földön. Eredménytelenül kullogtak be a menny kapuján, szárnyuk szomorúan csüngött. Szomorúságukat növelte, hogy a földi emberek szívében nem lakhatnak, és egyet sem voltak képesek felvinni a mennybe játszótársul. Azt hitték, hogy a földön igen nagy a boldogság és az emberek nem kíváncsoznak bejutni a mennybe. Az a felsőbb istenség most egy másik fiát küldte; ez feltűzte dárdáját, felvette sisakját és úgy jött le az emberekhez. Magával hozta az igazság leányát, aki bekötött szemmel annak adja a győzelmet, aki megérdemli. Lejötték. A napisten szavaival fogadták a leányt és a tűzisten hevével a fiút. Lelkesedtek az emberek; harcoltak és véreztek a pálmáért. Ekkor elfáradva és vérben ázva várták a győzelmet, és uramfia, kinek jutott az? Egy éppen arra ballagó szerkes, öreg, vak koldusnak nyújtotta a leány. Ez nagyon levverte az embereket, és elűzték a két mennylakót, azaz csak szerették

volna, de nem lehetett, mert azóta az eldöntetlen igazságért harcolnak. (Hogy esetleg jó helyre kerülhetett a dicsőség, arra nem is gondolnak.) Mivel ez ilyen rosszul sikerült, elkedvetlenedett az istenség, és ő maga hívta vissza a földről gyermekeit. Utána leküldte leányait, kik lantot hoztak a földre és tollat meg muzsikát, hátha ezek tudják mennybe emelni az embereket. Szépek voltak, bájosak és daloltak az embereknek. Mindent versben öntöttek a földlakók szívébe és eszébe. Az emberek lelke megreszketett a gyönyörtől, de azért rosszul bántak velük, amire azok elhallgattak. Az egyiket éhen hagyták halni, a másikat moslékkal tartották. Azért van az, hogy amely író vagy költő e földön élni akar, annak a földi erkölcstelenséget és igazágtalanságot kell dicsőítenie. Tehát ez a gonosz érzés arra indította a Legmagasabbat, hogy az emberekhez csak ostorral felszerelt útbaigazítót, kegyetlen és rossz királyokat, hidegszívű hatalmasokat küldjön ezentúl. Ezeknek a béreseknek a keze alatt nyög az emberiség, sínylődik és szenved régóta - régóta. Mi volt ez? A természet volt ez a maga jóságával és a maga kegyetlenségével. A két isten közül az első az ifjúság hevítő érzését, lelkesedését jelképezi, a másik a tudást, a bölcsességet és az okoskodást; e kettő nem fér össze, de magában igaz mindegyik. A következő a küzdést, amit igazsága hitében mindegyik véghezvisz, de a dicsőséget és elismerést szeretné kieroszakolni vele, és ez éppen azért nem neki jut, azért nem lesz kész ez sem soha. A harmadik a lelki szép dolgokat, a legszebbet az emberi életben, ami által az érzések tisztulhatnak. Ez pedig itt nem tud érvényesülni, mert itt, aki a mennyeit adja, elvész, a mennyei rajta marad, nem veszi meg senki tőle, a föld nem ad érte cserébe semmit. Ez áll mindenre, ami tiszta, szent. Az érzést, az akaratot is félreismerik. Ez a bevezetése a mesének. Egykor régen egy királyfi mindezen elgondolkozott és felemelkedett lélekben a tiszta igazság hazája felé és ezek az isteni gyermekek mind-mind meglátogatták, és álmában úgy látta, mintha ez most mind megelevenednék és ve-

zetné ki, ki a sűrű rengetegből, e földi világból, és látta a napkel-tét, látott egy reggelt, amilyen még nem volt soha. Az emberek még alusznak mélyen és álmodják a nap- és tűzisten igazságait; álmodnak gyönyörrel és gyötrelméről.

Ez a királyfi én voltam. Kelet felől a nap legelső sugara bevilágította a tájat, és éreztem, hogy egy nap két fel, ami tán soha nem nyugszik le. Ennek a napnak csak egy sugara esett az én lelkemre és megvilágította, az igazságot kimondtam és lepecsételtem. Később - hatszáz év múlva - az égen megjelent egy csillag, ami a napkeltét kísérte és egyenest a szívemre sugárzott. Erről a csillagsugárról ismertem én meg az Urat, mikor megláttam. Nektek adom emlékébe, és azt mondom, bárha most nem is értitek, de egykor majd megértitek, ki az s mit ábrázolt, és kívánom, hogy ugyanerről a sugárról ismerjétek meg Őt, ha a szívetekben megszületik.

Isten veletek.

30. AZ ÚJ VILÁGTANÍTÓ. (**)

Kérdés: Kedves Vezetőnk! Amint egy alkalommal említed, minden mozgalom a szellemvilágból indul útjára. Úgy bizonyára van tudomásod a Keleti Csillag-rendről, melynek úttörő munkása, Annie Besant, állítólag úgy nyilatkozott, hogy nevelt fiában, Krishnamurtiban, a nagy Világtanító: Krisztus inkarnálódott. Mi spiritisták, akik az evangélium alapján állunk, ezt ilyen formában el nem hihetjük, mert ez ellenkezik a szentírással. Kérünk azért, adj erre nézve fölvilágosítást.

Felelet: Sokszor mondtam már, hogy az elkövetkező nagy vallás a keleti világ igazságaiból fog kiindulni, mert keleten őrizték meg azt egyes csoportok a maga szűzies tisztaságában. Az a spiritizmus, mely az evangélium igazságaiból nőtt ki, velük kezét fogva, együttesen fogja fölvenni a harcot a teljes elanyagiasodás ellen. Az az eszme, mely a „Keleti Csillagrend” munkásait hevíti, átmeneti ugyan és vele az a név is, melyet említettél, de a

világnak kellenek ezek a keretek. A nevezett egyén nem Krisztus, sem Buddha, hanem az újjászervező erőnek egy előretolt nyúlványa, előőrse. Az, amit ma hallotok felőle, ne botránkoztasson meg benneteket, mert ezt emberek találták ki. Ez tehát az új alakulat előnyomulása. Mit gondoltok, megmarad az igazság ezekben a szűk keretekben mindörökké, mely nektek is részt nyújt? Nem! Megindult a mozgalom az egész földön és a földfeletti világon, hogy azok, akik a nagy napra hivatalosak, megtartassanak. Azért, hívják azt akár Krishnamurtinak, akár Buddhának, meg ne rendüljete. Ezek csak előkészületek és nevek, de az eszme már megszületett. A Világtanító Szellem dolgozik, és hol itt, hol ott ébreszti a jó felé hajló lelkeket és összegyűjti azokat valamilyen név alatt. Az egyik spiritista, a másik teozófus, a harmadik a Keleti Csillag-rend tagja, buddhista stb. Ezek mind csak alakulatai annak az elkövetkezendőnek, mely az idők méhében rejtőzik. De az új korszellem már most ráüti bélyegét az övéire, és aki az újhoz nem a külső forma, hanem a lényeg szerint kapcsolódik, az annak munkásává válik. Az emberek mindig keresnek valamit, és maguk sem tudják, hogy mit, és az új formában az eldobott régi igazságot találják. Minket mindez nem bánt, mert tudjuk, hogy minden alakulatban, ahol igazság van, ott van az Úr; és boldog az, aki az új eszmében megtalálja az igazságot, s megtér az ő bűneiből, emberi hiábavalóságaiból. Mi mindenesetre munkálkodni fogunk az igazság szellemében akkor is, mint most, ha alkalmas eszköz áll rendelkezésünkre. Ez még nem a vég, csak az idők közeledése, mely ennek a hitetlen, anyagi korszaknak a végét hozza közelebb.